

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tender, relatable, and brimming with delicious tension."
—USA Today bestselling author Elsie Silver

SWIFT AND SADDLED

LYLA SAGE

Nationally bestselling author of *Done and Dusted*

A REBEL BLUE
RANCH NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Swift and Saddled için Övgüler

"*Swift and Saddled*, ateşli bir kovboy romantizminde istediğim her şeyi sunuyor! Lyla Sage, Wes ve Ada'nın kitabıyla kendini aşmış. Her iki karakter de, zıt kutupların gerçekten yanıcı bir kimya ile birbirini çektiği canlı ve iç açıcı bir hikâyede sayfada hayat buluyor. Onların aşk hikayesi hassas, ilişkilendirilebilir ve ilk sayfadan itibaren beni kendine bağlayan lezzetli bir gerilimle dolup taşıyor. Bu benim için yılın en çok okunan kitabı."

-Elsie Silver, *USA Today* çoksatan yazarı

"Lyla Sage, Rebel Blue Ranch serisinde gerçekten özel bir şey yaratmış. Son derece tatlı, büyüleyici derecede komik ve mükemmel derecede seksi olan *Swift and Saddled* (ve tüm Rebel Blue hikayeleri) hayallerimin atmosferik, romantik yolculukları ve memnuniyetle tekrar tekrar döneceğim. Lyla'nın bir sonraki kitabı için sabırsızlanıyorum."

-Tarah DeWitt, *Funny Feelings* kitabının yazarı

"Beni eve, Asi Mavi Çiftliğe götür. Lyla Sage bir başka şefkatli, bayıltıcı ve acıtıcı romantik hikâyeye yine yaptı yapacağını. Sayfaların arasında kayboldum ve asla ayrılmak istemedim. Okurlar Ada ve Wes'in büyüüne kapılacak."

-B.K. Borison, *Lovelight Çiftlikleri* kitabının yazarı

"*Swift and Saddled* beni sınırsız bir kucakla sardı ve asla bırakmadı. Wes ve Ada ile Meadowlark'ta kalmak için her şeyimi verirdim."

-Hannah Bonam-Young, *Out on a Limb* kitabının yazarı

Done and Dusted için Övgü

"Güneş ışığının yazıya dökülmüş hali gibi hissettiren tatlı, yavaş bir yanma."

-Lana Ferguson, *USA Today* çoksatan yazarı

HIZLI VE EYERLI

Bir Asi Mavi iftlik Romanı

LYLA SAGE

The Dial Press

New York

Swift and Saddled bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Lyla Sage
Dial Delights Extras copyright © 2024 by Penguin Random House LLC *Lost and Lassoed* by Lyla Sage'den alıntıdır copyright © 2024 by Lyla Sage

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Dial Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

THE DIAL PRESS tescilli bir ticari markadır ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

DIAL DELIGHTS ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

Bu kitap Lyla Sage'in yakında çıkacak olan *Lost and Lassoed* kitabından bir alıntı içermektedir.
Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Sage, Lyla, yazar.
Başlık: Hızlı ve eyerli / Lyla Sage.
Açıklama: New York: The Dial Press, 2024. | Seri: Rebel Blue Ranch; 2 Tanımlayıcı:
LCCN 2023047065 (basılı) | LCCN 2023047066 (e-kitap) | ISBN 9780593732434 (ticari)
ciltless; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593732441 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3619.A384 S95 2024 (baskı) | LCC PS3619.A384 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20231127

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023047065> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023047066> Ebook

ISBN9780593732441 adresinde mevcuttur

randomhousebooks.com

Tasarım Virginia Norey, e-kitap için

uyarlanmıştır Kapak tasarımı ve sanatı: Austin

Drake ep_prh_6.3_146382208_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Epigraf Bölüm

1: Ada Bölüm

2: Ada Bölüm

3: Wes Bölüm

4: Ada Bölüm

5: Ada Bölüm

6: Wes Bölüm

7: Ada Bölüm

8: Wes Bölüm

9: Ada Bölüm

10: Wes Bölüm

11: Ada Bölüm

12: Ada Bölüm

13: Wes Bölüm

14: Ada Bölüm

15: Ada Bölüm

16: Wes Bölüm

17: Ada Bölüm

18: Wes Bölüm

19: Ada

20. Bölüm: Ada
21. Bölüm: Wes
22. Bölüm: Ada
23. Bölüm: Wes
24. Bölüm: Ada
Ada 25. Bölüm
Wes 26. Bölüm
Ada 27. Bölüm
Wes 28. Bölüm
Ada 29. Bölüm:
Wes 30. Bölüm
Ada Sonsöz

Adanmışlık

Teşekkür Dial

Delights

Lyla Sage'in Lost and Lassoed

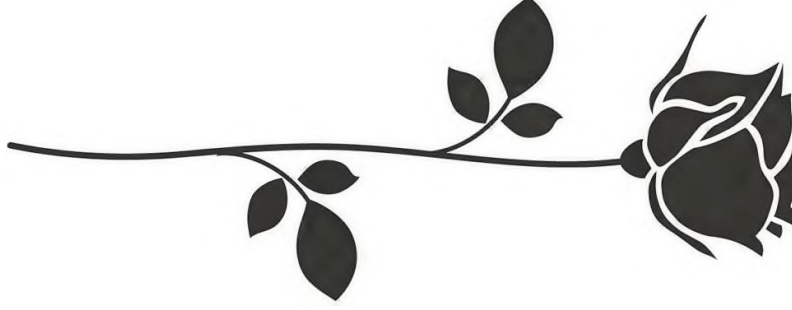
kitabından *alıntı*

Yazar Hakkında

Günbatımlarımız renklerle
parlıyor, Ve sabahın inci gibi
şafağında,
Adaçayının keskin kokusu dağlardan
gelen bir esintiyle aşağıya süzülür.

- "Bu Tanrının Terk Ettiği Topraklar," Juanita Leach, kovboy şair, 1940'lar civarı

Bölüm 1

Ada

I' Pek çok yalancıyla karşılaştım ama hiçbiri Google kadar büyük değildi. Arama motorunun itibarını zedelemeye çalışmıyorum, ancak en can sıkıcı yanlışlarına dikkat çekmeye çalışıyorum. Bu durumda, oturduğum batakhanenin, Wyoming'in küçük Meadowlark kasabasında saat ondan sonra açık olan tek işletme olduğu için

Pazar gecesi yemek servisi.

Öyle olmadı.

Google'ın aptal bar-grafigi meşgul-metresi de Devil's Boot'un (barın adının gerçekten bu olup olmadığından emin değilim, hiçbir yerde bunu gösteren bir işaret olmadığı düşünülürse) meşgul olmadığını söyledi.

Öyleydi.

Delicesine yoğun değil, ama en azından Google'da "orta derecede yoğun" ibaresini alacak kadar yoğun.

Ayrıca barda yaşlı adamlardan oluşan çok gürültülü bir grup vardı - Google bunu bana söyleyemezdi. Ama işletme sayfasında bu mekanın herhangi bir fotoğrafı olsaydı, muhtemelen bunu kendim çıkarabilirdim.

Ve Şeytan'ın Botu'ndan tamamen kaçtım. Aptal Google.

Burası ne zaman küçük bir kasaba barı hayal etsem aklıma gelen yerdi. Müzik kutusunda eski tarz country çalıyordu ve aşırı sayıda neon tabela vardı; bayat sigara gibi kokuyordu ve yürürken Doc Martens ayakkabılarımın yapıştığı yerler vardı.

Ben züppe değilim. İyi bir bara karşı değilim. Sadece bir tanesinde oturacağımı düşünmemiştim. Bugün değil.

Dün San Francisco'dan ayrılıp Wyoming'e doğru yola çıktığımda, kariyerimin en büyük işine başlamadan önceki gece olmak isteyeceğim son yer bir bar olurdu.

Ama acıkmıştım ve bu gece kaldığım küçük ama tuhaf motelde en iyi Wi-Fi yoktu, bu yüzden yiyecek ve internet erişimi aramaya çıktım, ancak bu iki şeyden yalnızca birini bulabildim. Ne tür bir batakhane yemek yok ama iyi Wi-Fi var?

Yemek istediğimde bana acıyan ve barın arkasından atıştırmalık boyutunda bir torba Doritos çıkarıp viski ve diyet kolamın yanında bana veren çok uzun boylu ve çok ateşli bir barmene sahip olan türden. Kaç yıllık olduklarını sormadım -bilmek istemedim- ama neredeyse yumuşak olduklarını düşünürsek oldukça iyi bir fikrim vardı. Tadı, poşetin ağzı bir süredir açılmış gibi geliyordu ama ben aldığımda poşetin ağzı hâlâ kapalıydı.

Ondan sonra köşedeki yüksek masaya yerleştim. Arkasındaki duvarda, bira şişesine boğa gibi binen bir kovboyun neon tabelası vardı. Bunun gülünçlüğü ağzımın kenarlarını çekiştiriyordu ve bu his hoşuma gidiyordu.

Açıkçası, muhtemelen yaşlı indirimi alabilecek Doritos'ları yemenin hiçbir şey yememekten daha iyi olup olmadığını bilmiyordum, ama işte onları yiyordum.

Parmaklarımdaki nacho peyniri tozunu iPad ekranımı kirletmemesi için sildim. Weston Ryder'la aramızdaki e-posta yazışmalarını buldum.

Yarın sabah Rebel Blue Ranch'te olmam gereken saati iki kez kontrol ettim ve her ihtimale karşı haritanın telefonuma indirildiğinden emin oldum.

O bendim, Ada Hart, hazırlıklı değilsem hiçbir şey.

Asi Mavi hakkında pek bir şey bilmiyordum; sadece Teddy'nin son birkaç aydır bana anlattıkları vardı. Teddy'yi üniversitedeki ilk yılımdan beri tanıyordum. Colorado'da aynı okula gitmiştik - en azından benim ilk yılımda. Ondan sonra, eve daha yakın olmak için transfer oldum.

Eve dönmek artık derinden pişmanlık duyduğum bir karardı, çünkü benim için sonsuza dek "olay" olarak bilinecek, ancak başkaları tarafından düğünüm olarak da bilinen şeye yol açmıştı.

O ve onunla ilgili her türlü düşüncemi kafamdan silip attım.

Denver'dan ayrıldıktan sonra Teddy ile -çoğunlukla sosyal medya üzerinden- iletişim halinde kaldım ve şimdi bunun için minnettarım. Beni Rebel Blue'nun sahibi olduğunu düşündüğüm Weston'a yönlendiren oydu ama emin değildim. Google'da arattığınızda -yine aptal Google- sadece bir sığır çiftliği olduğu ve yaklaşık sekiz bin dönümlük bir arazi olduğu bilgisine ulaşıyorsunuz.

Sanırım Teddy'ye sorabilirdim ama onu rahatsız etmek istemedim. Benim için yeterince şey yapmıştı.

Sekiz bin dönümü nasıl kavramsallaştıracığımı bilmiyordum. Barda oturan yaşlı adamlardan birinin barmene zor anlar yaşattığını duyduğumda düşündüğüm şey *lanet olası devasa bir şeydi*.

"Ne tür bir barda buz biter?" diye homurdandı kuşkuyla.

Barmen, "Viskiyi su gibi içen bir grup üzgün yaşlı adamın olduğu türden," diye karşılık verdi. Başımı kaldırıp onlara baktım. Barmenin yüzünde küçük bir gülümseme vardı, bu yüzden iğnelemelere çok üzülmüş olamazdı. "Gus biraz getiriyor, o yüzden bu içki önümüzdeki on dakika boyunca yetecek kadar olsun." Adamın önündeki bardağı işaret etti ve adam onunla alay etti.

Telefonumun masanın üzerinde titrediğini hissettim ve onu aldım.

Hey! İyi misin?

Evet, yarından önce biraz hazırlık yapıyordum.

Teddy: MÜKEMMEL.

Teddy: Bu çok eğlenceli olacak. Bu hafta uğrarım.

Teddy: Parlamak için sabırsızlanıyorum!

İş ortağım Evan'dan da bir mesaj aldığımı gördüm, kendisi müteahhitti ve annem de Wyoming'de zamanımı boşa harcadığımı söylüyordu.

Belki de öyleydim ama nedense hiç öyle düşünmüyordum.

Telefonumu tekrar masanın üzerine koydum ve yüzüstü çevirdim. Odaklanmam gerekiyordu. Geçtiğimiz dört ay boyunca Weston'la yüzlerce e-posta alışverişinde bulunmuştum. Vizyonunu tartışmış, zaman çizelgelerine, ekiplere ve maliyetlere karar vermiştik. İnsanlar her zaman duvarları yıkmanın birinci adım olduğunu düşünürdü ama aslında bu üç yüzüncü adım gibiydi. Ayaklarımın dibinde dev bir beyaz tüy yumağı belirdiğinde bir ile iki yüz doksan dokuz arasındaki adımları gözden geçiriyordum.

"Waylon! Lanet olsun!" diye bağırdığını duydum barmenin. Waylon'un ayaklarımın dibinde oturan, dili dışarı sarkmış ve gözlerinde çılgın bir bakışla bana bakan köpek olduğunu düşündüm.

Ne melek ama.

Eğildim ve yumuşak ve tüylü kafasına bir çizik attım. Meadowlark'ta birkaç saat bile geçirmemiştim ve burası beni rekor bir hızla gülümsetmeye başlamıştı.

"Ciddi misin?" Barmenin mızızlandıığını duydum. "Kim köpeğini bara getirir ki?" Tam kapıdan bir adam girerken kafamı kaldırdım.

Lanet olsun. Meadowlark, Wyoming'de suya ne koyuyorlardı?

Buradan barmen kadar uzun olmadığını ama ona yakın olduğunu görebiliyordum. Açık pazen gömleği göğsüne yapışan beyaz bir tişörtü örtüyordu. Gözlerim yıpranmış kovboy çizmelerine çarpana kadar onun üzerinde gezindi.

Belki de uzun zamandır etrafım Patagonia yelekli teknoloji kardeşleriyle çevrili olduğu içindir, ama bu adam benim için bir şeyler yapıyordu.

Eminim sert elleri vardı. Çalışan eller. Bir an için, onları vücudumda gezdirdiğinde nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz.

Sakın oraya gitme.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun, karanlık bardaki gizemli kovboy hakkında fanteziler kurmayacaktık.

Çalışmak için buradaydım.

Yeni tüylü dostumun ellerimi yalamasıyla gerçekliğe geri döndüm - muhtemelen yaşlı Dorito tozunun tadına bakıyordu.

Barmen ve kovboy arasındaki konuşmaları dinlemekten kendimi alamadım. Kulak misafiri olmak en sevdiğim hobilerimden biriydi. "Ne tür bir barda buz biter?" diye barmene çıkıştı kovboy. Bir grup yaşlı adam aynı fikirde olduklarını haykırdı.

"Kardeşin nerede?" diye sordu barmen.

"Meşgul." Kovboy omuzlarını silkti. "Buzum nerede?"

"Kamyon."

"İçeri getiremedin mi?"

"O kısmı senin yapabileceğini düşündüm." Barmen başını salladı ama barın arkasından çıkıp kapıya doğru yürüdü. Bu ikisi arasında bir tür bağ olduğu çok açıktı. Kardeş olduklarını düşünmemiştim -birbirlerine benzemiyorlardı- ama bir şeyler vardı.

Kardeş değil ama kesinlikle kanka.

"Köpeğini al," dedi barmen çıkarken. "Lütfen."

Kovboyun gözleri barı taramaya başladı -muhtemelen köpeğini arıyordu- ama tam benim üzerime düştü. Şu anda eli iyice yalanmakta olan ve utanmadan kovboya bakan ben.

Başka tarafa bakmalıydım ama bakmadım.

Buradan gözlerinin ne renk olduğunu anlayamadım ama anlamak istedim.

Birbirimize sosyal olarak kabul edilebilir olandan çok daha uzun süre baktık ve bana yüzünün her iki yanındaki gamzeyi ima eden küçük bir gülümseme attı.

Lanet gamzeler değil.

Bunlar yasadışı olmalı.

Ya da en azından insanlara göstermeden önce bir tür uyarı yapılmasını gerektirir.

Uyarı: Gamzeler görünebilir ve külotun düşmesine neden olabilir.

Bana doğru yönelecek gibi oldu, ama garip ve yoğun bakışmamız barmenin kovboyun gömleğinin arkasına bir buz küpü koymasıyla kesildi.

Beni güldüren, belirgin bir şekilde erkeksi olmayan bir ses çıkardı. Gömleğinin altında bir buz küpü olana kadar herkes seksi ve serttir.

"Brooks! Bu da ne böyle!" diye bağırdı ve onu çıkarmaya çalışırken küçük bir sallanma hareketi yaptı. Çok şirindi.

Gerçekten çok tatlı.

Barmen -Brooks- bir elinde buz torbası, barın arkasına doğru ilerlerken sadece güldü ve "Köpeğini al, bir içki için kalmana izin vereceğim" dedi.

Kovboy gömleğini düzeltti ve bir elini kumral saçlarında gezdirdi. "İyi."

Bana doğru bir adım attı ve beni yine o amansız göz temasıyla yakaladı. Neden bana doğru geliyordu?

Sıcak bir dil elimi tekrar yaladı.

Oh. Köpek. Doğru.

Bakışlarını kırarak yere baktım. Buna mecburdum. Göz temasını daha fazla sürdürürsek olabileceklerden sorumlu tutulamazdım. Onda bir şey vardı -iletken güven- elektrik gibi hissettiriyordu.

"Onun için üzgünüm." Sesi artık bana çok yakındı. Pofuduk yoldaşım, sahibinin ayak sesleri yaklaşırken kuyruğunu salladı. "Güzel kadınlara karşı bir ilgisi var." Gözlerimi kaldırdım ve benden bir gülümseme daha koptu, ama bu gülümseme şu anda benden iki adımdan daha az uzakta olan adama yönelikti.

"Bu cümle hiç işine yaradı mı?" Gülererek söyledim. Sesim yabancı geliyordu, pek rahat değildi. Uyandıktan sonra ilk kez konuştuğunuzda olduğu gibi.

"Sen söyle," dedi. Gözleri parlıyordu. Ve yeşildi. Çok yeşildi.

"Fena değil," diye yanıtladım, "ama sunum daha iyi olabilirmiş gibi hissediyorum." Bir gamze parlaması daha oldu. "Nasıl yani?"

"Ciddi olmalısın," dedim.

Yüz ifadesi değiştı. Kafası karışmış görünüyordu. "Tabii ki ciddi idim." *Huh.* Çok ikna ediciydi. Belki erkeklerle daha iyi deneyimlerim olsaydı ona inanabilirdim.

"Hey!" Brooks'un sesi konuşmamızı böldü ve kovboy ona baktı. "Şişe mi, fıçı mı?"

Kovboy cevap vermek yerine masama baktı - iPad bir şey üzerinde çalıştığımı belli etmiş olmalıydı, çünkü oturmaya ya da kendini sokmaya çalışmak yerine köpeğine baktı ve şöyle dedi: "Bırakalım da güzel kadın çalışsın, Waylon." Waylon itaat etti ve gözleri tekrar bende olan sahibinin yanına gitti. "İşin bittiğinde ben barda olacağım, eğer eşlik etmemi istersen."

Bekle. Bana baskı yapmayacak mıydı? Benim alanıma girmeye çalışmayacak mıydı? Sadece çalışmama izin mi verecekti?

Lanet olsun. Sanırım Meadowlark'ta erkekler farklı yaratılmış.

Kovboy bara doğru dönmeden önce bana son bir gamzeli gülümseme verdi. Yeni arkadaşım Waylon da onu takip etti.

Onun uzaklaşmasını izledim ve bakışlarımı sırtından ayırmak için çaba sarf ettim.

Görevime geri dönmeye çalışarak başımı hafifçe salladım, sanki yakışıklı yabancıyla ilgili her düşünceden kurtulmaya çalışıyordum.

Onun tarafından fark edilmek, onun bakışlarının nesnesi olmak iyi hissettiriyordu. Boşanmamdan hemen sonra kendime olan saygım tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Şimdi bile, bir yıldan fazla bir süre sonra, harika değildi.

Bu yüzden birinin bana odadaki tek kişi benmişim gibi bakmasından hoşlandığımı inkar edemezdim.

Eski kocam bana hiç böyle bakmamıştı.

İşte *bu*, bugün uğraşmak istemediğim bir düşünce zinciriydi. Onu bir kenara itip iPad'ime geri döndüm ve Rebel Blue'nun sahibinden yeni bir e-posta geldiğini fark ettim.

Ada,

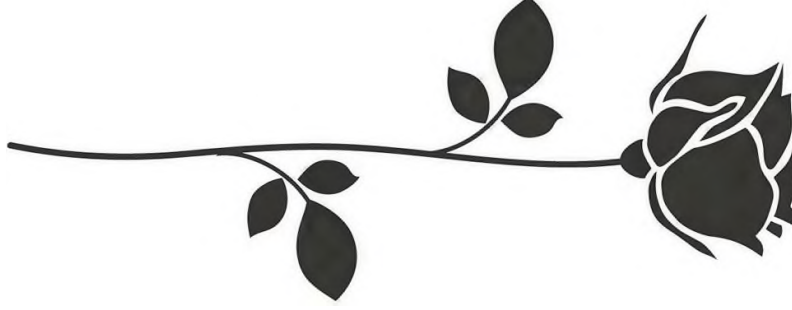
*Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir ve her şey yolunda gitmiştir.
Sizinle tanışmak ve yarın başlamak için heyecanlıyım.*

Best,

WR

Cep telefonundan gönderildi

Bölüm 2

Ada

ISaate baktım: 22:32. Bara geldiğimden beri birkaç saat geçmişti. Weston'la dokuz buçukta buluşacaktım. motelime dönmek için sabırsızlanıyordum. Yarın Weston'la birlikte gözden geçirmem gereken önemli dosyaları ya da bilgileri atlamadığımdan emin olmak için işime geri döndüm.

Bir kez havaya girdiğimde, barda oturan kovboyu düşünmemek daha kolaydı, ama bu düşünceden tamamen kurtulamıyordum. Ne zaman kafamı kaldırırsam, gözleri üzerimdeydi. Tekrar tekrar bir saniye kadar göz göze geliyorduk ve sonra ben işime geri dönüyordum.

Görünüşte zararsız bir döngüydü ama beni çok heyecanlandırıyordu.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama ona çekilmiştim. Barmenle şakalaşması, bardaki yaşlı adamların ara sıra sırtına vurması ve bir elini köpeğinin üzerinden çekmemesi, bu adamın kim olduğunu ve gün ışığında nasıl biri olduğunu merak etmeme neden oldu.

Merak ettim. Bu
yüzden yaptım.

En azından daha sonra kendime böyle söyleyecektim.

İşimde durduğum noktaya geldim, eşyalarımı topladım ve çantama yerleştirdim. Gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu, ama yine de kafamı kaldırdım - tam da birasından bir yudum aldığı sırada.

Ben ayağa kalkarken tekrar birbirimize baktık. Gözleri beni takip etti ve bedeninin de beni takip edeceğini umdum. Beni neyin etkilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bununla savaşmak istemiyordum.

Kapıya yaklaştığımda göz temasını kestim ama yürürken gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Kapıdan çıkmak yerine, hemen önündeki koridordan aşağı döndüm.

Ada, ne halt ediyorsun?

Gerçekten bir yabancıyı pis bir barın karanlık koridorunda sizi takip etmeye mi davet ediyorsunuz? Yaptığın şey bu mu?

Evet, ben de öyle yapıyordum.

Koridorun yarısındaki bir kapıya ulaştığımda durdum ve kapıya yaslandım. Bana gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim.

O yaptı.

Koridorun girişinde gölgesi belirdi ve kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesimi tekmeledi.

Bana yaklaşırken ayak seslerini hissedebiliyordum, çünkü o bana doğru gelirken bildiğim dünya sarsılıyor ve ona yol açmak için parçalanıyordu.

Yeni bir şey için.

Benden birkaç adım ötede durdu ve yeşil gözleri karanlığı yarıp geçti. Beni içlerine çekerken ateşliydiler ama aynı zamanda endişeliydiler, belki de?

Böylece ikimiz olduk.

"İyi misin?" diye sordu yabancı, bakışlarını üzerimden ayırmama izin vermeyerek. Artık yakınımıdaydı, bu yüzden ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldım. Ona doğru bir adım attım ve başımı salladım. Sesime güvenmiyordum. Beni ele verirdi. Ona iyi olmadığımı söyleyebilirdi ve ikimizin de içinde bulunduğu bu trans her neyse kopabilirdi.

Ben bunu istemedim. Yeni bir şey istedim.

Onu istiyordum, bana bakmaya değer biriymişim gibi bakan adamı.

"Emin misin-" Ellerimi gömleğinin içine sokup ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzını kendime doğru çektiğimde sözünü kestim.

Kıpırdamadan durdu, sersemlemişti ama sadece bir saniyeliğine, bir elini yüzüme götürüp diğerini saçlarımda dolaştırmadan önce.

Evet, düşündüm. Buna ihtiyacım var. Yüzüme dokunan eli sertti, tıpkı düşündüğüm gibi, ama yumuşaktı, sanki bunun tadını çıkarıyordu.

Ağzım onunkine doğru hareket etti ve yüzüme değen elini vücudumun yan tarafına doğru sürükleyerek kalçamı kavradı. Eli arkasında bir elektrik izi bıraktı. Sanki etrafımdaki havanın çatırdadığını hissedebiliyordum.

Ona daha yakın olmam gerekiyordu.

Çantamı bıraktım ve ellerimi boynuna doladım, tam o sırada beni nefis bir güçle kapıya doğru itti. Başım kapıya çarpacak sandım ama saçlarımdaki eli başımın arkasını kavrayarak kapıya çarpmamamı sağladı. Sonra o eliyle iki elimi de kavradı ve başımın üzerinde sabitledi.

Vücutlarımız kızarmış ve dillerimiz birbirine dolanmıştı. Alt dudağımı hafifçe ısırduğında, inlemekten kendimi alamadım ve sesin müzik kutusu tarafından bastırılmasını umdum.

Diğer eli kalçamdan kıcıma doğru gitti ve elini kotumun arka cebine kaydırıldı. "Bu iyi mi?" diye sordu ağzıma karşı.

"Daha fazla," diye nefes aldım. Kıcımı kavradı. Sertçe.

"Siktir, kimsin sen ve bana ne yapıyorsun?" diye inledi. Kalçalarım istemsizce yuvarlandı, daha fazlasına ihtiyacım vardı ve kotunun altındaki sert aletini hissedebiliyordum. En son ne zaman birini tahrik etmişim? En son ne zaman tahrik *olmuştum*?

Koridorun sonundan yüksek sesli bir öksürük geldi ve ikimiz de donup kaldık. Ellerimi bırakıp davetsiz misafirimize dönmeden önce gözlerini benden ayırmayan kovboya baktım.

"Sakıncası yoksa ofisime gitmem gerekiyor." Arayan Brooks'tu. Barmen. Sesi gülümsüyor gibiydi ama ona bakmadım.

Onaylayın. Yanaklarım yanıyordu ve bir kayanın altına girip bir daha çıkmamak istiyordum.

Bu çok aptalcaydı. Ben çok aptaldım.

Bunu hep yaptım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aceleci ve fevri kararlarla gelişen o yanımdan tamamen kurtulamadım. Sorun fevri kararların kendisi değildi. Bazı insanların harika kararlar verdiğinden eminim ama ben onlardan biri değildim. Düşünmeden karar verdiğimde, genellikle bunun bedelini bir süre sonra ödüyordum - başarısız evliliğim bu Adanomenon'un en önemli örneğiydi.

"Ama siz diğer duvara karşı devam edebilirsiniz," diye devam etti barmen. Aman Tanrım. Bu çok utanç vericiydi. Dayanamadım.

Ben de Wyoming'e ne yapmaya geldiysem onu yaptım. Koştum.

Bölüm 3

Wes

Büyük Ev'deki mutfak tezgahının üzerinde duran çantaya baktım. Bu, dün gecenin gerçekten yaşandığına dair tek somut kanıtımdı - kendi bardağım terlik gibi bir şey.

Bardaki kadın aklımdan çıkmıyordu. Hiç uyumamıştım. Bütün gece uyanıktım ve onu merak ediyordum.

Kimdi o?

O nereden geldi?

Beni öptükten sonra neden peşinden gitmedim?

Sonuncusunun cevabı Brooks'tu. O kaçtıktan sonra Brooks, Şeytan Çizmesi'nin koridorunda durdu ve yüzünde aptalca bir ukala sırıtişla beni engelledi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu koridorda bulduğum şeyler beni şaşırtmayı uzun zaman önce bıraktı," demişti. "Ama bu? Bu beklenmedik bir şeydi."

"Kapa çeneni," dedim. Az önce beni kapıya dayanmış bir kadınla görmüş olmasını umursamadan, her saniye daha da çaresizleşerek.

"Adını bile biliyor musun?" diye sormuştu. Hayır, adını bilmiyordum.

Ama gerçekten çok istedim.

"Yemin ederim, Emmy'ye bundan bahsedersen suratına yumruğu yersin," dedim ona. Yapmayacak olsam bile. Ama o anda aklıma gelen tek tehdit buydu. Onu ateşe vermek çok agresif hissettirdi. Ayrıca Emmy'ye kesinlikle söyleyeceğini de biliyordum.

Bu noktada bu ikisinin arasında tek bir sır olduğunu düşünmüyordum.

"Zaten bir Ryder tarafından suratıma yumruk yedim, bu beni korkutmuyor." Ağabeyim Gus'ın, onun ve küçük kız kardeşimiz Emmy'nin arkamızdan iş çevirdiğini öğrendiğinde Brooks'un yüzüne yumruk attığı zamanı düşündüm.

Brooks ve Gus en iyi arkadaşlardı, bu yüzden yumruk sesi muhtemelen Meadowlark'tan duyulmuştur. Bir dakika sürdü ama artık iyidiler. Gus'ın hâlâ bu konuda kendini suçlu hissettiğini bilsem de.

"Bu arada, Gus'a da söyleme." İhtiyacım olan son şey kardeşlerimin yirmi bir yaşında azgın bir çocukmuşum gibi barda bir kızla öpüşürken yakalandığım için beni azarlamasıydı.

"Pekâlâ, seninle bir anlaşma yapalım." Sırıltısı daha da büyüdü. "Sadece Emmy'ye söyleyeceğim, o da muhtemelen Gus'a söyleyecek."

"Bu nasıl bir anlaşma?" diye sordum.

"Çünkü ona söylemeyeceğim."

"Çok sinir bozucusun, biliyor musun?" Omuz silktilti. O anda kadının çantasını yerden aldım, onunla ne yapacağımı bilmiyordum ama orada bırakmak istemedim.

İşte mutfak masamın üzerindeydi.

Ve hala onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Emmy'ye sorabilirdim. Ya da Teddy'ye.

Aslına bakarsan, kesinlikle Teddy değil. Bunun sonunu asla duymazdım. Emmy bir süre sonra unutturdu. Teddy cenazemde konuyu açacaktı. Teddy kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı ve Teddy'nin babasından beri öyleydi.

birkaç aylıkken onu Meadowlark'a taşıdım. Azılı bir bok vericiydi, gözünü başkalarına diktiğinde bundan zevk alıyordum ama peşimden gelmesine ihtiyacım yoktu.

Gizemli kadının gömleğini nasıl kavradığına dair bir anı zihnimde canlandı. Çok cesurdu.

Çok ateşliydi.

Peki ya dudağını ısırduğımda inlemesi? Lanet olsun. Kendimi kaptırmış olabilirim ama o andaki her şey çok iyi hissettiriyordu. Müzik kutusundan gelen bas sesi, loş koridor, kışındaki elim.

Kotumun sıkılaştığını hissettim.

Kafanı oyuna ver, Ryder. Büyük bir günün var. Kendiliğinden ereksiyon olamazsın.

Rüyalarım bugün gerçeğe dönüşüyordu. Açık olmak gerekirse, hayallerim spontane ereksiyonlar değildi.

Teknik olarak Asi Mavi Misafir Çiftliği Projesi'nin birinci günüydü. Kafamda Project Baby Blue olarak adlandırıyordum ama bunu kimseye söylemeyecektim. Tasarımcı Ada'nın sahada olduğu ilk gün olmasına rağmen, Ekim ayından beri e-postalar aracılığıyla birlikte çalışıyorduk.

Fırının üzerindeki saate baktım -poşete tekrar bakmaktan kaçınarak. Altı buçuktu. Ada'nın gelmesine daha üç saat vardı. İçimde hayatımın en uzun üç saati olacağına dair bir his vardı.

Bütün kış bekledim ve artık son düzlüğe girmiştım.

Rebel Blue'nun girişine yakın bir yerde bir grup sığırımız vardı, bu yüzden bu sabah çiftlik çalışanlarından bazıları ve ben onları başka bir noktaya götürecektik. En azından önümüzdeki birkaç saati kışımın üstünde oturup bekleyerek geçirmeyecektim.

Beklenti beni öldürüyordu.

Babam ve Gus sonunda misafir çiftliğini kabul ettiklerinde, bana büyük bir sorumluluk yüklemelerinden daha fazlasını hissetmişim.

Beni görmüşler gibi hissettim.

Sert ama aynı zamanda kendini işine adanmış, verimli ve çalışkan büyük oğul Gus ile sert ama aynı zamanda nazik ve sevecen Emmy arasında

şampiyon fiçı yarışçısı olarak kaybolmak kolaydı. Benim onlar gibi bir tanımlayıcım yoktu.

Ben sadece Wes'tim.

Ve bu iyiydi. Aldırmadım ama yine de bana ait bir şeye sahip olduğum için heyecanlıyım.

Arkamdaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Amos Ryder'ın çakıllı sesi arkamdan geldi.

"Güzel," dedim. "Sonunda burada olması tuhaf hissettiriyor." Babam mutfak tezgâhını yuvarladı ve şimdi karşımda duruyordu.

Klasik Wrangler'ını ve pamuklu düğmeli bluzunu giyyordu. İşe başlamadan önce her zaman gömleğinin manşetlerini yukarı kıvrırdı, böylece ön kollarındaki soluk kırlangıç dövmeleri görülebilirdi.

"Tasarımcı ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Dokuz buçuk. Buraya geri mi döneceksin yoksa bizimle şantiyede mi buluşmak istersin?" diye sordum.

"Onunla burada buluşacağım," dedi kahvesinden bir yudum alırken - soğumasına izin vermeden. Hala fokur fokur kaynarken nasıl içtiğini bilmiyordum. "Bu senin projen Weston. Benim orada olmama ihtiyacın yok. Bunu sen yapabilirsin."

Amos Ryder'ın her zaman yaptığı bir şey varsa, o da çocuklarına inanmaktı. Ve Brooks'a da, sanırım. Bize verdiği koşulsuz desteği hak etmek için hiçbir şey yapmadık. O sadece yaptı. Yani, sanırım bazı ebeveynler böyledir. Ama yine de.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum.

Bir elimi yüzüme sürdüm. "Biliyorum. Sadece-" Bir an duraksadım, düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Her zaman emir komutada ikinci olmuşum, teknik açıdan bakarsak üçüncü. Gus'ın gölgesinde yaşadım, bir gün çiftliğin başına onun geçeceğini biliyordum. Hiçbir şeyi tek başıma yapmamıştım. "Bu büyük bir mesele" de karar kıldım.

Babam başını salladı. Sanırım söylemediğim kısmı anlamıştı. Tezgâhın üzerindeki çantayı işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

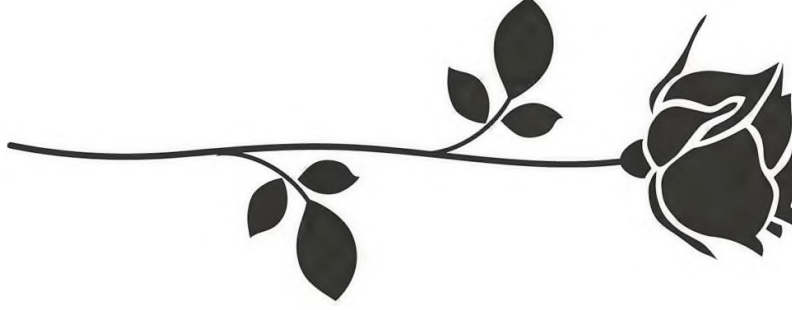
Babama çantanın nasıl e l i m e geçtiğini anlatmak istemedim, o yüzden sadece "Dün gece bir arkadaşım barda unutmuş" dedim.

Amos soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Bir arkadaş mı?"

Yutkundum. "Evet, eve getirdim çünkü kalıcı olarak sigara dumanı gibi kokmasını istemedim," dedim umursamazca.

Babamın gözleri hafifçe kısıldı, sonra başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Üçünüzün de yalan söyleme konusunda daha iyi olmanız gerekiyor."

Bölüm 4

Ada

I' Hayatımda bir sürü aptalca karar verdim - gerçekten aptalca kararlar -
bu yüzden sen düşünmeko Ben olsam anlamak o
aptal kararlar var

Sonuçlar.

Örneğin: Eğer bir pislikle evlenmeyi seçerseniz, evliliğiniz berbat olacaktır. Akşam yemeğinde eski Doritos'tan başka bir şey yememeyi seçerseniz, muhtemelen aç uyanırsınız. Ve bu benim yeni favorim: Wyoming'deki bir barda düşüncesizce bir yabancıyla öpüşmeye karar verirsiniz iPad'inizi kaybedersiniz.

İhtiyacın olan. İşiniz için. Bugün başlayacağın.

Mükemmel.

Şimdi bugüne kadarki en büyük işimin ilk gününe planlayıcımla, renderlarım, renk şemalarım, ürün hesap tablolarım ve temelde ihtiyacım olan diğer her şey olmadan gitmek zorundaydım. Çünkü sadece çantamı bir barda bırakmakla kalmadım.

Bir yabancıyla öpüşürken, telefon numarası bile olmayan bir barda bıraktım. Açıkçası bu biraz yasadışı gibi.

Ama saçlarımdan gelen sigara dumanı kokusu bana Şeytan Çizmesi'nin bir telefon numarasına sahip olmanın yasallığını çok fazla önemsemediğini söyledi.

Yani sadece ilk günümde aptal gibi görünmekle kalmayacak, aynı zamanda suç mahalline geri dönmek zorunda kalacak ve yakışıklı kovboy yabancıyla karşılaşma riskini alacaktım ki bu da beni başka bir aptalca karara götürecekti.

Çünkü lanet olsun.

O öpücüğü aklımdan çıkaramıyordum. Barmen bizi yakalamasaydı neler olacağını hayal ettim. Devam eder miydi? Rüyamda, sert ellerini gömleğimin altına soktu ve vücudumda aşağı yukarı gezdirdi. Kemerini çözdüm. Beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı ortasına doladım. Beni duvara yasladı ve-

"Ada için double shot vanilyalı latte!" Barista'nın sesi beni sabah dokuzdaki uygunsuz fantezimden uyandırdı.

Tamam. Kahve. Yaptığım şey buydu. Loş bir barda ateşli bir kovboy tarafından duvara sıkıştırılmak değil.

Bu bir serserilikti ama muhtemelen en iyisiydi.

Tezgâha gittim, lattemi aldım ve baristaya başımla hızlıca teşekkür ettim. Bana biraz fazla uzun süre baktı, sanki neden burada olduğumu anlayamamış gibiydi. Kahve dükkanındaki gözler de benim üzerimde biraz fazla oyalandı. Sanki üzerimde dev bir neon tabelada BURADAN DEĞİL yazıyordu.

O ana kadar arabaya servis yapan kahve dükkânlarına ne kadar minnettar olduğumu hiç fark etmemiştim ama yine de buranın sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ayrıca, adı Bean miydi? Gereksiz derecede sevimli.

Dışarı çıktığımda, sosyal medya hesaplarımda "1. Gün" başlığıyla paylaşmak için kahve fincanımın arka planında dağların olduğu hızlı bir fotoğrafını çektim. Yeni proje yakında geliyor."

Homeiswherethehartis'e iç tasarım programımı yarıda bıraktıktan sonra başladım. Dürüst olmak gerekirse, okul için yaratılmamıştım. Kendi işimi kurmak, bunun sorun olmadığını anlamama yardımcı oldu.

Okulda iyi olmam iyi bir tasarımcı olamayacağım anlamına gelmiyordu ve mesleğimi farklı bir sınıfta öğrenebilirdim.

İnsanların dolaplarını düzenlemek için gönüllü olarak başladığım iş, gurur duyduğum bir şeye dönüşmüştü.

Ne yazık ki hayatımda böyle olan tek kişi bendim.

Yine de profilimde oluşturduğum topluluk en sevdiğim şeylerden biriydi. Beni tanımayan ama projelerimi takip etmekten hoşlanan insanlar vardı.

Ve bunun, yaptığım diğer her şeyi sudan çıkaracağına dair bir his vardı içimde.

1993 model kırmızı Honda Civic'im park yerinde beni bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Wyoming'e tek parça halinde gelebilmesine şaşırmıştım. Ona daha fazla güvenmeliydim. Boşandıktan sonra, alabileceğim tek araba oydu. Kusurları vardı. Hidrolik direksiyon sıvısı sızdırıyordu, bu yüzden direksiyonu kullanabilmek için haftada bir doldurmam gerekiyordu. Ayrıca kliması da yoktu. Ama beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şeydi. Sürücü koltuğuna oturdum ve telefonumdan Rebel Blue'nun haritasını çıkardım. İyi ki onu çantama değil de cebime koymuştum. Güne iPad'im olmadan nasıl yaklaşacağımı tam olarak bilmiyordum ama bu noktada başka seçeneğim yoktu.

Aptal oyunlar oyna, aptal ödüller kazan, Ada. Ve senin aptal ödülün yeni işinin ilk gününde bir aptal gibi görünmek.

Google Maps Rebel Blue'nun şehir merkezine yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta olduğunu söylüyordu. Saat dokuzdu, yani tam zamanında koşuyordum.

En az on dakikalık bir tampon olmadan beni hiçbir yere giderken yakalayamazsınız.

Dürüst olmak gerekirse, on beşi tercih ederdim, ama kahve gerekli bir duraktı.

Dikiz aynasından kendime bakmak için kısa bir an ayırdım. İlk fark ettiğim şey yorgun görüldüğümdü. Gözlerimin altındaki koyu halkalar bana hiç iyi gelmiyordu.

Rebel Blue Ranch, işte geliyorum.

Kaliforniya'da büyüdüm, bu yüzden dağlara yabancı değildim ama daha önce hiç böyle dağlar görmemiştim. Benim dağlarım çoğunlukla kuruydu,

donuk ve kahverengi. Ayrıca, San Francisco'nun banliyölerinde büyümüşüm, Vahşi Batı'nın kalbinde değil. Beni Rebel Blue'ya götüren dolambaçlı yollar sanki başka bir evrenin girişiymiş gibi oyulmuştu. Nisan ayının başıydı, bu yüzden dağlarda, özellikle de yukarılara doğru baktığımda, hâlâ bol miktarda kar vardı. Masmavi gökyüzüne karşı karın bembeyaz görüntüsü inanılmazdı.

Wyoming'deki mavi gökyüzünün Kaliforniya'dakinden çok daha büyük olduğuna yemin edebilirim.

En sevdiğim noktalar, altındaki yeşil ve kahverengileri görebileceğiniz kadar karın eridiği yerlerdi. Bir vaat gibi hissettiriyordu

-Hiçbir kış sonsuza dek sürmez.

Kahretsin, bu dağların bana yaptıkları çılgıncaydı. Tek bir güzel manzara ve tüm varlığımı düşünüyordum. Kendimi küçük hissetsem de, o an çok büyüktü. Gerçekten büyük.

Siri'nin sesi hoparlörden "Beş mil sonra sola dön," diye bağırdı ve gözümü dağ yolunun sol tarafına dikip girişi aramaya başladım. Açıkça işaretlenmiş miydi yoksa birdenbire ortaya mı çıkacaktı bilmiyordum.

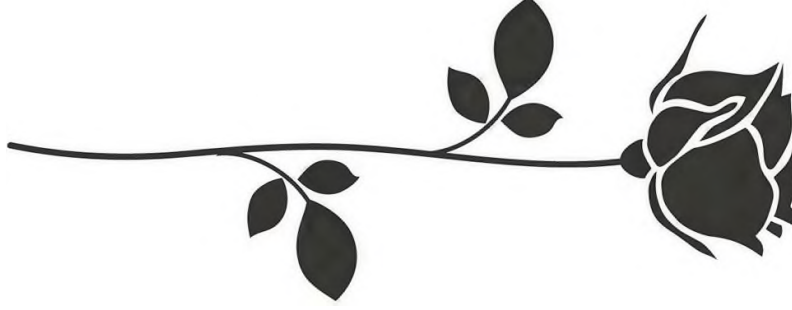
Bir iki dakika sonra devasa bir ahşap kemer ve kapı gördüm. "Kemer" doğru kelime değildi - daha çok bir karenin üç kenarı ve altta bir kapı gibiydi. Arabayı yavaşlattım ve yoldan çekerek önünde durdum. Meydanın tepesine yakın bir yerde büyük demir harflerle REBEL BLUE RANCH yazıyordu. Bunun üzerinde, tahtaya kazınmış, muhtemelen bir boğa kafatası olduğunu düşündüğüm bir taslak vardı. Ya da bir öküz? Adı bu muydu?

Kapı açıktı ve kapının ötesinde sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen toprak bir yol vardı. Telefonuma baktım. Weston'ın bana verdiği adres yolun yaklaşık bir mil yukarısındaydı.

Arabamın amortisörlerinin bunu başaracağını umuyordum. Ayağımı frenlerden kaldırdım, derin bir nefes aldım ve eşiği geçerek Rebel Blue'ya girdim.

İşte başlıyoruz.

Bölüm 5

Ada

F Nedense bir sığır çiftliğinde bu kadar çok inek olacağı aklıma gelmemişti. Teorik olarak ineklerin olacağını biliyordum. Bilmediğim şey ise, bir grup ineğin Rebel'e giden yolu kapatıyor olmasıydı. Blue'nun Büyük Evi, Weston e-postada böyle diyordu.

Kendime on beş dakikalık bir ara vermeliydim.

Beni yanlış anlamayın, inekleri severim. Araba kullanırken yanlarından geçerseniz, yasal olarak onları gösterip "İnekler!" demeniz gerektiğine inanıyorum. Ama bir ineği ancak bu şekilde görebilirim; arabanın camından, uzakta bir tarlada.

Artık inekler ve ben çok yakın ve kişiseldik. Kovandaki arılar gibi arabama üşüşüyorlardı. Bunun nasıl olduğunu ya da şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Pencereleirim açıldı ve sadece çekilmelerini istemekle başlayabileceğimi düşündüm.

"Lütfen çekilir misiniz?" Yüksek sesle söyledim. "Gerçekten geçmem gerekiyor." Ne demek istediğimi vurgulamak için bir kez korna çaldım.

Hiçbir şey.

Yavaşça ilerlesem, yoldan çekilirler miydi? Yoksa kazara bir inek katili mi olurum? Saatte bir mil hızla giden bir ineği öldürebilir miyim? Yoksa sadece yaralar mıydım? Veteriner faturasını ödemek zorunda kalır mıydım? Bir ineğin veteriner faturasını karşılayamam.

Peki ya birden fazla vurursam?

Aman Tanrım.

Telefonuma baktım. Saat 9:25'ti. Geri dönüp etraftan dolaşabileceğimi düşündüm ama dikiz aynamdan bakıp daha fazla inek gördüğümde bu fikir pencereden dışarı çıktı.

Pekala Ada, bu inekler seninle geleceğin arasında duruyor.

Bunu nasıl atlatacaksın?

Aux kabloma takılı olan telefonumu aradım - aux kablosu olan şu kaset şeylerinden biriydi - hızlıca 2000'lerin başındaki çalma listemi buldum ve sesi açtım.

Birkaç saniye içinde, "Move Bitch Get Out da Way" hoparlörlerimden pompalanmaya başladı. Bu işe yarayacaktı. Beni dinlemezlerse, Ludacris'i dinleyebilirlerdi.

İki elimi de direksiyona koydum, inekler neye ihtiyacım olduğunu anladığında kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak açıklıktan hızla geçmeye hazırdım.

Ben hazırdım. Ama

hiçbir şey olmadı.

Hâlâ sıkışmış durumdaydım ve şimdi -telefonuma tekrar baktım- resmen geç kalmıştım.

Başımı direksiyonun üzerine düşürdüm ve bir of çektim. Son on iki saat benim için hiç de iyi geçmemişti.

Bir ses duyana kadar başımı öne eğmiş, tüm varlığımı düşünüyordum.

Bir erkek sesi. Ve bu Ludacris değildi.

Alnımı direksiyondan kaldırdım ve at sırtında iki adamın bana doğru geldiğini gördüm.

Yanlarında beyaz bir tüy yumağı da vardı.

Gri-beyaz benekli bir atın üzerindeki kovboy sürücü tarafındaki pencereye yaklaştı ve ben de hemen müziğimin sesini kısıtım. İnekleri yolumdan çekmek için burada olduğunu umuyordum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, dün gece barda beni yakalayan aynı yeşil gözlerle karşılaştım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne dediğimi anlayamadan ağzımdan "Oh, lanet olsun" sözleri döküldü.

Gün ışığında daha da mükemmelleşen o öldürme ruhsatlı gamzelerle karşılaştım. Kafamda o bir kovboydu çünkü Wyoming'deydim ve kovboy çizimleri giyiyordu. Onun *gerçekten* bir kovboy olduğu aklıma gelmemişti. Ama karşımdaki adam kahverengi şapkası ve deri pantolonuna kadar baştan aşağı bir kovboydu.

Ve at. Belli oluyor.

"Seni burada görmek ne güzel," diye söylendi. Ağzım kurudu. Bir yabancıyla bir kez öpüştüğümde, onun aynı zamanda projemin gerçekleştiği çiftlikte çalışıyor olma ihtimali neydi? "Bu adamları yolundan çekeceğiz." Durakladı. Diğer kovboy arabamdan uzaklaşmaya başlayan inekler üzerinde çalışıyordu. Çok ağırdan alıyorlardı ama en azından hareket ediyorlardı. Şimdi Waylon olduğunu anladığım beyaz tüy yumağı da -başımı en başta belaya sokan köpek- katkıda bulunuyordu. "Bu tarafa pek ziyaretçi gelmez, bir şey mi arıyorsunuz?"

Sessizlik artık bir seçenek değildi. "Weston Ryder ile görüşmek için buradayım," diye kekeleydim. "Bugün burada işe başlıyorum."

Kovboyun gülümsemesi genişledi. Bana bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bakıyordu ve bu beni tedirgin ediyordu.

"Sen Ada Hart mısın?" diye sordu.

Görünüşe göre bütün çiftlik geleceğimi biliyordu. "Evet," dedim titreyerek. "Büyük Ev'e varana kadar yaklaşık çeyrek mil yolunuz var.

Ben

Seninle orada buluşuruz." Kovboy şapkasını bana doğru eğdi ve tüylerim diken diken oldu.

Ona olan çekimim gün ışığı yüzünden körelmemişti.

Ben cevap veremediğim diğer kovboya bağırıma ve atını arabanın etrafında hareket ettirmeye başladı. Onu izlememeye çalıştım - eldivenli ellerinin dizginleri nasıl çektiğini ya da bacaklarının atının ortasını nasıl sıkıldığını fark etmemeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra inekler patikadan çekildi ve ben de kurtuldum. Kovboy bana başıyla selam verdi ve ben de bunu toprak yolda ilerlemeye devam etmek için bir işaret olarak kabul ettim.

Kovboyu toz içinde bırakarak... şimdilik. Benimle neden Büyük Ev'de buluşmak zorunda *olduğunu bilmiyordum*. Sahibi olmasına imkân yoktu. Otuz yaşından fazla olamazdı.

Bunun bir önemi var mıydı?

Çiftlikler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Neden daha fazla izlemedim *Heartland*?

Kafamda bir plan yapmaya çalıştım. Büyük Ev'e gidecek, Weston'la konuşacak ve sonra bir noktada kovboyu tekrar bulup ona bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyleyecektim.

Sadece bir kerelik bir şey olacaktı.

Dün gece kendimde değildim. Yorgundum, açtım, gergindim ve dünyanın en şirin gamzeleriyle karşı karşıyaydım. Her şey bir daha asla gerçekleşmeyecek bir beden dışı deneyim gibiydi.

Hiç.

Buraya sorunlarımdan uzaklaşmak için geldim, kendime yeni sorunlar yaratmak için değil.

Eğer kovboydan bu kadar etkilenmemiş olsaydım, muhtemelen Rebel Blue Çiftliği'nden daha çok etkilenirdim. "Güzel" kelimesi beni çevreleyen manzarayı tanımlamak için yeterli değildi.

Dürüst olmak gerekirse, bir tablonun canlanması gibi görkemliydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ama aklımda başka şeyler vardı. Gamzeli yeşil gözlü şeyler.

Büyük Ev'e yaklaştıkça ağaçlar daha da sıklaştı, ta ki uzakta Büyük Ev olduğunu tahmin ettiğim çiftlik tarzı büyük bir kulübe görene kadar. Bir çeşit araba yolu oluşturan bir döngü vardı ve arabamı ön kapıya yakın bir yere park ettim. Döngüde başka araba yoktu, bu yüzden sorun olmayacağını düşündüm.

Arabayı durdurduğumda kalbim hızlanmaya başladı. İlk gün heyecanıydı. Yeterince iyi değilim gerginlikti ve aynı zamanda gamzeli kovboy gerginlikti.

Dün gece bardan çıktığımda neredeyse pişman olacaktım.

Şimdi o adamdan mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyordu. Onu, gamzelerini ya da sevimli köpeğini yakınımda istemiyordum.

Tam o anda, sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, beyaz tüy yumağı çevresel görüşümde belirdi. Pencereden ona baktım. Dili dışarı sarkmıştı ve kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki tüm vücudu onunla birlikte kıpırdıyordu.

Köpeği neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı? Sevimli bir köpeği olmamalı.

ve gamzeler.

Arabamdan indim ve Waylon hazırды. Tüm vücudunu oynatmaya devam etti ve ben de kulaklarının arkasını kaşımak için uzandım. Gözlerimi köpekten ayırmamalıydım ama Dimples'ın eve doğru geldiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Atını durdurduğunda Waylon'a baktım ve bu köpeğin adını bilmemin ne kadar garip olduğunu düşündüm - hatta barmenin adını bile biliyordum - ama kovboyun adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de hiç bilmeden kurtulabilirim. Benim için sorun olmaz.

İsimsiz kovboyun çizmelerinin toprağa vurduğunu duydum ama gözlerimi köpekten ayırmadım - bu adamla gereğinden fazla göz teması kurmak istemiyordum.

Uzun süreli göz teması beni bu belaya bulaştırdı.

"İçeri girebiliriz," dedi ve ardından dilini kısa bir süre şaklattı. Waylon midpet'ten ayrıldı ve beni ön kapıda bekleyen sahibinin yanına gitti. Atının dizginlerini birkaç araba boyu ötedeki bir direğe dolamıştı, buna sevindim.

Hayvanları severdim ama atlar beni çok korkuturdu, çok büyüklerdi.

Ön kapıya yaklaştığımda, Kovboy John Doe kapıyı açtı ve Waylon içeri koştu. Hem Waylon hem de sahibi çok rahattı - buraya sık geliyor olmalılar. Kapıyı benim için açık tuttuğunu fark ettim, bu yüzden gözlerinin içine bakmamaya dikkat ederek yanından hızla geçtim.

İçeri girince etrafa bir göz attım. Nedense daha çok bir iş yeri gibi hissedeceğimi düşünmüştüm, ancak ne kadar rahat hissettirdiği beni hemen etkiledi.

Burası bir evdi.

Ön kapının yanında paltolar ve ayakkabılar için bir yer vardı. Kovboy şapkaları için özel kancalar bile vardı.

Giriş açıktı ve geniş bir koridordan oturma odası ve mutfağı görebiliyordum. Ev turta kabuğu, sedir ağacı ve deri kremi gibi kokuyordu; asla bir araya getirebileceğim bir kombinasyon değildi ama burada mükemmeldi. Eğer burayı satmak isterlerse, fırında kurabiye numarasını kullanmak zorunda kalmayacaklardı çünkü burası kendi başına ev gibi kokuyordu.

"Babam mutfakta bizi bekliyor." Sesi arkamdan geldi. Yakında olduğunu biliyordum. Barda etrafımızı saran elektrik şimdi de uğulduyordu. Neredeyse dikkatimi söylediklerinden uzaklaştırıyordu.

Babası mı?

Bu neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyordu. Babası Weston'dı, çiftliğin sahibiydi. İçten içe inledim. Umarım oğlunun çok fazla -eğer bir şey varsa- projeyle ilgili.

Kovboy Varisi yanımdan geçip koridora doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

-Kendimi toparlamaya ve normalde yüzümde kalıcı bir demirbaş olan profesyonellik maskesini takmaya çalışıyordum -özellikle de böyle durumlarda.

Bu adamın beni tedirgin etmesinden hoşlanmamıştım. Bırakın bir yabancıyı, artık kimsenin bunu yapabilecek güce sahip olmasını istemiyordum.

Çalışmam gerektiğinde beni yalnız bırakan ve daha sonra beni ölesiye öpen çok hoş bir yabancı, ama yine de bir yabancı.

Mutfağa girdiğimde, uzun meşe masada gazete bulmacası çözen yaşlı bir adam -muhtemelen altmışlı yaşlarının ortalarında- vardı. Solmuş mavi bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymişti. Soluk dövmelelerini görebiliyordum ama ne olduklarını anlayamadım.

Tuzlu ve biberli saçları uzundu - ensesinde kıvrılıyordu - ve düzgünce kesilmiş tuzlu ve biberli sakalıyla uyumluydu. Bize baktı ve benim gizemli kovboyumla akraba olduğu belliydi. Görünmüyorlardı

Birbirlerine çok benziyorlardı; aynı soy ağacına ait olduklarını bilecek kadar. Onu gördüğümde kendimi sakın hissettim, sanki fırtınadan korunacak bir yer bulmuş gibiydim.

Pekala, Ada. Oyun yüzünü takın.

Adam ayağa kalktı ve "Siz Ada Hart olmalısınız. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Elini uzattı, ben de tuttum.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Ryder," dedim, sesimi düz tutmaya çalışarak ve başka birinin gözlerini üzerimde hissedebildiğim gerçeğini düşünmemeye çalışarak.

"Bana Amos de lütfen." Amos mu? Amos da kimdi? Weston neredeydi?

Çok uzun bir süre durakladım. "Sizinle tanışmak bir zevk," diye kekeledim. Harika bir ilk izlenim Ada. "Kusura bakmayın, ben de Weston'la tanışmayı bekliyordum, çünkü uzun zamandır görüşüyoruz." Amos'un gözleri arkamdaki kovboya kaydı ve kaşlarının arasında bir kırıışıklık belirdi.

Kafası karışmış mıydı? Bu ikimiz için de geçerli.

Arkamdaki kovboy boğazını temizledi. "Ben Weston," dedi.

Onu doğru mu duydum? Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Bu benim başıma geliyor olamazdı.

"Ama çoğu insan bana Wes der."

Bölüm 6

Wes

H Lanet olsun. Bardaki kadın evimde duruyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda bütün gün beklediğim kadındı. hayalimi gerçeğe dönüştürecek olan kişi.

Vay anasını.

"Ben Weston," dedim - tam o sırada kendimi daha önce tanıtmadığımı fark ettim. Nedenini bilmiyordum. Belki de beni zaten tanıyormuş gibi hissetmişim. "Ama çoğu insan bana Wes der."

Bunun müthiş bir tesadüf olduğunu söyleyebilirdim ama böyle şeylere pek inanmazdım.

Şeytan Çizmesi'nde de çok güzel olduğunu düşünmüştüm, şimdi de öyle. Dalgalı siyah saçları köprücük kemiğinin hemen üzerine dökülüyordu. Bol siyah bir kot pantolon ve dar, uzun kollu siyah bir tişört giymişti -ki bu tişört Nisan ayında dağlarda giymek için fazla inceydi- ve kahverengi gözleri benden başka her yere bakıyordu.

Bana bakmasını istediğim gerçeğini nasıl kabulleneceğimi bilemiyordum. Barda yaptığım gibi bakışlarını tekrar tutmak istiyordum, ta ki dün gece olduğumuz yere gelene kadar - birbirimize kapılana kadar.

"Oğlumun terbiyesizliği için özür dilerim, Bayan Hart." Babamın sesi düşüncelerimi böldü. "Ama burada olmanız bizi çok heyecanlandırdı." Sanki *bu* senin işin *Weston der* gibi bana sert bir bakış fırlattı. *Ağırlığını koy.*

Doğru

.

Odakl

an.

"Oturmak ister misin?" diye sordum ve masayı işaret ettim. "Her şeyin üzerinden... uh... geçebiliriz." Belki her şeyin değil. Yanından geçtim ve babamın oturduğu yerin karşısında ona bir sandalye çektim. Endişeli görünüyordu ama yine de oturdu.

"Özür dilerim," dedi. "Dün gece iPad'imi kaybettim -bir yerde unutmuşum- bu yüzden her şeyi bir deftere yazmak zorunda kaldım ve bir şeyleri atlamış olabilirim. Bu gece alacağım, o yüzden yarın buluşsak olur mu? Gerçekten özür dilerim."

Babamla konuşuyordu, benimle değil, ama hayal kırıklığı içindeydi. -Sesinde duyabildiğim bu his göğsümde küçük bir sızıya neden oldu.

Sanırım dün gece barın zemininden çantasını almamın bir nedeni vardı. Oturmak yerine mutfak tezgahına gidip kanvas çantayı aldım, sonra masaya dönüp yavaşça önüne koydum.

Ada kahverengi gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ensemi ovuşturdum ve "Şeytanın Botu'nda bırakılan şeyler bir daha görülmemek üzere kara bir deliğe çekilebilir" diye açıkladım.

Gözlerimi ondan ayırdım ve babama baktım. Bunun onun bakışları altında gerçekleşiyor olmasından nefret ediyordum ama ifadesi boştu. Gözleri biraz kısılmıştı ama kafasının içindeki çarkların döndüğünü gösteren tek şey buydu.

Adam ayakta oynadığı poker oyununda her zaman evi temizlerdi ve bunun nedenini anlamak kolaydı.

"Ah... teşekkür ederim?" dedi, nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemiyormuş gibi. Onun yerinde olsaydım, ben de nasıl tepki vereceğimi bilemezdim. Daha önce bunu düşünmüştüm.

Bir cam ayakkabı senaryosu olabilirdi, ama şimdi durum ortaya çıkarken, çantasını aldığım için kendimi biraz ürkütücü hissettim.

Muhtemelen böyle düşünüyordu. Ürkütücü olduğumu düşünüyordu.

"İçine falan bakmadım, sadece mahvolmasını istemedim. Bar sahibini tanıyorum ve geri vermen için seni bulmama yardım edecekti."

Yavaşça başını salladı, hâlâ emin değildi.

"İşlerin böyle yürümesi komik, değil mi?" Arayan babamdı. Şimdi biraz gülümsüyordu -her zamanki gibi gözlemciydi. "Weston Şeytan Çizmeleri konusunda haklıymış, orası her şeyin kaybolduğu yer, insanlar da dahil." Ada bir kahkaha attı.

"Bu harika," dedi. Kendini bulmaya başlamış gibi görünüyordu. Yüz hatlarında bir maskenin kaydığını neredeyse görebiliyordum - ne tür bir maske, bilmiyordum ama lanet olsun, öğrenmek istiyordum. "Teşekkür ederim," dedi bana. "Beni o toprak yolda bir yolculuktan kurtardın. Arabamın hayatta kalabileceğini sanmıyorum." Ben otururken Ada çantasına uzandı ve tabletiyle kalemmini çıkardı.

"Normalde sözleşmelerle ilgili her türlü soruyu yanıtladığımdan emin olarak başlarım. İmzaladığınızı biliyorum" - önce bana sonra babama baktı- "ama Amos, sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Weston ve ben imzalamadan önce avukatımızla birlikte gözden geçirdik ve her şey harika görünüyor." Cam bize yasal konularda yardımcı oluyordu. Babamın yıllardır başka bir avukatı vardı ama yeğenimin annesine karşı zaafı vardı. O aileden biriydi ve Amos Ryder bunu ciddiye alıyordu.

Sözleşmeleri gözden geçirdiğinde henüz baro sınavını geçmemişti ama Şubat ayında girmişti ve geçeceğine dair hiçbirimizin aklında şüphe yoktu. Sonuçları muhtemelen her an gelebilirdi.

"Bu harika," diye karşılık verdi Ada. Sesi şimdi daha kendinden emin, daha profesyonel geliyordu. Sanki bir havaya girmiş gibiydi. "O halde, daha önce başladığınız demoları bitireceğiz, sonra en büyük işlere başlayacağız: mutfak, yaşam alanları ve banyolar. Bunları bitirdiğimizde, aynı anda yatak odalarına ve dış cepheye başlayacağız. Her şey plana uygun giderse, on beş Haziran'a kadar bitirmiş oluruz.

Sözleşmedeki tarih 1 Temmuz çünkü bir tadilatla kesin olan tek şey bir şeylerin ters gideceğidir." Ada biraz güldü.

Eğer dün gece barda onun gerçek kahkahasını duymamış olsaydım, bu bana inandırıcı gelebilirdi. Ama bu gülüş alıştırmış, hesaplanmıştı.

"Müteahhidim Evan yarın geliyor. Projenin ve yerel ekiplerin yönetimine yardımcı olacak." Evan'ı biliyordum - bazı e-postalarda adı geçiyordu ve kasabanın hemen dışındaki Poppy Mallow Inn'de uzun süre kalmasını koordine etmiştim - ama şimdi onun adını dudaklarından duymak burun deliklerimin alevlenmesine neden oldu.

Ne oluyor lan? Hayır, onu on iki saatten daha az bir süredir tanıyorken dudaklarında başka bir adamın ismini görüp kıskanamazdım. Bu pislikçe bir davranıştı ve ben pislik olmamak için gerçekten çok uğraştım.

Yardımcı olmaya çalışarak, "Evan'ın konaklama rezervasyonunu geçen hafta ikinize de e-posta ile gönderdim, bu yüzden geldiğinde gitmeye hazır olmalı," dedim.

"Konaklama demişken," diye söze girdi babam, "Ada, mümkün olduğunda uzun projelerde yerinde kalmayı tercih ettiğini söylediğini biliyorum." Ada başını salladı. Babam bununla nereye varmaya çalışıyordu? Onun için Mavi Bebek'e en yakın kulübeyi hazırlamıştım bile. "Weston senin için kulübelerimizden birini hazırladı ama bu yılki yoğun kar yağışı nedeniyle bazı su sorunları yaşıyoruz. Bu sabah kulübeyi su bastığı haberini aldım."

Kahretsin. Bunu bilmiyordum. Bir anda olmuş olmalı.

"Burayı tekrar standartlara uygun hale getirmek için çalışacağız, ancak o zamana kadar burada, Büyük Ev'de kalabilirsiniz."

"Ah." Ada hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Burası senin evin, bunu asla kabul edemem."

"Bu bir dayatma değil, söz veriyorum. Bolca yerimiz var -senin için bir oda hazırladık bile- ve bolca yemeğimiz var ve bu şekilde hâlâ yerinde kalabilirsin." Babam gülümsüyordu. İnsanların Büyük Ev'e gelmesini çok severdi. Genelde sadece o ve ben olurduk. "Ayrıca, Büyük Ev proje alanına sizin kulübenizden daha yakın ve dört tekerlekli araçlarımızı ve yan arabalarımızı kullanabilirsiniz, böylece arabanızı çiftliğin arazisinde sürmek zorunda kalmazsınız. Kulübeniz hazır olduğunda da çok uzağa gitmenize gerek kalmayacak."

"Çok nazıksınız..." Ada kelimelerin arasında bocalıyordu. "Minnettarım ama..."

"Bu geçici bir durum Ada," dedim düşünmeden ama benim yüzümden teklifi kabul etmek istemediğini hissediyordum. Eğer yerinde kalmayı tercih ediyorsa ve bu onun başarıya ulaşmasına yardımcı oluyorsa, bundan vazgeçmek zorunda kalmasını istemedim. "Kulübenizi muhtemelen bir hafta içinde düzenleyebiliriz."

"Bu ilk sel baskınımız değil," diye ekledi babam. "Ayrıca, çok güzel kahve yaparım." Ona göz kırptı ve bu Ada'da bir gülümseme yarattı, gerçek bir gülümseme. Babamın insanları rahatlatmak gibi bir huyu vardı.

Ada bir an için masaya baktı ve "Bunun bir dayatma olmadığından emin olduğunuz sürece," dedi.

Babam ellerini birbirine vurdu. "Anlaştık o zaman. Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor." Sandalyesinden kalktı, Ada ve ben de onunla birlikte ayağa kalktık. "Bundan sonrasını Weston halledebilir." Ada'nın elini sıkmak için tekrar uzandı. "Seninle ilgili içimde iyi bir his var Ada. Rebel Blue'ya hoş geldin."

Amos Ryder masadan kovboy şapkasını aldı ve çiftlik sahibi gibi görünerek kapıya yöneldi.

Sanki hava artık sadece ikimizin olduğunu biliyordu, çünkü uğuldamaya başlamıştı.

"Tuhaf olduysa özür dilerim," dedim göz temasından kaçınmaya devam eden Ada'ya bakarak. "Kim olduğumu öğrenmen, çantanı almam ve babamın burada kalmanı teklif etmesi, on dakikalık bir konuşma için çok fazla içerik vardı."

"Evet," diye nefes aldı, hâlâ bana bakmıyordu. "Yine de çanta için teşekkür ederim. O yerin bir telefon numarası bile yok, bu yüzden kayıp eşya bürosundan umutlu değildim."

Bu beni güldürdü. "Şeytan Çizmesi'ni nasıl buldun? Google Haritalar'da görünüp görünmediğini bile bilmiyorum. Oraya ulaşmak için indiğiniz yolun bir adı bile yok."

"Ortaya çıkıyor," dedi Ada, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirmişti. "Yiyecek bir şeyler bulabileceğim bir yer arıyordum ve tek yer burasıydı."

hala açıktı." Gülümsemesi sanki kendisiyle bir şaka paylaşıyormuş gibi büyüdü.

"Ama öyle değil. Yemek var yani." Brooks'un yaz aylarında hafta sonları bir yemek kamyonu getirmeyi planladığını biliyordum ama henüz değil.

"Evet. Google pis bir yalancı." Sonunda bana baktı ve kalbim dün gece olduğu gibi göğsümde sıkışıp kaldı. Ona gülümsedim ama gülümsediğim anda bakışlarını kaçırdı.

"Buradaki kiler her zaman doludur ve eğer sevdiğiniz bir şey varsa bana haber verin, sizin için getirelim. Evan'ı da kilerimize bekliyoruz." Gözlerini kaçırdığında hissettiğim hayal kırıklığını üzerimden atmaya çalıştım. Aramızdaki bu tuhaflık hiç hoşuma gitmemişti. "Sana odanı göstereyim, yerleşirsin, sonra da seni şantiyeye götürebilirim?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Babamın onu Emmy'nin eski odasına yerleştireceğini düşündüm çünkü kendi banyosu vardı ve en özel odaydı.

Ayrıca çok güzel bir manzarası vardı.

Ada'yı koridordan geçirdim, benim odamın önünden geçtik ve sonra Emmy'nin odasının bulunduğu evin arka tarafına doğru ilerledik. Babam kapıyı açık bırakmıştı. "Burası senin kalacağın yer," dedim. "Eskiden kız kardeşimin odasıydı, ama en iyi manzaraya sahip olduğu için babam misafirleri olmadığında burayı onlara bırakmayı seviyor. yoga stüdyosu olarak devraldı."

Ada küçük bir homurtu çıkardı. "Bunu beklemiyordum," dedi.

"Amos Ryder'la ilgili bir şey varsa o da sürprizlerle dolu olduğudur," dedim gülümseyerek. Bazı günler kendim olmaktan pek gurur duymuyordum ama babamın oğlu olmaktan her zaman gurur duydum.

Ada'ya önümden gitmesini işaret ettim, o da odaya girdi. "Şuradaki kapı"-işaret ettim-"en-suite banyoya açılıyor ve yatak odasının kapısının hemen dışındaki köşeyi dönersen"-kapıyı işaret ettim-"benzer bir manzaraya sahip bir oturma alanı var. Burası evin en arka tarafı." Fırsat buldukça resim yapmaktan hoşlandığım yerd.

"Bu harika. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Buraya ilk gelen ve son ayrılan ben olduğumda ve yakınlarda kaldığımda kendimi daha iyi hissediyorum.

bunu kolaylaştırıyor. Mümkün olsa yerinde uyuyabilirdim."

"Size sahip olduğumuz için mutluyuz," dedim içtenlikle. Ona karşı bir çekim hissettiğim için değil, güzel olduğu için değil, onu ptğm için de değil. Burada olduğu için mutluydum çünkü onun burada olması, Rebel Blue'da bana ait olan bir Şeye sahip olma yolunda ilerlediğim anlamına geliyordu.

Ve bu benim için paha biilemezdi.

Bölüm 7

Ada

A Bu noktada, hayatımın büyük bir kozmik şakadan ibaret olmadığına inanmak çok zordu. Weston Ryder ateşli, yaşına uygun ve görünüşte nazik bir kovboydu.

hayal etmek.

Ve onu öpmüştüm.

"Öptü" iyi niyetli bir terimdi -özellikle de beni duvara doğru itip ellerimi başımın üzerinde nasıl sıkıştırdığını düşündüğümde ya da bana doğru bastırıldığında nasıl hissettiğini hatırladığımda.

Ve bunun anısı sahip olacağım tek şey olacaktı, çünkü bir daha asla olmayacaktı.

Sadece işim *onun* projesi değildi, onun çatısı altında yaşıyordum ve teknik olarak benim *patronumdu*.

Aman Tanrım.

Patronumla öpüştüm.

Bu yüzeyde yeterince kötüydü, ama kendimi bilmeden bir erkekle adil olmayan bir güç dinamiğinin yanlış tarafına yerleştirdiğimi fark ettiğimde çok daha kötü oldu.

Tekrar.

Aptalca kararların sonuçları olur.

Ve şimdi önümüzdeki dört ayı onun için çalışarak geçirmek zorunda kalacaktım, hem de en yakın yerlerde. Şu anda bile ona olmak istediğimden daha yakındım; yan yana bir arabanın yolcu koltuğunda oturuyordum ve onun büyük Carhartt ceketlerinden birini giyiyordum.

Nisan ayında Wyoming'de hava düşündüğümünden çok daha soğuktu, ama ben sadece biraz daha kat kat giyinene kadar sırtıtmayı ve buna katlanmayı planlıyordum. Ancak, kibar kovboy Weston kapıdan çıkarken ceket dolabından bu ceketı aldı çünkü üşümemi istemiyordu.

Şimdi sadece ısınmakla kalmamış, şişelemek istediğim erkeksi bir sedir kokusuyla sarılmıştım. Weston -bana birkaç kez Wes'i tercih ettiğini söylemişti ama bu çok tanıdık geliyordu- beni şantiyeye götürüyor ve yol boyunca bana Rebel Blue'yu gezdiriyordu.

Arabayla gelirken olduğundan daha da dikkat çekiciydi.

"İş sahası eskiden Büyük Ev olan yer," diyordu. "Babamın içinde büyüdüğü ev. Annemle evlendikten kısa bir süre sonra içinde yaşadığımız evi inşa etti." Tarih dersini takdir ettim - üzerinde çalıştığım yerler hakkında bilgi sahibi olmak hoşuma gidiyordu. Sahiplerinin ya da sakinlerinin seveceği bir şey yaratmama yardımcı oluyordu. "Çiftliğin bu kısmı orijinal yapıların çoğunun bulunduğu yer. Doğuya doğru aile ahırlarımız var, batıya doğru ise çiftlik görevlilerinin kulübelerini ve daha büyük ahırları bulacaksınız."

"Burada kaç kişi çalışıyor?" Rebel Blue Ranch gibi devasa bir şirketin işleyişini gerçekten merak ettiğim için sordum.

"Aşağı yukarı kırk -yılın zamanına bağlı olarak- ama yeni bir büyüme hamlesi yaşıyoruz, bu nedenle bu sayı muhtemelen gelecek yıl bu zamanlar daha yüksek olacak. Özellikle de misafir çiftliğinde. En azından çobanlara ve bir aşçıya daha ihtiyacımız olacak."

"Peki tüm aileniz çiftlikte mi çalışıyor?" Evdeki aile fotoğrafları bana Ryder'ların birbirine yakın bir grup olduğu izlenimini verdi.

"Evet. Kardeşim Gus en büyükleri ve babamın ikinci adamı. Bir gün çiftlik ona miras kalacak." Sesindeki değişimi anlamaya çalıştım. Kıskançlık ya da haset değildi - belki de sadece saygıydı? "Ve küçük kız kardeşim Emmy binicilik dersleri, at eğitimi ve çiftlik işleriyle ilgileniyor - sığırlarla ilgilenmek, arazide bakım yapmak gibi şeyler. Brooks da haftada birkaç kez burada oluyor ve ona ihtiyaç duyduğumuz yerlerde, genellikle de ufak tefek işlerde yardımcı oluyor."

Brooks. Bu ismi biliyordum, barmen. Aralarında ailevi bir şey olduğunu biliyordum ama "kardeşim" demedi. "O barmen, değil mi? Buraya nasıl uyum sağladı?"

"Onunla çoktan tanıştığını unutmşum." Wes'in boynunda bir kızarıklık belirmişti. "O... Şey, o kardeşimin en iyi arkadaşı ve Emmy ile birlikteler." Tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyorum. Kendimi hiçbir zaman küçük bir kasabada yaşarken görmemiştim. Şimdiye kadar hiç gitmemiştim bile ama eminim dedikodusu eğlencelidir.

"Yani çıkıyorlar mı?" Ben sordum.

"Bu onlar için çok normal bir kelime gibi geliyor," dedi. Devam etmesini bekledim. "Onlarla tanıştığında anlayacaksın. Sonsuza dek sürecek bir şey olduklarını görmek çok kolay." Gözlerini önümüzdeki toprak yola dikmiş olan Wes'e baktım. Gamzelerinden biri ortaya çıkmıştı. Hayatındaki insanlara karşı büyük bir sevgi beslediği belliydi. "Bu yüzden onları sadece 'çıkmaq' olarak tanımlamak garip geliyor. Gerçekten tanımlayabileceğim bir şey değiller, sadece *öyleler*. Anlıyor musunuz?"

Bilmiyordum ama onun sözüne güveniyordum.

"Peki Teddy bu işin neresinde?" Sordum, çünkü bu aileyi San Francisco'dan isimsiz bir tasarımcıyı işe almaya ikna etmek için bir tür çekiciliğe sahip olmalıydı.

"Teddy, Emmy'nin en iyi arkadaşıdır; doğduğundan beri birbirlerinden ayrılmazlar. Üniversitede de aynı odada kaldılar." O zaman neden Emmy'nin adı bana tanıdık gelmiyordu? Teddy'nin en iyi arkadaşıyla hiç tanışmamıştım ama hakkında bir şeyler duymuştum.

"Teddy'nin üniversitedeki oda arkadaşının tuhaf bir adı olduğunu hatırlar gibiyim," dedim, çoğunlukla düşünmeden. Wes güldü, büyük, gürültülü bir kahkaha. Bir insanın nasıl bu kadar mutlu olabildiğini merak etmeme neden olacak türden bir kahkahaydı.

"Emmy'nin tam adı Clementine," dedi, hâlâ biraz gülerek. "Ama genellikle Emmy diye hitap eder. Tam isimlerimizi düzenli olarak kullanan tek kişi babamdır." Clementine. Meyve ile ilgili olduğunu bildiğim isim buydu.

"Clementine şarkıyı beğendi mi?"

Wes'in gülümsemesi daha da büyüdü. "Evet, ama bunu ona söyleme. Acı bir konu."

Neyse ki, Wes'in son derece düşkün olduğu belli olan kız kardeşine istemeden hakaret ettiğim gerçeğini örtbas etmeye çalışmak zorunda kalmadan önce yan yana durdu.

Benim hiç kardeşim yoktu, bu yüzden aradaki bağı hiç anlamamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, pek çok bağı gerçekten anlamıyordum. Ailemi normal ölçüde seviyor ve sayıyordum ama onlarla Wyoming'de bir çiftlikte yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Arkadaş edinme konusuna gelince, gerçekten hiç arkadaşım olmadı - onları istemediğimden değil, bir yetişkin olarak arkadaş edinmek zor olduğu için. Dürüst olmak gerekirse, yalnızlıktan hoşlanıyordum, ancak bununla yalnız olmak arasında bir fark var.

Uzun zamandır çoğunlukla yalnızdım.

Boşanalı bir yıldan fazla oldu ama ondan önce de kendimi yalnız hissediyordum.

Şimdi düşünüyorum da, kendimi yalnız hissetmediğim bir zaman hatırlamıyordum.

Lanet olsun. Sabahın 10'u için çok sert bir farkındalıktı bu.

Boğazımdaki dikenli hissi yuttum ve durduğumuz eve baktım.

Büyük ve güzeldi, ama mütevazı bir şekilde. Boyası dökülmüştü ve biraz perili görünüyordu. İçerinin fotoğraflarını görmemiş olsaydım bile, bu şeyi sadece yaşanabilir değil, aynı zamanda kalmak için arzu edilen bir yer haline getirmek için çok fazla çalışma gerekeceğini söyleyebilirdim.

Bu beni korkutmadı.

Eve baktığımda, çöken çatıyı, kontrplak kapı ve pencereleri ya da etrafındaki büyümüş otları görmedim.

Rüyamı gördüm.

Bu ev sadece Kaliforniya'dan çıkış biletim değil, aynı zamanda daha büyük bir şeye giden yoldaki durağımdı.

O daha büyük şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Memleketimden ayrılmak için o kadar çok çalışmışım ki, bu projeyi yapıp sonra geri dönecek değildim.

Wes -yani Weston- sürücü koltuğundan indi, ben de yolcu koltuğunda, daha yavaş bir şekilde, gözlerimi evden ayıramadan onu takip ettim. Evi bizzat görmek bir kibriti çakmak gibiydi ve beynim de benzin gibiydi. İkisi bir kez karşılaştığında durdurulamazlardı.

Dış cephe boya renkleriyle ilgili bir düşüncenin ortasıdaydım -beyaz klasikti ama abartılıydı, bebek mavisinin bir versiyonu beni çağırıyordu- o sırada Weston -sesi tamamen çok yakındı- "Elimizden geldiğince bakımını yaptık ama bu kış bazı eski yapılara beklediğimizden daha fazla zarar verdi" dedi.

"Çok güzel," dedim. Evet, yaşını gösteriyordu ama köhne ya da bakımsız değildi. Sadece birinin ona inanmasına ihtiyacı vardı.

"Evet, öyle," dedi Weston. Sesi hâlâ çok yakındı ama ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istemediğim için eve doğru yürümeye başladım. Hava yüzümü serinletiyordu. Güzel bir histi ama sıcak ceketim için minnettardım.

Evin ne kadar büyük olduğunu Wes'in bana gönderdiği özelliklerden biliyordum - yaklaşık otuz beş yüz metre kare - ama o kadar büyük görünmüyor ya da hissettirmiyordu. Gösterişli ya da zorba değildi. Sanki inşa edilmek yerine burada büyümüşü, sanki bu tarlada, bu çiftlikte, dağları öpen masmavi gökyüzünün fonunda olması gerekiyordu.

Bayıldım.

Ne olduğunu anlamadan ön merdivenlerdeydim. Burası beni çağırıyordu. Ne diyorlardı? Dağlar çağırıyor ve ben gitmeliyim? Dağlardaki eski ev fısıldıyordu ve içeri girmem gerekiyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladığımda arkamda Wes'in sesini duydum: "Üçüncü basamağa dikkat et, çok zor-" Cümlesini bitiremedi çünkü

Üçüncü basamağa geldiğimde merdivenin tepesi yukarı doğru döndü ve gitmek istediğim yönün tersine gitmeye başladım.

Yere çarpmak için kendimi hazırlarken gözlerimi kapattım ama yere çarpmadım. Onun yerine sedir gibi kokan sert ve sıcak bir şeye çarptım.

Wes beni yakaladı.

Kollarından biri belimdeydi ve diğer eli başımı okşuyordu. Gözlerimi açtığımda ona bakıyordum. Şu anki halimiz bana dün geceyi hatırlatıyordu. Dilim istemsizce alt dudağımın üzerinde gezindi ve Wes'in gözlerinin bu hareketi takip edişini izledim.

Etrafımızdaki hava uğuldamaya başladı - dün gece barda ve bu sabah Büyük Ev'in mutfağında olduğu gibi - ve ben tekrar kendimi bırakmak için çaresizdim - sadece bir saniyeliğine kontrolü kaybetmek için.

"İyi misin?" Wes sordu. Sesi alçaktı. "Seni uyarmaya çalıştım." Gülümsedi ve o gamzeleri en iyi şekilde görebildim.

Yüzümde serin bir esinti hissettim ve nerede olduğumu hatırladım. Dışarıda. Wyoming'de. Rebel Blue Çiftliği. Wes'in yüzüne baktım ve evi gördüm.

Benim
hayalim.

Benim
şansım.

Bu beni sadece bu adamın beni sokabileceği trans halinden çıkarmaya yetti. Ayağa fırladım ve kollarından kurtuldum. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, bu yüzden aslında yere hiç basmamış olmama rağmen tozumu aldım.

"Ben iyiyim," diye gereğinden fazla sinirlenerek terslendim. Ses tonumun bu adamı daha da uzaklaştırmasını umuyordum çünkü o yanımdayken aptalca şeyler yapmaya meyilliydim ve bunun sonuçlarını daha fazla göze alamazdım.

Gamzeleri kaybolduğunda, hemen özür dilemek istedim - benim için doğal olmayan bir dürtü - ama yapmadım. Dileyemedim.

"Doğru. Tamam." Yere baktı. "Basamakları çıkarken üçüncünün ortasına bastığından emin ol ki yerinde kalsın ya da hiç basma." Başımı salladım ve bu sefer yolu göstermesine izin verdim.

Homurdanarak ön kapıdaki büyük tahta parçasını kaldırmasını izledim ve umutsuzca midemdeki kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Dürüst olmak gerekirse, ona verdiğim tepki endişelenmeme neden oldu.

Bu şekilde tepki vermek *istememiştim*. Vücudum genellikle insanlara bu şekilde tepki vermezdi - eski kocam bile, gerçi o da beni istemiyordu, yani bunun bir parçası olabilirdi. Yine de bu benim için normal değildi ve hoşuma gitmiyordu. Kafamı bulandırıyor ve o küçük pisliğin her şeyi netleştirmesine ihtiyacım vardı.

Wes bana döndü, ben de hızla gözlerimi kaçırdım ve eve girerken göz temasından kaçındım.

İçeri girdiğimde etrafıma bakındım ve dışarıda hissettiğim duyguların aynısını hissettim, ama bir tanesi o kadar beklenmedikti ki kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Umut.

Bölüm 8

Wes

Iaptalın tekiydi.

Ama en azından aptal olduğumun farkındaydım.

Bu durumda, hangi kararı verirsem vereyim kaybedecektim. Ya düşmesine izin verecektim ya da onu yakalayacaktım. Düşmesine izin verseydim haftalarca kendimi kötü hissederdim, ama şimdi dokunulmak istemediği çok açıkken ona dokunduğum için - toprağa çarpmasını önlemek için bile olsa - kendimi kötü hissediyorum.

Daha ne yaptıklarını anlamadan ellerim ona uzanmıştı.

Sonra kollarımdaydı ve dünyam yeniden durdu.

Tıpkı bugün arabasının camını indirdiğinde olduğu gibi. Ve tıpkı dün gece yaptığı gibi.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha önce de insanlardan etkilenmişim, birkaç kız arkadaşım olmuştu ama yıllardır olmamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse, umursamadım. Bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, Meadowlark'ta beni isteyen kadınlar olduğunu biliyordum - ya bir kaçamak ya da bir tür ilişki için. Meadowlark'taki yaşlı kadınlar her zaman bana yeğenlerini ya da torunlarını ayarlamak için can atıyor, iyi bir kız bulup yuva kurmam gerektiğini söylüyorlardı ve Meadowlark dedikodu değirmeni bunu neden yapmadığımı bir türlü anlayamıyordu.

Beni hayal kırıklığına uğratan "hoş" kelimesiydi.

Kötü bir kelime değildi ama bana iyi bir kelime gibi gelmiyordu. Bana hep "iyi" adam derlerdi. Hangi bağlamda olursa olsun -arkadaşlarla, kadınlarla, yabancılarla- her zaman "iyi" biriydim.

Yine, kötü değil, iyi değil, sadece orada.

Belki de bu yüzden bu güzel kasabadan güzel bir kız düşüncesi bana yeterli gelmiyordu.

Ama bazen öyle olmasını istedim.

Gerçek şu ki -en azından bir kısmı- hayatımı olduğu gibi seviyordum. Hiçbir zaman bir ilişkim olmadığı için bir şeyleri kaçırdığımı düşünmedim.

Diğer kısmı ise daha kişiseldi. Bazen kendime ait olmadığını hissettiğim bir beyne sahip olmaktan kaynaklanan köklü bir güvensizlikti.

Yaklaşık beş yıl önce bana majör depresif bozukluk teşhisi konmuştu. Bu noktada, bununla yaşamayı öğrenmişim ve benim için işe yarayan bir rejimim -ilaç, terapi, fiziksel aktivite- vardı, bu da işlerin eskisi kadar karanlık olmadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden resim yapmayı da seviyordum. Çizim yapmak beynimin bana karşı daha nazik olmasına yardımcı oluyordu.

Mantiken, depresyon boğasını boynuzlarından yakalamıştım.

Ama depresyon mantıklı bir hastalık değildi. Temmuz ayının ortasında beklenmedik bir soğuk hava dalgasıydı. Tahmin etmek imkansızdı, bu da zamanımın çoğunu diğer ayakkabının ne zaman düşeceği konusunda endişelenerek geçirdiğim anlamına geliyordu. Düşüp düşmeyeceğimi değil, *ne zaman* başka bir karanlık çukura batacağımı ve oradan çıkmaya karar vermem gerektiğini düşünüyordum.

Mutlu olduğum zamanlarda bile, ne zaman mutlu olamayacağımı düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu çok yorucuydu. Beynimin çok büyük bir kısmını kaplıyordu.

Bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını fark ettim.

Beynimin bazen kendime aitmiş gibi hissetmediğini söylerken kastettiğim buydu. Onun yerine akıl hastalığıma aitmiş gibi hissediyordum.

Ve açıkçası, bu berbattı.

"Burası inanılmaz bir yer." Ada'nın yumuşak sesi beni Mavi Bebek'e geri götürdü. Eskiden oturma odası olan yerin ortasında duruyor ve tonozlu tavanlara bakıyordu. "Ne zamandır boş demiştin?"

Eski Büyük Ev'e benim baktığım gibi bakıyordu, sanki bir rüyaymış gibi. Evet, bir misafir çiftliği istiyordum ama aynı zamanda buranın bir şey *olmasını da istiyordum*. Sadece *eskiden* bir şey olan bir bina değil. Kendi başına ayakta durmasını istedim.

Rebel Blue'nun bir parçasıydı ve Rebel Blue da benim bir parçamdı.

"Ailem yeni Büyük Ev'e kardeşim doğmadan önce taşındı, yani muhtemelen otuz beş yıl kadar."

"O kadar uzun süre boş kaldığına göre iyi durumda," diye cevap verdi elini mutfak duvarında gezdirirken. "Ama bu muhtemelen bazı sürprizlerle karşılaşacağımız anlamına geliyor."

Bunun üzerine gülümsedim. "Dürüst olmak gerekirse, burada daha fazla hayvan görmemeyi umuyorum - ölü ya da diri."

Ada'nın kahverengi gözleri büyüdü. Onun gözlerini severdim. Koyu renkteydiler ama bir ağacın içi gibi çeşitli açık ve koyu halkaları vardı. Halkalar hipnoz halkaları gibiydi.

"Evet," diye yanıtladım. "Rakunlar da en az benim kadar burayı seviyorlar. Rakun adamı getirttim ama o piçler çok acımasız."

İçinden bir kahkaha yükseldi - ne mutfaktaki gibi ne de dün geceki gibi. Bu seferki sanki gülmek istemiyormuş ama durduramıyormuş gibiydi.

Kim gülmek istemez ki?

"Rakun adam mı?" diye sordu kahkahasının sonunda.

"Evet, Wayne. Wayne."

Ada kara kaşlarından birini kaldırdı. "Rakun adam tam olarak ne yapıyor?"

"Rakunlarla o ilgileniyor," dedim, biraz kafam karışmıştı. "Onları almaya geliyor ve sonra güvenli bir şekilde yerlerini değiştiriyor." Bir rakun adam başka ne yapabilir ki?

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Tabii ki bir rakun adam var," dedi. Sanırım benden çok kendi kendine. Mutfakla oturma odası arasına kurduğum tezgâha doğru yürüdü. "Pekâlâ," dedi. "Bu haftanın nasıl geçeceğini gözden geçirelim."

Yeni iade ettiği iPad'ini yeni iade ettiği çantasından çıkarırken, profesyonel mesafeyi koruduğumdan emin olarak yanına doğru yürüdüm. Onu rahatsız etmek istemedim, ama yine de kaskatı kesildiğini gördüm, bu yüzden bir adım daha uzaklaştım ve duruşu biraz gevşedi. Birkaç farklı dosya açtı ve programa benzeyen bir şeyi çevirdi.

"Evan yarın burada olacak ve demonun geri kalanını denetleyecek. Mekânın şu anki haline bakılırsa" -Gus, Brooks ve ben son birkaç hafta sonunu bir an önce başlamak için harcadık, ikisi de çekiçle bir şeylere vurmaya hayır demedi- "o kadar uzun sürmez.

"İnşaat ekibi önümüzdeki Pazartesi günü işe başlayacak, değil mi?" Ona ödevimi yaptığımı göstermeye çalışarak sordum. Başıyla onayladı. "Yerel bir ekip talebimi karşıladığınız için teşekkür ederim," dedim. "Babam - aslında tüm ailem- bu konuda çok mutlu. Bu Meadowlark için çok önemli."

"Sorun değil," dedi bu kez bana bakarak. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama yerel ekonomiden faydalanmak mantıklı, özellikle de böyle bir proje için. Sanırım siz de bunun büyük bir parçasısınız." Başımı salladım. Bu doğrudu. "Dürüst olmak gerekirse, siz bahsetmeden önce bu konu hakkında çok ciddi düşünmemiştim ama gelecekteki projelerime dahil etmek istediğim bir şey."

"Bu küçük kasabada çok takdir ediliyor," dedim onunla tekrar göz göze gelerek. Nihayet. Gözleri mıknaş gibiydi ve o bana bakmadığında, gözlerim onunkileri tekrar bulana kadar her yerini arıyordu.

O zaman hissettim, kalp atışımı. Ben de duydum. Gözlerimiz böyle kilitlendiğinde, içimde bir şeylerin kilidi açıldı ve tüm bedenim bu kadının - bu yabancı- içinde kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı ve bu duyguyu arzuladı.

Sanırım o da hissetti, çünkü bana doğru bir adım attı. Ben de ona doğru bir adım attım.

Odanın sessizliğinde nefesinin kesildiğini duydum.

Kahretsin, bu sesi milyonlarca kez daha duymak istiyordum. Tekrar birbirimize doğru adım attık - çizgiyi aşarak.

Ada benim için bir yabancıydı ama öyle olmasını istemiyordum. Belki de dün gece barda olanlar kaderdi.

Belki de Mavi Bebek daha büyük bir şey için, benim olabilecek bir şey için tek şansım değildi.

Ona dokunmak, uzanıp yüzünü avuçlamak istedim. Neredeyse yapıyordum ama son adımı atacakken ayağımın altındaki eski döşeme tahtası ikimizi de bir adım geriye attıracak kadar gürültülü bir şekilde gıcırdadı.

Ada'nın gözleri benimkilerden ayrıldı ve başını salladı. "Dinle," dedi. Ses tonu duyduğumdan daha sertti. Bütün gün bana karşı kullandığı soğukkanlı profesyonel ses tonu değildi bu. Bu seferki kızgındı. "Buraya aptalca bir 'Kovboy Beni Götür' fantezisi için gelmedim. Buraya bir iş yapmaya geldim."

"Özür dilerim," dedim hızlıca, Chicks'i bana karşı kullandığı gerçeğini çok fazla düşünmeden. "Öyle demek istemedim-"

Ama Ada bitirmeme izin vermedi. "Dün geceki öpücük ateşliydi ama hiçbir anlamı yoktu. Sıkılmıştım ve sen de oradaydın. Hiç olmamalıydı." Tamam, ah. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum ama bu kadın kelimeleri Gus'ın yumruk attığı gibi atıyordu.

Haklıydı: Sadece bir öpücüktü.

Yine de "sadece" bir şey gibi hissettirmedi. En azından benim için.

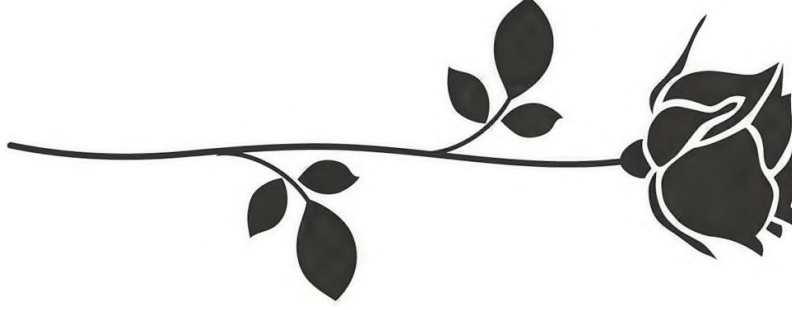
"Ve bu bir daha asla olmayacak. Bu kesinlikle profesyonelce. Anladınız mı?" Ada'nın gözleri soğuk, sesi keskindi. Dün gece ve bugün ona rakun adamdan bahsettiğimde attığı kahkahalarla kıyaslandığında bu, mideme inen hızlı bir tekme gibi geldi.

Ama bunu ona söyleyecek değildim.

O haklıydı. Çalışmak için buradaydı ve işini iyi yapmasına ihtiyacım vardı. Ben de başımı salladım ve "Anlıyorum." dedim.

Ve kalbimin çatlama sesini duymazdan gelmeye çalıştım.

Bölüm 9

Ada

MBu konudaki fikrim son zamanlarda değişmişti ama artık patronunuzdan nefret etmenin, ondan etkilenmekten çok daha kolay olduğuna ikna olmuştum

Özellikle de her kadının kovboy fantezisinden fırlamış gibi görünürken.

Geçtiğimiz hafta boyunca yalnız kalmaktan ya da Weston'la projeyle ilgili sorular dışında bir etkileşime girmekten başarıyla kaçınmıştım. Neyse ki o benden daha erken kalkıyor ve proje sahasına uğramadan önce günün ilk birkaç saatinde kovboylar ne yapıyorsa onu yapıyordu. Genellikle yardımcı olmanın bir yolunu bulurdu ama bazen de işe dönmeden önce sadece kontrol ederdi.

Meadowlark'taki ilk günüme kıyasla onu daha az görüyor olsam da, ondan tamamen kaçmam mümkün değildi. Bu imkansızdı.

Ve haftalar geçtikçe bu daha da imkansız hale geliyordu. Bir projenin başında, Evan liderliği ele alırdı. Temelde onun bir parçası oldum

Bu süre zarfında ekip demo, çerçeveleme ve inşaat işlerini yapıyordu ama aynı zamanda Evan ve ekibinin hazır olduğunda oluşturdukları temelin üzerine koyacak malzemelere sahip olduğumuzdan emin olmak için benim de sıkışık zamanımdı.

Ayrıca sosyal medya hesaplarımı takip etme konusunda da endişelenmem gerekiyordu. Projeler sırasında her gün hikaye, üç fotoğraf ve haftada bir video paylaşıyordum. Çok yorucu olabiliyordu ama ben bunu bir angarya olarak görmüyordum. Bildiğim kadarıyla işim, sayfam etrafında oluşturduğum topluluk sayesinde var oluyordu ve çalışmalarımı onlarla paylaşmayı seviyordum.

Okula gitmediğim için "gerçek" bir iç mimar olmadığımı düşünen insanlar vardı. Okula gittiğimi bilselerdi bu insanların benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ederdim - sadece bitirmedim.

Her alanda olduğu gibi internet de pisliklerden nasibini alıyordu ama Home Is Where the Hart Is'te bu pisliklerin sayısı çok az olduğu için minnettardım. Ve topluluğum beni seviyor gibiydi. Kafamın içinde bunun beni tanımadıkları için olduğunu söyleyen küçük sesi görmezden geldim.

Birkaç gün önce, içinde Wes'in olduğu bir fotoğraf paylaşmıştım. Kasıtlı değildi ve arka plandaydı, gülümseyerek eve bakıyordu, ancak "Bir atı kurtar" ve "Bu kovboy farklı vuruyor" gibi şeyler söyleyen yorumlar almaya başlamam beş dakikadan az sürdü.

Bundan rahatsız olmamaya çalıştım.

Ve şu anda Weston, biraz fazla dar olabilecek beyaz bir tişört giyiyor ve iki yatak odası arasındaki duvara bir balyoz sallıyordu.

Birinin yanlışlıkla termostatı yükseltip yükseltmediğini merak etmeme neden olan o küçük homurtuları çıkarıyordu.

Ondan fiziksel olarak etkilenmek garipti. Bu bana sık sık olan bir şey değildi. Birine bakıp yakışıklı olduğunu anlayabilirdim, ama etkilendiğim başka bir erkek mini porno homurtuları çıkarıyor olsaydı, muhtemelen yüzüne yumruk atmak isterdim.

Weston değil ama.

"Ada, iyi misin?" Evan yanımda konuştu ve ben de Weston'a baktığımı fark ettim.

"Evet, özür dilerim. Ne oldu?" diye sordum. Evan'la bir yıldan biraz fazla bir süredir birlikte çalışıyorduk ama sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum. Aslında arkadaşım değildi ama bir iş arkadaşından daha fazlasıydı.

Ayrıca benim hakkımda herkesten daha fazla şey biliyordu ama bunu ona söylediğim için değil. Evan'ın kocası Carter, eski kocam Chance ile çalışıyordu. Bu şekilde tanıştık, bu yüzden Chance'le aramız bozulduğunda Evan her şeyi biliyordu.

Bu konuda konuşmadık ama Evan'ın ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını biliyordum ve Wyoming'de olması da bunun bir kanıtıydı. Bu benim Kaliforniya dışındaki ilk işimdi ve işlerimin çoğu San Francisco bölgesindeydi. Evan'a Wyoming'den ve projenin zaman çizelgesinden bahsettiğimde gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama geldi.

Ve minnettardım.

"Yok bir şey," dedi Evan. "Sadece bakışlarının bir silah sesi kadar ince olduğunu fark etmeni istedim." Gözleri Weston'a kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Gözlerimi devirdim ama bana bunu söylediği için minnettardım. İhtiyacım olan son şey Weston'ın beni bakarken yakalaması ve bunun ne anlama geldiği konusunda yanlış bir fikre kapılmasıydı.

İçimden bir ses onun öyle biri olmadığını söylese de. Ona hiçbir şey olmayacağını ve bunun sadece bir iş olduğunu söylediğimde, en azından biraz zorlamasını bekledim.

Ama yapmadı.

Sınırlarıma saygı gösterdi ve bu asgari düzeyde olsa da benim için yeni bir şeydi. Benimle, ekiple, herkesle olan etkileşimindeki bir şey bana onun iyi bir adam olduğunu düşündürdü.

Ama iyi bir adamla kötü deneyimlerim olmuştu ve ikincisini istemezdim. Ayrıca, bir ilişki içinde olmak gibi bir arzum da yoktu. Hayatım nihayet benim olmuştu ve ben hâlâ bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.

Dizüstü bilgisayarımdaki malzeme tablosuna geri döndüğümde - neyin sipariş edilip neyin edilmediğini işaretlediğimde, onayları kontrol ettiğimde ve

Tedarikçi iletişim kayıtlarımı güncellerken, normalde bu aşamada bir şantiyede duymadığım bir ses duydum: topuklu ayakkabılar.

Kafamı kaldırdım ve ön kapıdan bir kadının girdiğini gördüm. Topuklu ayakkabılar olmasa bile muhtemelen benden daha uzundu, ama topuklu ayakkabılarla büyük olasılıkla 1.80'e yaklaşıyordu. Dirseklerine kadar düşen koyu kıvrıkcık saçları vardı. Uzun kollu-beyaz-gömlek-içine sokulmuş-siyah-geniş-bacak-eşofman takımını giymiş ve deri bir postacı çantası taşıyordu. Basit ama çok pahalı olan çantalardan birine benziyordu.

Buradan simsiyah görünen gözleri etrafı tarıyor, birini arıyordu. Wes'e kilitlendiklerinde kalbim duracak gibi oldu.

Kahretsin. Lanet olsun. *Lanet olsun.* Yanlışlıkla kız arkadaşı olan bir adama mı çarptım? Çok seksi, çok güçlü görünen bir kız arkadaş mı?

Barda bir yabancıyla öpüşürsen ve soru sormazsan böyle olur Ada. Ama o da beni öpmüştü. Yani bu onun da hatasıydı.

Bunu *biliyordum*. Bu adamın görüldüğü kadar iyi biri olamayacağını biliyordum.

Wes çekiçle vurmaya bırakmış ve terini silmek için tişörtünü yüzüne götürmüştü.

Lanet olsun.

Bunu sayfamda yayınlasaydım, bir hafta içinde bir milyon takipçim olurdu. Ve şimdi ona gerçekten kızgın olduğum için, insanların ona akın etmesi için bir erkeğin tek yapması gerekenin var olmak ve yarı çekici olmak olduğunu düşünerek sinirlendim.

Kadınla göz teması kurdu ve ona el sallayıp gamzeli bir gülümseme verdi. Kadın ona yaklaştığında, adam sarılmak için hamle yaptı ama kadın eliyle onu durdurdu ve terli halini işaret etti.

Parlayan form daha doğru bir terim olabilirdi.

Güldü ve sonra o t u r d u ğ u m masayı işaret etti.

Harika. Bana doğru geliyorlardı.

"Ada," diye seslendi Weston masaya yaklaştıklarında. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Ayağa kalktım ve ona bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

erkek arkadaş aslında berbattı. Bunu daha sonra yapmak zorundaydım, o bombayı bir inşaat alanının ortasında patlatamazdım.

"Bu Cam, ya da Camille," dedi, sanki onun tam adını kullanmaya alışık değilmiş gibi. Adı ona uyuyordu. Muhteşem hissettiriyordu. "Kendisi projeye yardımcı olan avukat."

"Avukat, Wes," diye düzeltti Camille. "Avukatlar hukuk fakültesinden mezun olurlar ve avukatlar da baroyu geçen avukatlardır. Ben henüz bunu yapmadım."

"Evet, yaptınız. Sadece sonuçları henüz almadınız" dedi. Hah. Birinin sizden ve yeteneklerinizden bu kadar emin olması nasıl bir şey olurdu? Gözlerini devirdi ama belli ki gülümsemeye karşı koyuyordu. Tamam, demek ki herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Ada," dedim elimi uzatırken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Camille, ama buradaki herkes bana Cam der." Çünkü Weston da dahil olmak üzere buradaki herkes ona tanıdık geliyordu. Elini sıkarken sol yüzük parmağındaki kocaman pırlantayı fark ettim ve kalbim bir kez daha durdu. O... *nişanlı mıydı?* Tanrım, gerçekten sıçıp batırmıştım. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi etrafına bakınırken. "Harika olacağını şimdiden söyleyebilirim."

Weston hemen, "Ada'nın vizyonu inanılmaz," dedi ve gözleri parlak ve yumuşak bir şekilde bana dikildi. "Çok yetenekli."

"Belli ki," diye yanıtladı Cam ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ee," dedim, Weston ve Cam'in ilişkisi hakkında soru sormanın bir yolunu bulmaya çalışarak. Eğer nişanlılarsa, öpücüğü bilmeye hakkı varmış gibi hissediyordum, ama kadın olan hiç arkadaşım ya da genel olarak arkadaşım yoktu, bu yüzden bunu nasıl ele almam gerektiğinden emin değildim. Ama Weston ailesi hakkında bilgi verirken nişanlısından da bahseder miydi? "Ne zamandır birliktesiniz?"

Weston'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktı ve Cam kahkahalarla güldü. Anlamadım.

Weston "O aileden biri" derken Cam de "Değiliz," dedi. Oh Tanrım.

Kuzeniyle nişanlı olduğunu f a l a n m ı varsaydım?

Lanet olsun, Ada. Çok iyi gidiyorsun.

"Wes'in kardeşi kızımın babası." Ağzım doluydu. Yani kız kardeşiyle nişanlı mıydı? Cam gözlerimin yüzüğüne kaydığını görmüş olmalı ki: "Ve hayır, kardeşiyle de nişanlı değilim. Bu bir bütün," dedi elini sallayarak.

"Çok özür dilerim. Yüzüğü gördüm ve öyle zannettim..." Ayak, ağızla buluşsun.

"Hayır, sorun değil," dedi Cam gülerek. "Tüm romantik geçmişimden haberdar olmayan biriyle tanışmak rahatlatıcı." Çok samimi görünüyordu. Henüz Weston'ın ailesinde babası dışında kimseyle tanışmamıştım ama eğer hepsi böyleyse, her zaman en kötüsünü düşündüğüm gerçeği üzerinde çalışmam gerekecekti.

Hâlâ Cam'le nişanlı olduğunu varsaymamın etkisinden kurtulamamış gibi görünen Weston, "Artık kardeşimin bebek annesiyle nişanlı olmadığımı anladığımıza göre" dedi - Cam'e baktı - "İmzalamam için o kağıtlar sende mi?"

Cam yine güldü. "Cidden, Ada. Günümü güzelleştirdin. Kendini bir gizem gibi hissetmek eğlenceli," dedi. "Ve evet. Bu hafta Belediye'ye götürmem gereken birkaç doluluk kâğıdı var." Çantasını masanın üzerine koydu ve bir milisaniye içinde tozla kaplanacağı için kendimi kötü hissettim, ama o aldırıyor gibiydi.

Bir dosya çıkarmadan önce parmak uçlarıyla birkaç dosyayı karıştırdı. Dosyayı açtı ve birkaç sayfayı gözden geçirdi, bana tekrar bakmadan önce Weston'a hızlıca nereyi imzalaması gerektiğini söyledi.

"Ada, Meadowlark'ı nasıl buldun?" Cam sordu. Bana gülümsediğinde içten bir gülümseme hissetmiştim.

"Güzel," dedim dürüstçe. Dağlara ve masmavi gökyüzüne vurulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Çok fazla görmedim ama çiftlik çok güzel."

Cam elini sallayarak, "Yani bara ve kafeye gittin, yani şehrin yarısını görmüş sayılırsın," dedi. Nasıl olduğunu hiç bilmiyordum.

Bu iki şeyi de bildiği yüzünden okunuyordu herhalde. "Küçük kasaba, hatırladın mı?"

"Hallmark filmleri yalan söylemiyor, değil mi?" Alaycılığımın doğru yere ulaşmasını umarak söyledim.

"Hayır, ama kesinlikle o kadar çok otel sahibimiz yok."

"Ama ateşli kovboylar senin tekelinde gibi görünüyor." Bunu düşünmeden söyledim. Weston'ın dikkatini çekti, kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz bir saniyeliğine buluştu ve hemen pişman oldum.

Hava uğulduyordu ve ben bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Cam yine güldü. "Bunlar için kesinlikle doğru yerdesin." Weston, "Bana şu ateşli kovboylardan biraz daha bahset," dedi.

rahatsız edici derecede ukala ve çekici bir şekilde. "Özel biri var mı?" Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve göz ucuyla bile olsa o kahrolası gamzelerini görebiliyordum.

Bakışlarına karşılık vermeden "Baban," diye takıldım. Bu hatayı bugün zaten yapmıştım ve Weston'la son kez uzun süreli göz teması kurduğumuzda yaşananların tekrarlanmasını istemiyordum. Cam elini ağzına götürdü ve kıkırdamaya başladı ama Weston'ın tepkisinden küçük bir insanın kendini Cam'in bacaklarının arkasına atmasıyla kurtuldum.

"Anne!" diye ciyakladı ufaklık. Cam hâlâ kahkahasının etkisinden kurtulamamıştı ama çocuğunu kollarına aldı ve onu sıktı.

"Merhaba Günışığı," dedi Cam. Cam'in kızının saçları vardı ama gözleri yeşildi ve bana tanıdık gelen iki büyük gamzesi vardı. Pembe bir futbol formasına benzeyen bir şey giyiyordu.

"Riley," diye seslendi sert bir ses kapıdan, "içeri girmeden önce sana bir barete ihtiyacın olduğunu söylemiştim." Sesin kime ait olduğunu görmek için başımı kaldırdım ve bir de ne göreyim, karşımda yine bir kovboy vardı. Bunun Gus olduğunu düşündüm.

Weston ve Gus'ın akraba oldukları belliydi ama Wes'in gülümsediği yerde Gus'ın kaşları çatıktı. Saçları ve gözleri de daha koyuydu ve düzgünce kesilmiş bir bıyığı vardı. Bıyık bırakmak için özel bir erkek olmak gerekirdi ve Gus bunu başarıyor gibi görünüyordu.

Küçük insan Riley ona, "Benim zaten sert bir kafam var," diye karşılık verdi. "Bunu pijamalarımı giymek istemediğimde de söylemiştin."

"Sert kafa değil, sert *şapka*," dedi Gus iç çekerek. Şimdi bize doğru yürüyordu.

Riley, "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi ve Gus başını salladı.

"Seni yakalamış," dedi Cam. "Bu sert kafayı nereden alıyor merak ediyorum." Kızı kollarını Cam'in boynuna dolamıştı ve annesinin omzuna sokulurken bana bakıyordu.

"Kimsin sen?" Riley doğrudan bana bakarak sordu.

"Ben Ada. Sen kimsin?"

"Riley Amos Ryder," dedi. Çok şirinmiş.

"Memnun oldum Riley Amos Ryder," dedim elimde olmayan bir gülümsemeyle.

"Göbek adın var mı? Soyadın ne?"

"Üzgünüm," diye araya girdi Cam. "Bu onun şu anda yaptığı şeylerden biri. Herkesin tam adını bilmesi gerekiyor." Ona başımı sallayarak sorun olmadığını söyledim.

"Ada Althea Hart," dedim, annemin birinin bana tam adımı sormasına çok sevineceğinden emindim. Althea büyükannemin adıydı. Anneme yirmi iki yaşındayken Yunanistan'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmesi için gereken parayı veren büyükannemin.

Riley onaylar gibi bir ifadeyle başını salladı. "Çok güzel," dedi. "Çizimlerini beğendim." Bir dövme kılıfıyla kaplı kolumu işaret etti.

"Teşekkür ederim. Pembe futbol formanı beğendim."

Riley, "Babamın da çizimleri var ama onları sadece yüzmeye gittiğimizde görebiliyorsun," dedi. Çocukların bu özelliğini severdim; size bir şeyler anlatırlardı. Sır yok, filtre yok, sadece hisler. "Wes Amca da Brooks Amca'nın poposunda bir çizim olduğunu söyledi ama ben hiç görmedim." *Ne demek istediğimi anladınız mı?* "Yani emin değilim."

Gus'ın iç çektiğini duydum ve Cam tekrar gülmeye başladı.

Ben de bir kahkahanın kabardığını hissettim ve buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bir avuç ekşi şeker yediğinizde ve bunu bir soda ile yıkadığınızda olduğu gibi hissettim ve

Boğazınızın arkası köpürüyor. Kötü bir duygu değildi ama nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir duyguydu.

"Riley," dedi Gus.

Riley ona baktı. "Ne?"

"Beş dakikadan daha az süredir tanıdığınız biriyle amcanızın poposu hakkında konuşmak hiç de kibar bir davranış değil."

"Ah." Riley'nin kafası karışmış görünüyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Bana tüm çizimlerden bahsettiğin için teşekkür ederim." "Bu arada," dedi Cam, "bu küçük gevezeyi futbola götürmem gerekiyor."

pratik yapmalıyız" -Riley'e baktı- "ve babanın at kuyruğu dediği bu şey hakkında bir şeyler yapmalıyız." Wes imzaladığı kâğıtları toplayıp Cam'in dosyasına geri koydu, sonra da elleri dolu olduğu için dosyayı tekrar çantasına yerleştirdi.

"Elimden geleni yaptım Cam," dedi Gus omuz silkerek.

Riley, beş ya da altı yaşından daha büyük olmayan birinden gelen, eve biraz fazla yakın bir şekilde inledi. "Bugün kaleci olabilir miyim anne? Koşmaktan nefret ediyorum."

Cam eğlenen bir gülümsemeyle, "Bunu düşüneceğim," dedi. Gus, Cam'in çantasını masadan aldı ve nazikçe omzuna astı.

"Kıçını tekmele, Günişığı," dedi Riley'ye. "Seni seviyorum." Kızının alnından öptü, o da avucunu öptü ve yanağına bastırdı.

"Seni seviyorum."

"Onu yarın alabilir misin?" Cam sordu.

"Evet, yapabilmeliyim," dedi Gus. "Bir şey çıkarsa Brooks ya da Emmy'yi gönderirim."

Cam başını salladı. "Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Pekala, Riles. Güle güle de." Riley küçük elini salladı ve Wes, Gus ve ben de ona el salladık.

"Seni seviyorum evlat," dedi Wes. "Teşekkürler, Cam. Yardım ettiğin için."

"Sorun değil. Bunları bırakırım, başka bir şey olursa mesaj atarım. Ada, seninle tanıştığıma memnun oldum. Kahve ya da başka bir şey içmek istersen haber ver, Meadowlark'ların dilini çözebiliriz."

"Elbette," dedim, kahve içmek için ona katılma ihtimalim zayıf olsa da. İstiyordum -Cam harika görünüyordu- ama nasıl arkadaş edineceğimi gerçekten bilmiyordum. Benimle beş dakikadan fazla konuşursa, benden sandığı kadar hoşlanmadığına karar vermesinden korkuyordum. Küçük dozlarda en iyisiydim.

"Sonra görüşürüz," diye seslendi Cam kapıya doğru yürürken ve Riley bize tekrar el salladı, ben de kendimi tutamayıp el salladım.

Bana bakan Wes'e doğru döndüm.

O sürekli bana bakıyordu, ben de sürekli ona bakıyordum. Bu bir sorundu.

Büyük bir sorun.

Ben de onun yerine Gus'a bakmaya karar verdim ama o zaten tek kaşını kaldırmış kardeşine bakıyordu, kardeşi de bana bakıyordu, yani tuhaf bir bakışmanın içindeydik ve bunun sona ermesini istiyordum.

"Ben Ada," dedim ve elimi Gus'a doğru uzattım. Bana dönmeden önce gözlerini bir süre daha küçük kardeşinden ayırmadı.

"Gus Ryder. Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum," dedi elimi sıkarken.

Sıkıca. Ah, demek o da o adamlardan biriydi. "Aynı şekilde. Çocuğunuzu sevdim."

Gus başını salladı ama gözlerinde bir gülümseme görebiliyordum. "O iyi biri."

"Pekala." Wes ellerini birbirine vurdu. "Artık hepimiz tanıştığımıza göre, Gus, sana işin iç yüzünü anlatacağım."

Gus kollarını göğsünde kavuşturup tezgâha yaslanırken, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Ada ile proje hakkında konuşmak istiyorum."

Weston'ı şimdiye kadar hiç neşeli görmemiştim. Gergin görünüyordu. Boğazı çalışıyordu ve işaret parmaklarından birini sürekli tezgâha vururken diğer eliyle çenesini ovuşturuyordu.

"Size yol göstermekten mutluluk duyarım," dedim. "Ama Weston benim bildiğim her şeyi biliyor."

Neden aniden Weston'ı sakinleştireceğini düşündüğüm bir şey yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum.

Ben böyle değildim.

Bölüm 10

Wes

I Bu hafta kendim hakkında çok şey öğrendim. İlk olarak, görünüşe göre beni çoğu zaman görmezden gelen tulumlu dövme kadınlara karşı bir şeyim varmış. Gerçekten büyük bir şey. İkincisi, görünüşe göre bir kadını öpecekmişim gibi bir enerji yayıyormuşum.

Ben başka biriyle nişanlıyken bar koridorunda bir kadınla tanıştım.

Bu beni iyi hissettirmiyordu ve Ada'nın benim hakkımda böyle düşünmesinden nefret ediyordum. Ama aynı zamanda bunu yapacak birini *tanıyıp* tanımadığını da merak ediyordum.

Ve eğer durum buysa, ben de bundan nefret ederdim.

Onun beni, benim de onu tanımadığımı unutmak o kadar kolaydı ki, bunu çok istememe rağmen.

İlk haftanın sonuydu ve proje aksamadan ilerliyordu. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama Ada... etkileyiciydi. O ve Evan ekiple öyle bir bağ kurmuşlardı ki, onları dinlemek istiyorlardı. Ada sessiz ve profesyoneldi.

ondan "havalı" ya da "soğuk" diye bahsederlerdi ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Özellikle de arada bir tüm ekibin bağırmasına neden olan bir şaka yaptığı için. Sonra da en rahat görüldüğü yere, işine geri dönüyordu.

Kalemleri her zaman iki kulağının arkasına sıkıştırırdı. İşine o kadar dalmıştı ki, zaten bir tane olduğunu fark etmedi, bu yüzden bu küçük kalem boynuzlarına sahip oldu.

Çok sevimliydi.

Ondan çok hoşlanıyordum. Ama benimle mümkün olduğunca az temas kurmaya çalıştığı belliydi, bu yüzden ipucunu almak için elimden geleni yaptım.

Tek istediğim onun yanında olmak olsa da.

O gece barda güldüğü gibi onu başka nelerin güldürdüğünü öğrenmek istiyordum. Kötü ya da iyi bir gün geçirdiğinde hangi şarkıları dinlediğini ve en sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Onun vücudunun benimkine, benimkinin onunkine verdiği gibi tepki verip vermediğini bilmek istiyordum.

Bir şans istedim.

Ama bunların hiçbirisi söz konusu değildi. Ada çizgisini çizmişti ve ben onu geçmek istemiyordum. Aslında geçmek istiyordum. Ama onun da benim geçmemi *istemesini istedim*.

Öpüşmemiz hala beynimde bir döngü halinde devam ediyordu. Onu her gördüğümde, vücudunun ellerimin altında ne kadar esnek hissettiğini ve dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyordum.

Dudağımı nasıl ısırıldığını ve ellerini kapıya sabitlediğimde ağzımın içinde nasıl inlediğini hatırladım.

Lanet olsun.

Kadınlar konusunda bu hale gelmedim. Böyle olmak *istemedim*. Bu nedenle bazen bende bir sorun olup olmadığını merak ediyordum. Demek istediğim, bende bazı sorunlar olduğunu biliyordum -herkeste bazı sorunlar vardır- ama bana ilgi gösteren kadınların çoğuna karşı tarafsızlığım, özellikle de Gus ve Brooks'un etrafında büyüdüğüm için beni dışlanmış bir adam haline getiriyordu.

Emmy'den önce Brooks bir playboydu ve Gus bunu şimdi inkâr edebilirdi ama Riley'den önce hiçbir kadını içeri almadığı için bağlılığıyla tanınmıyordu. Cam hariç, ama ona aşık olduğu için değil, arkadaşı olduğu ve ona saygı duyduğu içindi.

Bağlanma fobisi olan biri değildi, kendini işine adanmış bir babaydı ve kadınlar bundan da hoşlanıyordu ama Gus yine de her türlü ilişkiye kapıyı kapatmıştı.

Bana gelince, istemediğimden değil, benimle ilgilenen hiç kimseyle bir ilişki yaşamak istemediğimden. Ve şimdi kesinlikle ilgilenmeyen kızı tanımak istiyordum.

Harika.

O kızdan bahsetmişken, Büyük Ev'in önüne doğru yürürken onu gülünç küçük arabasında görebiliyordum. Cumartesi sabahıydı, yani bugün Baby Blue'da iş yoktu. Sabah erkenden atım Ziggy'yi çiftliğin etrafındaki patikalardan birine götürdüm ve sonra Emmy'yi görmek için binicilik ringine ugradım.

Saatime baktım. Saat onu biraz geçiyordu ki bu beklediğimden de geç bir saattti. Ada direksiyona vuruyordu ve arabayı çalıştırmaya çalıştığını ve dönmediğini duyana kadar nedenini merak ettim.

Geçen hafta başında Rebel Blue'ya sürdüğünde arabanın gıcırdayıp titremesine bakılırsa, bırakın bu kadar uzun süre dayanmasını, Wyoming'e kadar gelebilmesine bile şaşırdım.

Arabasına doğru yürüdüm ve cama vurdum. Zıpladı ve şaşkınlığı geçtikten sonra bana pis bir bakış fırlattı ama ben sadece gülümsedim. Onun pis bakışlarını herhangi birinin şefkatli bakışlarına tercih ederdim.

"Bir sorun mu var?" Arabasının kapısını açarken sordum.

"Bu aptal bok parçası çalışmıyor," dedi oflayarak. Yenilmiş bir halde başını direksiyona yasladı.

"Nereye gidiyordunuz?" Haddimi aşmamaya çalışarak sordum.

"Sadece birkaç kapüşonlu sweatshirt ve şehirde birkaç şey daha almak istemiştım," dedi, başı hâlâ direksiyona dayalı bir şekilde.

"Kullanabileceğiniz fazladan bir kamyonumuz var," dedim.

"Garajda." Ada başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi?

Kullanmama izin verecek misiniz?"

"Evet," dedim. "Neden kullanmayayım ki? Başka kimse kullanmıyor."

Emmy'nin kamyonetine endişeli bir bakış atarak, "Yanımda park eden çirkin mavi olan değil, değil mi?" diye sordu ve ben de kıkırdadım.

"Hayır, o kız kardeşimin ama gurur ve neşe kaynağının çirkin olduğunu düşündüğünü ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Ada'nın gözleri büyüdü. O büyük kahverengi gözler bana bir şey yaptı.

Alt dudağını ısırды ve ben de onun benimkini ısırдыğını hatırladım. "Bu... gerçekten çok hoş. Bu harika olurdu. Teşekkür ederim."

"Evet, anahtarlar zaten içinde. Beni takip edin." Arabadan inerken kapıyı açık tuttum, sonra kapıyı kapatıp garaja doğru yöneldim.

Bizi eski GMC Sierra pikabıma götürdüm. Çok iyi durumda değildi ama sürülebilir durumdaydı ve Ada'nın bindiğı arabadan çok daha güvenilirdi. Daha da güvenliydi. Hiçbir çarpışma bu çelik kafesi yerinden çıkaramazdı.

Garajın arka tarafındaydı, bu yüzden onu çıkarmak için kamyonumu hareket ettirmem gerekecekti. Ada ona baktı, başını salladı ve "Hayatımda bu çiftlikte gördüğüm kadar çok kamyon görmedim" dedi.

"Wyoming'e hoş geldiniz," dedim sürücü kapısını açarken.

"Belki bu kötü çocuğı sürdüğümde kasaba halkının bakışlarına maruz kalmam," dedi. "Bu uyum sağlamama yardımcı olacak."

"Seni kırmak istemem ama güzel bir kadın her zaman bakışları üzerinde toplar. Ne sürdüğü önemli değil." Bunu söylediğim anda pişman oldum. Onun güzel olmadığını düşündüğüm için değil, az önce onun sınırlarını zorladığımı hissettiğim için.

Sanki Ada'nın duvarlarının hemen yükseldiğini görebiliyordum. Kahretsin.

Gözlerini benden kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Kamyonun kabinine baktığında omuzları düştü.

"Bunu süremem," dedi. Sesinin hiç böyle çıktığını duymamıştım - küçük, ürkek.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Bunu söylememeliydim, ama elbette kamyonu hala sürebilirsin-"

"Hayır, gerçekten kullanamam," dedi. Birkaç parmağındaki gümüş yüzüklerle oynuyordu. "Düz vitesli araba kullanmayı bilmiyorum."

Bunu düşünmemiştim bile. Doğrusu, bu kamyonetin düz vites olduğunu da unutmuştum. Ama verdiği cevapta kafamı karıştıran ve kalbime ağır gelen bir şeyler vardı. Bu, düz vites kullanmayı bilmemekten çok daha derin bir şey gibi görünüyordu - Meadowlark'ta bile bu oldukça yaygındı.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim, bir sonraki önerimi onu dağlara kaçtırmayacak şekilde ifade etmenin bir yolunu düşünmeye çalışarak. Ada hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama plastik bir torbayla karşılaşan bir at kadar kolay ürktüğünü biliyordum. "Seni götürebilirim," dedim çabucak. "Kasabaya kadar. Zaten birkaç şey almam gerekiyor."

Yine dudağını ısırdı. Bunu düşünürken yapardı. Gözleri yere dikilmişti ve her zamanki gibi benimkilerle buluşmayı reddediyordu. "Sanırım..." diye başladı, sonra "sorun değil" dedi.

Arkamızdaki kahverengi pikabı göstererek, "Benim kamyonetim şu," dedim. Onunla birlikte yolcu tarafına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve binmesini bekledim.

Tekrar düşünüyor gibi görünüyordu, muhtemelen geri adım atıyordu. "Biliyor musun," dedi, "sanırım aslında iyiyim. Teklifin için teşekkür ederim ama acil değil. Gününüzü mahvetmek istemem."

Günümü mahvetmek mi? Onunla birkaç dakika yalnız kalabilmek için kamyonetimi uçurumdan aşağı sürerdim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Gelmiyorsun. Zaten şehre gitmem gerekiyor ve senin de bir araca ihtiyacın var." İşle ilgili bir şeymiş gibi konuşmaya çalıştım. Bana cevap vermedi ama işe cevap verdi.

"Hayır, sorun değil-"

Evet, bununla işim bitmişti. "Kamyonete bin Ada." Sesim amaçladığımdan daha talepkârdı; Ada'nın omurgası dikleşti, gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve bana bakmaya başladı.

"Bana Cumartesi günleri ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi kesin bir tavırla.

"Saçmaladığın zaman yapıyorum," dedim. Ben böyle şeyler söylemedim. Böyle davranmazdım ama o çok... sinir bozucuydu. "Bu şehre bir yolculuk, evlilik teklifi değil."

Bu yanıt hoşuna gitmemişti ama ben geri adım atmıyordum. Birkaç saniye daha birbirimize baktık. Kızgın olsalar bile gözlerinin üzerimde olması hoşuma gitmişti. Bütün hafta boyunca ondan gördüğüm soğuk bakışlardan daha iyiydi.

Kamyona binmeden önce "Peki," diye ısırdı.

Kapıyı kapatırken kendi kendime, "Hatırlat da cehennemde hava durumunu kontrol edeyim," diye mırıldandım.

"Bunu duydum," dedi

Ada. "Güzel," diye

karşılık verdim.

Kamyonetimin ön tarafına doğru yürüdüm, kapımı açtım ve kendimi sürücü koltuğuna yerleştirdim. Ada ve benim küçük ve kapalı bir alanda yalnız olduğumuzu fark etmem bir saniyeden az sürdü.

Burada benden kaçamazdı, ben de muhtemelen yapmamam gereken bir şey yaptım.

Yanındaki koltuktan elini tuttum ve vites topuzunun üzerine koydum, benimki de onun üzerindeydi. Geri çekmeye çalıştı ama ben orada tuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hem kızgın hem de şaşkın çıkıyordu.

"Sana düz vitesli araba kullanmayı öğretiyorum."

"Düz vitesli araba kullanmayı öğrenmek istemiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. Ada sinirli bir of çekti ama inkâr etmedi. Bunu biliyordum, yüzünü orada görmüştüm ve biliyordum. Bu onun için yapabileceğim bir şeydi. "Pekâlâ, şu anda vites boşta, ama eğer onu hareket ettirirsen" -iki elimi de kullanarak çubuğu hareket ettirdim- "ve aşağı, geri viteste - nasıl yerine oturduğunu hissettin mi?"

Başını salladı. İlgisiz görünmeye çalışıyordu ama ilgilendiğı belliydi.

"Araba kullanırken size bakamayacağım, bu yüzden size bir soru sorduğumda kelimelerle cevap vermeniz iyi olur."

"Evet efendim," dedi Ada abartılı bir göz devirmeyle. Bu doğrudan sikime vurdu. Belki de bunu iyice düşünmemiştim ama artık geri dönmek için çok geçti.

"Tamam, manuelde iki yerine üç pedal var ve kamyonu hareket ettirmek için bir gece içinde gaza ve debriyaja basmanız gerekiyor."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu, birbirlerini geçmeleri gerektiği anlamına gelir, bu nedenle gaza basarken debriyajı bırakırsınız ve ortada buluştukları yer tatlı noktadır."

"Kamyonun hareket etmesini sağlayan nokta mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, kamyonu hareket ettirdim ve bizi garajdan çıkarıp tenimin onun tenine tekrar değmesinin tadını çıkardım. Kamyon durmadan hemen önce vitesi boşa aldım. "Ve kamyon durduğunda viteste olmadığından emin ol yoksa onu öldürürsün."

"Öldürmek mi?" diye sordu. Kamyonu birinci vitese taktım ve ayağımı debriyajdan çektim, motor tekledi ve durdu.

"Öldür onu," dedim. Elimi onunkinden çektim ve teninin verdiği hissi hemen özledim ama kamyonu yeniden çalıştırmak zorundaydım. Sonra elimi tekrar onun elinin üzerine koydum. "Şu anda birinci vitesteyiz ve ilerlemeye her başladığımızda orada olmamız gerekiyor. Kamyon hareket etmeye başladığında," dedim, "ikinci vitese geçeceğiz." Debriyaja bastım ve vitesi değiştirdim. "Ve saatte yaklaşık on beş mile ulaştığınızda"-debriyaj, *vites*

-"Sen üçüncüye git ve böyle devam et."

"Ve her vites değiştirdiğinde debriyaja mı basıyorsun?" diye sordu. "Evet. Debriyaja bas, ayağını gazdan çek ve vites değiştir."

"Hatırlanması gereken çok şey var," dedi sessizce.

"Görüldüğü kadar zor değil," dedim. "Söz veriyorum." Ondan sonra bir süre sessiz kaldık. Ada'nın bana, ellerimize, yaptığım şeye odaklandığını - her şeyi kavramaya çalıştığını- anlayabiliyordum, bu yüzden konuşmaya zorlamadım.

Bizi rahat bıraktım.

Birkaç dakika sonra Ada, "Daha önce evliydim," dedi. Sesi yine kısıktı - vitesli araba kullanamadığını söylediği zamanki gibi. Elimi onunkinin üzerinde tuttum ve tepki vermemeye çalıştım. Kendisi hakkında bir şeyler anlatmasına şaşırmıştım ve devam etmesini istiyordum. "Bir arabamız vardı. Düz vitesliydi."

"Ama kullanamadın mı?" Direksiyonun üzerindeki elimi sıkarak sordum.

"Hayır, bu da yürüme mesafesinde bir yere gitmediğim ya da eski sevgilim beni bırakmadığı sürece evden çıkmadığım anlamına geliyordu."

"Sana öğretmeye çalışmadı mı?"

"Beni gitmek istediğim her yere götürebilecekken nasıl sürüleceğini bilmeme gerek olmadığını söyledi." Aklımdan Ada'nın bir görüntüsü geçti - kafesteki bir kuşa benzediği bir görüntü. Bunun ne anlama geldiğini -kendi başına bir şeyler yapamadığını- düşündüm ve bu beni çok kızdırdı.

Bu pislik her kimse, onu bulup bir uçurumdan aşağı atmak istiyordum. "Başlangıçta beni her yere götürmek istemesinin tatlı olduğunu düşündüm - benimle ilgilendiğini sanıyordum - ama birkaç hafta sonra kendimi kapana kısılmış hissetmeye başladım."

"Özür dilerim," dedim, bunu nasıl düzeltereğimi bilemeden.

"Sorun yok. Artık bitti," dedi basitçe. Gözlerimi yoldan ayırmadım çünkü ona bakarsam kamyonu durduracağımı ve onu kendime çekeceğimi biliyordum.

Kasabadan önceki son dur işaretine geldiğimizde vitesi beşinci vitesten düşürdüm ve ona döndüm. Ellerimiz hâlâ birbirinin üzerindeydi ve kalp atışlarını parmak uçlarımda hissedebiliyordum. "İzin verirsen sana vitesli araba kullanmayı gerçekten öğretebilirim Ada. Bir daha böyle kapana kısılmış gibi hissetmek zorunda değilsin."

Gözlerini benden kaçırdı ve tekrar sürmeye başlamaktan başka çarem kalmadı. Birkaç dakika sonra taksinin diğer tarafından küçük bir "Teşekkür ederim" sesi geldi.

Sessiz kaldım, şu anda onunla nasıl ilgileneceğimden emin değildim. Konuşmayı ilerletmeli miydim? Yoksa sessiz kalıp onu kendi haline mi bırakmalıyım?

Neyse ki karar vermeme gerek kalmadı çünkü önce Ada konuştu. "Kasabada gerçekten alacağın şeyler var mı yoksa sadece kibarlık mı yapıyordun?"

Gülümsedim ve dürüstçe, yani yarı dürüstçe cevap verdim. Onunla vakit geçirmeyi ne kadar çok istediğimi bilmesine gerek yoktu. "İkisi de."

"Birkaç dakika önce sana içimi döktüğüm gerçeğini unutturmak için biraz meraklı davranacağım. Şehirde neye ihtiyacın var?" "Kasaba" derken tırnak işareti kullandı.

Bir an tereddüt ettim. "Gerçek cevabı mı istiyorsun? Yoksa kolay olanı mı?"

"Gerçek olan," dedi tereddüt etmeden. "Az önce size eski kocamdan bahsettim ve bundan daha savunmasız olunabileceğini sanmıyorum."

"Sen bana seninkini gösterdin, ben de sana benimkini mi göstereyim?" Dedim, eğlenerek. "Onun gibi bir şey," diye cevap verdi. Ben de biraz gülümsediğini düşündüm.

"Şey," diye başladım. "Eczaneden antidepresanımı almam gerekiyor ve Cumartesi günü öğlen kapanıyorlar, yani araban tozu ısırmak için mükemmel bir zamanlama yaptı. Yetişemeyebilirdim." Bunu Ada ile paylaşmaktan çekinmedim. Bu konuda açtım ve onun beni tanımasını istiyordum.

Hoşuma gitse de gitmese de bu benim kimliğimin bir parçasıydı. Aptal üzgün beyin.

Ada yine sessizdi, ben de araya girdim. "Şimdi ikimiz de birbirimiz hakkında bir şeyler biliyoruz," dedim.

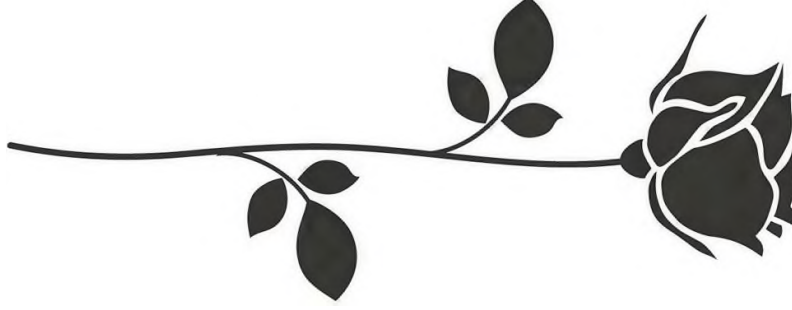
"Evet," dedi sonunda küçük bir gülümsemeyle. "Şu halimize bak, açık falan oluyoruz."

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Aslında evet," diye cevap verdi. "Ben-um-" Bir an tereddüt etti. "Teşekkür ederim. Tüm bunları senin üzerine yıktığım için kendimi daha az tuhaf hissetmemi sağladığın için. Başı belada olan tek kişi ben değilmişim gibi hissetmek güzel."

Evet, öyleydi.

Bölüm 11

Ada

I Weston'a eski kocamdan bahsetmeye beni neyin ittiğini bilmiyorum ve ona söylediğimde ne yapmasını beklediğimi de bilmiyorum. Bana olduğumdan daha iyiymişim gibi bakmayı bırakacağını ya da ama ikisi de olmadı.

Bunun yerine kamyonetini durdurdu, gözlerimin içine baktı ve ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim, arzuladığım sözleri söyledi: *Bir daha böyle kapana kısılmış gibi hissetmek zorunda değilsin.* Bu sözler içimde bir zafer çanı gibi çaldı. Bunu söylediğinde ona inandım. Belki de Wyoming'in masmavi gökyüzünden kaynaklanıyordu ama kendimi burada kapana kısılmış hissetmiyordum.

Yolculuğumuzun geri kalanı olaysız geçti. Wes'in bana anlattıklarını ve bana depresyonundan bahsederek garip savunmasız halimde kendimi yalnız hissetmemem için ne kadar istekli olduğunu düşünme fırsatım oldu.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyle uğraştığını hiç tahmin etmezdim. Wes çok mutlu görünüyordu. Ama sanırım depresyon gerçekten ne olduğunla ilgili değildi.

Nasıl göründüğünüz ya da nasıl göründüğünüzden çok nasıl hissettiğinizle ilgilidir.

Ondan sonra biraz konuştuk. Bana en sevdiğim yemeğin ne olduğunu, projeyle iyi vakit geçirip geçirmediğimi sordu - yüzeysel şeyler. Konuşması kolay biriydi. Ne olduğunu anlamadan Meadowlark şehir merkezine doğru yola çıktık. Birkaç kapüşonlu sweatshirt, daha sıcak tutan bir mont ve eldiven almak istiyordum. Sadece bir giyim mağazasına gidebileceğimi düşünmüştüm ama Weston'a neye ihtiyacım olduğunu söylediğimde, traktör malzemeleri satan yerin hemen önündeki Ana Cadde'nin kenarına çekti.

Kamyonu park ederken, "İhtiyacım olan şeyin burada olduğunu sanmıyorum," dedim.

"İnanın bana, burada ihtiyacınız olan her şey ve muhtemelen henüz ihtiyacınız olduğunu bile bilmediğiniz şeyler var" dedi. "Ve başka bir yerde ödeyeceğin fiyatın yarısına." Kamyondan inmek için hareket etti ve ben de onu takip ettim.

"Tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu. Yüksek sesle cevap vermek yerine gözlerimi devirip ona pis bir bakış attım. Biraz geri çekileceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sadece gamzeli gülümsemesini bana doğru çevirdi ve konuşmaya devam etti.

"Bir reçete almam gerekiyor ve ayakkabıcıda birkaç çift botum var." Başını caddenin karşısındaki küçük dükkâna doğru eğdi. Tabii ki lanet olası bir ayakkabıcı vardı. "Otuz dakika sonra burada buluşalım mı?"

Başımı salladım, bir yanım onun benimle kalmasını istese de, bunu asla kabul etmeyecektim. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama onun yanındayken kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Kendimi iyi hissediyordum. Bunlar artık nadiren hissettiğim iki duyguydu.

Yine de, sürekli olarak alanıma ve sınırlarıma saygı gösterme şekli de beni çok topraklanmış hissettirdi.

Eğer daha iyisini bilmeseydim, Weston'ın başından sonuna kadar gerçekten iyi ve düzgün bir adam olduğunu düşünürdüm. Ne yazık ki bu imkansızdı.

"Elbette," dedim. Dönüp caddenin karşısına geçmeden önce şapkasını bana doğru eğdi. Midemde serbestçe dolaşan kelebekleri bastırmaya çalıştım. Bugün beni kamyona bindirdiğinde de aynı aptal sürtükler ortaya çıkmıştı.

İhtiyacım olan şeyi traktör malzemelerinde bulabileceğime inanmıyordum ama yine de içeri girdim. Yanıldığım hemen kanıtlandı, çünkü ilk gördüğüm şey tanesi otuz dolara satılan siyah, sarı ve yeşil Carhartt kapüşonlular oldu.

Lanet olsun.

Aynı kapüşonluları San Francisco'da ailemin evinin yanındaki bir butikte bunun iki katına satıyorlardı.

Eğer bu küçük kasaba yaşamının bir parçasıysa, buna alışabilirdim. Mağazanın geri kalanını dolaşmaya başlamadan önce kapüşonlulara göz gezdirdim, siyah ve yeşil bir tane seçtim.

Kesinlikle traktör malzemeleri ya da traktör malzemeleri olduğunu varsaydığım şeyler vardı, ama aynı zamanda bir sürü başka şey de vardı - şu küçük dinozor yakalayıcılar, bir sürü kıyafet, aklıma not ettiğimden emin olduğum ev geliştirme malzemeleri ve bir toplu şeker bölümü gibi.

Şeftali halkaları olan bir dağıtıcı gördüm ve kendimi tutamadım. Poşetlerden birini aldım ve ağzına kadar doldurdum. Bir süre etrafta dolaştıktan ve birkaç şey daha aldıktan sonra - bere, eldiven ve başka bir indirimli ürün olan bir palto - kasaya doğru ilerledim.

Sarışın bir adam beni dışarı çıkarmak için oradaydı. Yakışıklıydı - Weston gibi yakışıklı değildi ama yeterince yakışıklıydı. Bu artık fark ettiğim bir şeydi - bir erkeğin Wes'e kıyasla yakışıklı olup olmadığı.

"Her şeyi yolunda buldun mu?" diye sordu. Gözleri rahat olduğundan biraz daha uzun süre üzerimde kaldı.

"Evet, teşekkür ederim" dedim. Eşyalarımı saymaya başladı.

"Seni daha önce burada görmemiştim," dedi. Neredeyse suçlayıcı bir ifadeydi.

Bunu söylemesi ve bana tuhaf bir şekilde bakması arasında sinirlenmeye başlamıştım. "Orada bir soru mu olması gerekiyordu?" Kartımı tezgâhta kaydırırken kasiyere en iyi "Dene beni" bakışımı fırlatarak sordum. Agresif bakışlarımdan kaçtı ve cevap vermeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Güzel.

Kasiyerin kartımı okutmasını izledim. Birkaç saniye sonra, kart okuyucudan agresif ve korkunç bir ses geldi ve bir sandalyenin altına sürünmek istedim.

Rock. Sırada ne olduğunu biliyordum.

"Ah," dedi, "Üzgünüm ama bu kart reddedildi. Deneyebileceğimiz başka bir kartınız var mı?" Hayır, yoktu. Eski kocamın adına olmayan tek kredi kartım buydu. Tabii ki boşandıktan sonra onları da kullanmadım ama başka bir karta da hak kazanamadım ve banka hesabım boşalmıştı.

Kafamda son birkaç hafta içinde kartımı ne için kullandığımı ve limitini hesapladım.

Sikeyim.

"BEN-BEN-" Kekeledim. "Bir bakayım." Cüzdanımı çıkardım, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi anlamaya çalışıyordum.

Tam kaçmak üzereyken tezgahın üzerinden başka bir kart kaydı ve Weston'ın sesi "Bunu kullan" dedi. Beni kurtarmasını istemiyordum. Benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. Kamyonda ona açıldığım için başıma gelen buydu; her şeye burnunu sokabileceğini düşünen başka bir adam. "Kredi kartı şirketiniz muhtemelen kartınızın çalındığını düşünüyordur," diye güldü. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama kasiyer de onunla birlikte güldü. Beni koruyor, utancımı ortadan kaldırıyordu.

"Bu ilk kez olmuyor," dedi sarışın çalışan. "Rebel Blue'daki proje nasıl gidiyor?"

"Bu iyi, Kenny. Sorduğun için teşekkürler." Wes bana doğru işaret etti. "Ve az önce yetkili kadınla tanıştın." Kasiyer -Kenny- tekrar bana baktı.

"Meadowlark'a hoş geldiniz," dedi Kenny.

"Sonra görüşürüz," dedi Wes, içinde eşyalarımın olduğu çantayı tezgâhtan alıp kapıya yönelirken.

Dışarı çıktığımızda durdum ve yanımda duran Weston'a baktım. Yüzündeki ifade beklentiliydi, sanki ne söyleyeceğimi biliyor gibiydi.

Bunu hak etmişti. "Bunu yapmana gerek yoktu. Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok," diye tersledim.

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," dedi. "Ama her sabah titrediğini görmek beni delirtiyor ve sen de hiçbir şey yapmıyorsun.

paltolar öneriyorum." Evet, çünkü onun paltolarından birini bir kez giydiğimde kokusundan o kadar etkilenmişim ki neredeyse onu tekrar öpecektim.

"Çünkü *kendi* montumu almayı planlıyordum," diye karşılık verdim. "Bu plan harika işledi, değil mi?"

"Bir yolunu bulurdum," dedim, gerçekten öyle düşünmesem de. En kötü ihtimalle, malımı almadan gitmek zorunda kalırdım. En iyi ihtimalle Kenny benim "ama ben sadece bir kızım" numarama kanar ve bana kredi verirdi.

"Ada," dedi Weston, bir eliyle şakağını ovuşturarak, sanki sinirlenmeye hakkı olan kendisiymiş gibi, "başkası için yapacağım şeyi yaptım." Bunun midemi biraz olsun bulandırmasını görmezden geldim. "Eğer bu kadar önemliyse, hepsini geri alacağım." Şey, hayır. Bunu istemedim. "Ama bir paltoya ihtiyacın var. Senin kartın çalışmadı, benimki çalıştı. Sonra ödersin." Sonra bana baktı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen faiz bile ekleyebilirsin."

Öyle değildi ama gamzelerinden birinin ortaya çıkmamak için gösterdiği çaba öyleydi.

"Peki," dedim.

"Peki," diye karşılık verdi.

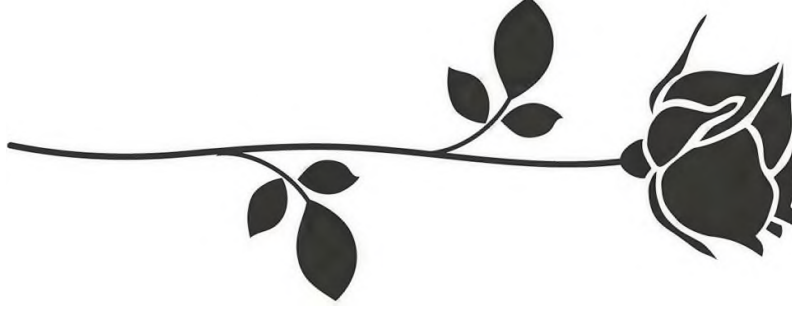
Eve dönüş yolculuğu sessizdi, tek ses hoparlörlerden akan soft rock listesi -Tom Petty, Eagles, Fleetwood Mac, Steve Winwood-.

Ve vites değiştirme dersi de yoktu.

Ama bu, tenimin onunkine bastırıldığında nasıl hissedeceğini hayal etmemi engellemedi.

Harika.

Bölüm 12

Ada

E Rebel Blue'da her sabah çok güzeldi, ama Pazar sabahı uyandığımda, o sabahların benim sabahım olacağını biliyordum.

Favorilerim.

Erken kalkan biri değildim. Ya da gece kuşu. Gerçekten, uyumayı tercih ederdim. Ama her daim yeşil ve serin dağ havasıyla çevrili bir kulübede uyanmanın erken kalkmayı çok daha kolay kılan bir yanı vardı.

Geçen hafta içinde alarmımı erteleyip ertelediğimi hatırlamaya çalıştım ve ertelediğimi fark ettim. Bu benim için nadir bir durumdu. Pazar günleri alarm kurmazdım ama Rebel Blue'da bunun bir önemi yoktu çünkü güneşle birlikte uyanırdım.

Yataktan kalktım, yüzümü yıkamak ve sabah cilt bakım rutinimi uygulamak için zaman ayırdım. Bugün için büyük bir planım yoktu; Pazar günleri çalışmamaya çalışıyordum. Her zaman başarılı olamadım ama en azından denedim. Başlığımı çektim

yeni siyah Carhartt kapüşonluyu başıma geçirdim, bir çift tozluk giydim ve birkaç gün önce birinin kapımın önüne bıraktığı kalın bir çift yün çorapla tamamladım.

Üzerlerinde "Soğuk zeminler için" yazılı bir not iliştilmişti.

İlk kez giydiğimde, bu çorapları asla bırakmak istemediğimi biliyordum.

Buzdolabından sadece bir yoğurt almayı planlayarak evin içinden mutfığa doğru ilerledim ve hemen tereyağı ve pastırma kokusuyla karşılaştım. Salyalarımın akmaya başladığını hissettiğim pek sık olmazdı ama Büyük Ev'in mutfağından gelen kokular nefisti.

Amos sobanın önünde duruyordu, üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve ekose bir düğme vardı. Tuzlu ve biberli saçları nemliydi.

Beni gördüğünde sıcak bir gülümseme verdi. Wes daha çok annesine benzese de, en azından Büyük Ev'in etrafına dağılmış resimlerden gördüğüm kadarıyla, onun da Amos'a benzediğini düşünüyordum.

"Günaydın," dedi. "İyi uyudun mu?"

Başımı salladım. "Taş gibi uyumadığım tek bir gece bile olmadı." Yine, benim için nadir bir durum. "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İş sahasına bu kadar yakın olmak inanılmazdı."

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Yerleşebildiniz mi?" Kıyafetlerimin artık bavulumda değil, misafir odamın bir zamanlar boş olan şifonyerinde olduğunu, iş sahasına gitmekten hoşlandığım kendi dört tekerlekli aracımın olduğunu ve günün sonunda Büyük Ev'e dönmenin eve dönmek gibi hissettirdiğini düşündüm.

"Evet, öyle. Burayı seviyorum," dedim dürüstçe.

"Güzel. Burada olmanız hoşumuza gidiyor, özellikle de Weston." Kalbim yerinden fırladı. Aman Tanrım. Umarım Amos bir şey bilmiyordu. "Çalışmalarınızdan çok etkilendi. Bana her gün seni işe almakla doğru kararı verdiğimizizi söylüyor."

İşimden mi bahsediyor? Babasına mı? Ve etkilendi mi?

Şey, bu... güzel, Amos'a böyle karşılık verdim. "Nerede o?" diye sordum. Merak ettiğimden değil.

"Weston hepimizden daha erken uyanır. Muhtemelen Waylon'la birlikte bir yerlere gitmiştir." Tabii ki Weston nereye giderse köpek de onu takip ediyordu. "Buz gibi bir göle uçurumdan atlıyor da olabilir, hiç belli olmaz." Amos kıkırdadı. Çocukları hakkında konuşma şekli, ailemin benim hakkımda nasıl konuştuğunu merak etmeme neden oldu.

Birkaç vuruştan sonra Amos tekrar konuştu. "Uzun zamandır bunu bekliyordu. O eski evi çok seviyor," dedi küçük bir gülümsemeyle, bir yandan da tavaşında aşırı miktarda çırpılmış yumurtayı hareket ettiriyordu.

"Çok güzel bir ev," dedim. "Büyüdüğün yer orası mı?"

"Evet, orada."

"Ama aileniz için yeni bir şey inşa etmeyi seçtiniz?" Rebel Blue'nun geçmişini merak ederek sordum. Tezgâhtaki taburelerden birine oturdum ve Amos'la sohbet etmeye başladım.

"Evet," dedi Amos. "Babamla aramızda" -durakladı ve alnında derin bir çizgi belirdi- "karmaşık bir ilişki vardı." Başımı salladım. Bu anladığım bir şeydi. "Evliliğimin, ailemin farklı olmasını istedim. Ve sanırım bu benim için yeni bir evle başladı. August doğmadan birkaç hafta önce buraya taşındık." Rebel Blue'daki ilk günümde Wes'in bana söylediği bir şeyi düşündüm - babasının kendisinin ve kardeşlerinin tam adlarını nasıl kullandığını. August'un Gus olduğunu varsaymışım.

Başka sorularım da vardı ama sormanın kibarlık olacağını düşünmediğim için konuyu değiştirdim. "Çok fazla yemek var," dedim aptalca.

Amos'un gülümsemesi bu kez büyüktü. "Bugün kahvaltı bir aile meselesi." Ailesinden bahsederken duyduğu gururu neredeyse hissedebiliyordum. "Tabii ki bize katılmanı çok isteriz. Ama bugün izin günün olduğunu da biliyorum, o yüzden sana burası kadar gürültülü olmayan bir yerde keyifle yiyebileceğin bir tabak hazırlayabilirim."

Grup ortamlarında pek başarılı olamıyorum. Dinlenmekte olan şirret yüzüm ve genel enerjim genellikle bu tür durumlara iyi uyum sağlamaz.

"Sorun değil," dedim. "Buzdolabından bir şeyler alabilirim."

"Bize katılmayacak mısınız?" Weston'ın sesi arkamdan geldi ve Waylon'ın kafası bir şekilde elimde sallanan elin altına girdi.

yan. Kendime engel olamayarak taburemde dönüp Wes'e baktım ve hiçbir şey beni bu güzel Pazar sabahında gördüklerime hazırlayamazdı.

Belli ki koşuyordu, çünkü göğsü hâlâ hafifçe kabarıyordu. Uzun kollu beyaz tişörtünün her yeri terden ıslanmıştı ve sıcak adam takvimlerinden birinde yer almayacak şekilde vücuduna yapışmıştı.

Daha sonra Google'a "kovboy takvimleri" yazmayı aklıma not ettim ve kendimi Rebel Blue Ranch'in bende sadece belirli bir kovboya değil, genel olarak kovboylara karşı bir şey uyandırdığına ikna etmeye çalıştım.

Gözlerim tekrar Weston'ın çerçevesine takıldı ve bir sırtışıla karşılaştım. Az önce yakalanmışım ve patronumu açıkça süzerken yakalanmam yetmezmiş gibi, o da bana göz *kırpma* için o anı seçmişti.

Gerçekten iyi bir göz kırpması. Çenenizi düşüren ve omurganızdan aşağı bir ısı dalgası gönderen göz kırpmalarından biri.

Lanet olsun ona.

Hâlâ sorusuna vereceğim cevabı bekliyordu.

"Bugün değil" cevabında karar kıldım.

Amos, "Ve sen de duş almazsan bize katılmayacaksın," diye araya girdi. Wes gözlerini devirdi. Alnındaki teri silmek için tişörtünün eteklerini tutarken bana tekrar baktı. Bu adam ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ben bilinçli olarak bakmamaya çalışıyordum. "Berbat kokuyorsun."

Weston babasına, "Ben gidiyorum, gidiyorum," diye cevap verdi. Mutfaktan çıkmak için döndü ve geri seslendi, "Ama Ada'yı kahvaltıya kalmaya ikna et."

Amos'la tekrar karşılaştım. Eğlenmiş görünüyordu ama tek söylediği "Sana bir tabak hazırlayayım" oldu. Minnettarlık olarak yorumladığını umduğum bir bakışla karşılık verdim.

O anda ön kapının açıldığını ve iki sesin mutfığa taşındığını duydum.

"Sana söylemiştim" -bu bir erkek sesiydi ve garip bir şekilde tanıdık geliyordu- "O çirkin mavi canavarı tamir etmeye çalışmaktansa sana yeni bir kamyon almayı tercih ederim."

"Ben ve kamyon bir paket anlaşmasıyız." Şimdi bir kadın sesi. "O giderse, ben de giderim." Mutfakta iki kişi belirdi. Adam hemen

Barmen Brooks'u tanıdı, bu da yanındaki esmerin Weston'ın kız kardeşi Emmy olduğu anlamına geliyordu.

Emmy uzun boyluydu - muhtemelen benden birkaç santim daha uzundu. Uzun kahverengi saçları vahşi ve rüzgârla savrulmuştu, sanki ata binmiş ve saçlarını arkasına salmıştı. Onunla ilgili her şey çok özgür görünüyordu.

Hayatım boyunca kendimi kendi yaptığım bir kafeste kilitli hissetmişim. Bu kadına bir kez baktım ve hissettiğim ilk şey kıskançlık oldu.

"Hey, Spud," diye seslendi Amos. "Luke, günaydın." Emmy babasına bir öpücük kondurdu ve Brooks da Emmy'ye dönmeden önce başıyla onu selamladı.

"Peki," dedi Brooks. Gözleri Emmy'nin üzerindeydi ve her ne kadar mutfağa yeni girmiş olsalar da kendimi bir şeye izinsiz girmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. "Ama bana borçlusun şekerim."

Emmy'nin yüzü daha da aydınlandı ve Brooks bir kolunu omuzlarına atarak onu kendine doğru çekti, böylece şakağına hızlı bir öpücük kondurabildi. O bunu yaparken Emmy'nin gözleri mutfağı taradı ve bana takıldı.

Brooks'un elinden kurtuldu - Brooks kaybettiği için iyice hayal kırıklığına uğramış görünüyordu - ve elini bana uzattı. "Merhaba," dedi. "Sen Ada olmalısın. Ben de Emmy."

Brooks o zaman bana baktı ve ağzı bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Vay, vay, vay," dedi. "Hesabımı ödemeyen kız değil mi bu?"

Emmy kafası karışmış bir şekilde Brooks'a ve sonra tekrar bana baktı. Bir an beni inceledi ve gözlerinin arkasında bir ışığın parladığını gördüm. "Bekle, *sen* barda kardeşimle öpüşen kız mısın?"

Daha önce hiç keşiş yengeci olmayı dilememiştim ama her şeyin bir ilki vardır. O anda, içine çekilebileceğim bir kabuğum olması için her şeyimi verirdim.

Amos arkamdan öksürdü ve kendimi ateşe vermek muhtemelen bu andan daha keyifli olurdu.

"Özür dilerim," dedi Emmy çabucak. "Bardaki gizemli kızla iç mimarın aynı kişi olduğunu bilmiyordum." Kelimeler şimdi ağzından dökülüyordu.

Brooks sırtarak, "Ben de," dedi.

"Kapa *çenen*i Luke." Emmy onu susturdu. "Gerçekten üzgünüm," dedi bana dönerek. "Bazen beynim ağızım kadar hızlı hareket etmiyor."

"S o r u n değil," dedim, tek istediğim oradan çıkmak olmasına rağmen. Brooks hâlâ sırtıyordu. "Hesabı ben öderim," dedim ona sinirlenerek.

"Gerek yok." Brooks başını salladı. "Sen Şeytan Çizmeleri'nden koşarak dünya hız rekorunu kırdıktan sonra Wes bunu örtbas etti."

Tabii ki vardı. Wes, Wyoming'in Dudley Do-Right'ıydı.

Emmy, Brooks'un kaburgalarına dirsek attı ama Brooks etkilenmedi. Onu tekrar göğsüne çekti ve kollarıyla sardı. Kadın yarım saniye direndikten sonra Brooks'un kollarında eridi, sanki olmak istediği tek yer onun kollarıymış gibi.

Brooks Emmy'nin başını tekrar öptü.

Wes'in söylediklerini düşündüm - onlarla tanıştığımda anlayacaktım.

Anladım.

Kendimi hiçbir zaman çok sevebilir biri olarak hissetmedim. Eski sevgilim de bu kuşkumu doğruladı, özellikle de sonlarda. Çoğunlukla, bu beni rahatsız etmedi. Ama Brooks ve Emmy'ye bakarken göğsümde bir sızı hissettim ve uzun zamandır ilk kez sadece sevilmenin değil, sevmenin de nasıl bir şey olabileceğini merak ettim.

Başımı salladım. Bir Pazar sabahı saat yedi buçukta bunu düşünmek benim için çok fazlaydı.

Tezgâhın üzerinden itilen bir tabağın sesi dikkatimi çekti ve Amos'a döndüm, bana özür dileyen ama aynı zamanda belli belirsiz bilmiş bir bakış atıyordu. Rebel Blue'daki ilk günümde Weston çantamı geri verdiğinde bana attığı bakışla aynıydı.

Benim için hazırladığı tabak daha çok bir tepsiydi; pastırma, yumurta, kızarmış domates, iki çeşit kızarmış ekmek, mücver ve muzlu fındıklı kek olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle doluydu. Buraya geldiğimden beri bu keklerden birkaç tane yemiştim, her zaman kilerde bulunurlardı.

"Bekle, bizimle yemeyecek misin?" Emmy söyledi. Sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bugün onun izin günü, Spud," diye araya girdi Amos. "Bırak da alsın."

Emmy'nin omuzları çöktü ama başını salladı. "Bir ara kahve içmeliyiz," dedi. Ryder ailesinden beni davet eden ikinci kadındı. Arkadaşlık ya da başka türlü davetlere alışık olmayan biri için bu... iyi hissettirdi. "Teddy'nin seni görmek için can attığını biliyorum." Teddy geldiğinden beri bana birkaç kez mesaj atmıştı. Babası kendini iyi hissetmiyordu ve onu yakından izliyordu, bu yüzden henüz beni görmeye gelememişti. "Belki bu Cuma bir şeyler yapabiliriz?"

"Evet," dedim kayıtsızca. "Bakalım bu hafta nasıl geçecek." Emmy bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bana baktı: Muhtemelen hayır. O yüzü tanıyordum. Hayatım boyunca buz gibi, şirret ve kaba biri olarak tanımlandım. Çok sıcak ya da aşırı nazik olmadığımı biliyorum, ama gerçek şu ki, ben sadece utangacım. İnsanlarla iyi geçinen biri olduğumu sanmıyorum, hele de bu aile gibi. İyi olmayı çok kolaymış gibi gösteriyorlar. Oysa ben insanlarla beni sevmelerini ya da daha fazlası için geri gelmelerini sağlayacak şekilde nasıl konuşacağımı bilmiyorum gibiyim. Her zaman bir hayal kırıklığı oluyorum, o zaman neden uğraşayım ki?

Emmy daha fazla zorlayamadan Amos'a döndüm. "Kahvaltı için çok teşekkür ederim." Sonra tekrar Emmy ve Brooks'a döndüm. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Emmy. Brooks, seni görmek de fena değildi." Hem Emmy hem de Amos buna güldü - Tanrı'ya şükür.

Kahvaltı tabağımla birlikte taburemi ittim ve odama döndüm. "Umarım yakında tekrar görüşürüz!" Emmy arkamdan seslendi.

Wes'in duş almak için kullandığı üst kattaki koridor banyosunun önünden geçtim. Akan su beynime, üzerinde durmak istemediğim bir sürü görüntü getirdi.

Yemek yemek ve telefonumda gezinmek için odamdaki masaya oturdum. En iyi fikirlerimden bazıları izin günlerimde Pinterest'te akılsızca gezinirken ortaya çıkmıştır. Ama eşofmanımın cebine uzandığımda orada değildi. Lanet olsun. Mutfak tezgahında unutmuş olmalıyım.

Buna değecek miydi? Emmy, Amos ve Weston'ın beni burada kalmaya ve onlarla kahvaltı etmeye ikna edebileceklerine güvenim tamdı, ki bu o kadar da kötü olmayabilirdi. Ryders'ları sevmiştim -bir tanesini biraz fazla. Seçeneklerimi tarttıktan sonra, en iyisinin

daha sonraya kadar beklemektense şimdi telefonumu alayım-birbirini gerçekten *seven* bir aile için kahvaltının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Koridordaki banyonun önünden geçerken kapı bir buhar dalgasıyla açıldı. Weston'ın geniş göğsüne çarpmadan önce kendimi durduracak zamanım olmadı.

"Dur bakalım," dedi. Aslında ellerimi istemsiz bir tepki olarak uzatmıştım -vücudumun beni çarpışmadan koruma yöntemi. Ama şimdi ellerim göğsünde gevşek duruyordu ve onlara baktım - ona dokunurken neye benziyorlardı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ağzımdan kelimeler çıkmıyordu, ona dokunmanın ve onun da bana dokunmasının nasıl bir şey olduğuna odaklanmıştım. Ellerinin dirseklerimde olduğu yerden kollarıma küçük şimşekler çaktı. "Özür dilerim," diye kekeledim.

Gözlerimi formunda aşağı yukarı gezdirdim - mutfakta yaptığım gibi. Gömleğinin vücuduna nasıl yapıştığını görmüştüm ve şantiyede midesine bir bakış atmıştım, ama şimdi önümde sadece bir havluyla duruyordu.

Aslında gömlek giymesine izin *verilmemesi* gerektiği sonucuna varmam uzun sürmedi. Etrafta hep böyle dolaşmalıydı - gömleksiz ve ısıltılı.

O anda kendimi aşık olmuş bir genç gibi hissettim. Yoğun ve kaçınılmaz bir aşk.

Ama patronunuza aşık olmak o kadar da eğlenceli değil.

Karşımda başka biri olsaydı, mantıklı her düşüncenin kafamdan uçup gitmesi o kadar da önemli olmazdı.

Ona dokunmak için iki kere bile düşünmezdim, her yere.

"Değilim," dedi. Ellerinden biri belime gitti ve beni bulutlu kafamdan çıkarıp ana geri çekti. Nefesim boğazımda düğümlendi. Onun elinden kurtulmam gerekiyordu ama elleri üzerimdeyken düzgün düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim *daha fazlasıydı*. Neredeyse istemsizce ellerimi göğsünden omuzlarına doğru sürttüm ve dudakları hafifçe aralandı. Hâlâ nefes almıyordum. "Bunu tekrar yap," diye fısıldadı.

Ben de yapmamam gerektiğini bildiğim halde yaptım ama orada durmadım. Avuç içlerimi karnındaki bölmelerde gezdirdim ve tekrar yukarı çıktım.

Sonunda titrek bir nefes aldım. Bana neler oluyordu?

"Düşündüğün şey bu muydu? Mutfakta gözlerini benden alamadığında, bana dokunmayı mı düşünüyordun?"

Yutkundum ve başımı salladım, bunu ona ya da kendime ne zaman itiraf etmeye karar verdiğimden emin değildim.

"Seni görüyorum Ada. Bana bakmadığın zamanlarda bile seni hep görüyorum."

Onun yanındayken her şey o kadar... yüklü geliyordu ki, bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum, ama durdurmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Özellikle de şu anda.

"Şu anda sana bakıyorum," dedim. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyordum, sanki avuçlarımın ona bastırması dünyayı ekseninden kaydirmıştı. Ona yaklaştım ve teninden aşağı damlayan su kapüşonumu ıslattı.

"Neden şimdi?" diye sordu. *Çünkü önümde Vahşi Batı tanrısı gibi, üzerinde havludan başka bir şey olmadan duruyorsun,* diye düşündüm.

Bu his, bu çekim, benim için duyulmamış bir şeydi. Weston'la barda tanıştığım geceye kadar böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Bir parçam bunun nasıl bir his olduğunu bilmeyen versiyonuma geri dönmeyi diliyordu ama çok daha büyük bir parçam ilk kez nefes alabiliyormuş gibi hissediyordu.

Weston'ın eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, ardında kıvılcımlar bırakıyordu. "Neden şimdi Ada?" diye tekrar sordu, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Bilmiyorum" da karar kıldım.

Alnını alnıma bastırdı ve nefesini yüzümde hissedebildim. Sırtımı okşayan eli kapüşonumun altından kayarak beni ona doğru çekti. Karnıma doğru sertleştiğini hissedebiliyordum.

Bunu kabul etmek çok zordu.

Nefesim titriyordu ve devam etmesini bekledim. Onun yerine, "Çözdüğünde bana haber ver," dedi ve odasına geri döndü, kapısı sert bir *tıkırtıyla* beni dışarıya kapattı.

Bölüm 13

Wes

MAilemle kahvaltıya oturduğumda düşünebildiğim tek şey Ada'yla
duş sonrası karşılaşmam ve Emmy'nin

Beni onun hakkında sıkıştırmayı bırakması yardımcı olmadı. Beni soru yağmuruna tuttu: *Onu öptüğünde tasarımcı olduğunu biliyor muydun? Onu tekrar öptün mü? Çalışırken onu taciz etmesen iyi olur. Ondan hoşlanıyor musun? O senden hoşlanıyor mu?*

Ondan hoşlandım mı? Kesinlikle, hiç şüphesiz. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan o kadar çok hoşlandım. O benden hoşlanıyor muydu? Bilmiyordum. Benden etkilendiğini biliyordum - bakışlarındaki sıcaklığı taklit edemezsiniz - ama bu benden hoşlandığı anlamına gelmiyordu. En azından benim ondan hoşlandığım gibi.

Bu da her şeyi tüketen, hayal kurduran, biraz sinir bozucu bir yoldu.

Emmy'nin son iki sorusuna cevap vermedim. Amos Ryder'ın dikkatli ve sinir bozucu gözlemci gözleri altında bana üçüncü dereceden hakaret etmesi yeterince kötüydü ve kardeşlerimin yorumları durumu daha da kötüleştiriyordu.

Emmy'nin yorumu, Luke'un eğlenen yüzü ve Gus'ın "Bu projeyi mahvetme" anlamına gelen tek yorumu.

Açıkçası, hiçbir şeyi mahvetmek istemedim - ne projeyi ne de Ada ile olanları.

İkisini de istedim.

Ve onun da ikisini birden istemesini istedim.

Çarşamba sabahı Ada odasından koridorun sonundaki küçük oturma alanına girdiğinde ben de bunu düşünüyordum. Duş fiyaskosundan beri onu pek görmemiştim ve bunun kasıtlı olduğuna dair bir his vardı içimde. Pazartesi günü şantiyeye uğrayacak vaktim olmadı ve Büyük Ev'e döndüğümde Ada'nın yatak odasının kapısı kapalı ve ışıkları sönüktü. Dün, oraya vardığımda onun Baby Blue'nun arka kapısından koşarak çıktığını gördüm ve Evan bana o günkü gelişmeleri anlatacağını söyledi.

Benden kaçmak için harika bir iş çıkarıyordu, bu yüzden neden şimdi bana yaklaştığını merak ettim.

"Hey," dedi ayaklarına bakarak.

"Selam," diye karşılık verdim, eskiz defterimden başımı kaldırıp onu içeri aldım. Saat erkendi, belki de beş civarıydı - gerçekten bilmiyordum çünkü iyi uyuyamıyordum, bu yüzden buraya üç civarında çizim yapmak için gelmiştim. Henüz iş kıyafetlerini giymemişti. Genellikle tulum giyer, altına da uzun kollu bir gömlek ya da atlet giyerdi. Atlet giymesi hoşuma gidiyordu çünkü dövmelelerini görebiliyordum. Bazen tek düşünebildiğim sağ kolundaki güller, sarmaşıklar ve dikenlerdi. Ama şu anda siyah tayt ve siyah kapüşonlu bir tişört giyiyordu. Onu tanıdığım haftalar boyunca siyah, beyaz ya da kot dışında bir şey giydiğini belki iki kez görmüştüm. Cömert olursak üç kez.

Ayaklarında kapısının önüne bıraktığım çoraplar vardı. Onları her zaman giyerdi ve onları her gördüğümde gülümsemek için kendimi zor tutardım.

Gülümsemek onu ele verirdi ve benim yaptığımdan emin olurdu. O zaman muhtemelen onları bir daha asla giymemeye karar verir ve sırf bana inat olsun diye ayak parmaklarının donmasına izin verirdi.

Bu özelliğini seviyordum - inatçılığını - ama aynı zamanda beni delirtiyordu.

Beni delirtti.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi, hâlâ bana bakmıyordu.

"Yeni kural," diye cevap verdim. "Benimle konuşurken bana bakmak zorundasın." Gözleri yukarı fırladı. Bu onu etkiledi. "Sen kural koyamazsın," dedi.

"Gerçekten mi? Çünkü sen her zaman yapıyorsun," dedim. Beni bu kadar sinirlendiren ve normalde davrandığımdan bu kadar farklı davranmama neden olan şey neydi? "Birbirimize bakamayız, birbirimize yakın olamayız, birbirimizin genel yönünde nefes alamayız. Tabii ben duştan çıktıktan sonra bana saldırmazsan. O zaman her şey serbest."

"Öyle bir şey olmadı," dedi hışımla.

"Ben öyle hatırlamıyorum." Aslında hatırlamamaya çalıştım -ellerinin sırtımda hissettirdiği hissi, içime çekmek istediğim keskin nefeslerini, aramızda her ne olacaksa olmasına izin vermeye hazırmış gibi bana bakışını.

Çünkü bu olacaktı.

Bunun gibi duygular zorla uyutulacak duygular değildi. Sadece onun yetişmesini beklemek zorundaydım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, "Olan şey bu değil," dedi.

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse, tatlım." Tekrar eskiz defterime baktım ve üzerinde çalıştığım yaprakların bazı kısımlarını gölgelendirmeye başladım. O gitmedi. Orada öylece durdu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" demeden önce bir dakika kadar geçmesine izin verdim.

Ada sinirli görünüyordu. "Arabamla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

Evet, bu bok parçasının değerinden daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardı ama bunu ona söyleyecek değildim. "Brooks'un da bakması lazım. Arabalarla arası benden daha iyidir," diye açıkladım. "Ama anladığım kadarıyla tekleme yapıyor" -biraz güldüm çünkü bundan sonraki kısmı uyduruyormuşum gibi gelecekti, özellikle de arabalar hakkında bir şeyler biliyorsa- "her bir silindirde." Motorunun tüm parçalarında bir sorun olma ihtimali düşüktü ama bir şekilde arabası bunu başarmıştı.

Aslında çok etkileyiciydi.

Ada yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin sen?" dedi.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Söz veriyorum öyleyim. Senin de yeni bir bataryaya ihtiyacın var." *Ve kim bilir başka neler.*

"Tamam, işimi yapabilmem için bir arabaya ihtiyacım var, eğer sen tamir edemiyorsan, tamir edebilecek birini bulmam gerekiyor." Konuşması prova edilmiş gibiydi. Bunu ne kadar zamandır düşündüğünü merak ettim.

"Konu arabalar olduğunda Brooks'tan daha yetenekli birini bulamazsınız." Ki bu doğrudu. Biz on üç yaşındayken hurdalıkta eski Chevy kamyonetini bulmuştu. Sahibi Brooks'a, eğer çalıştırabilirse onu alabileceğini söyledi.

Öyle yaptı. Ve on yılı aşkın bir süre boyunca o kamyonu kullanmaya devam etti. "Bir arabaya ihtiyacım var, Wes," dedi Ada yine.

"O zaman sana bir araba alırım," dedim basitçe.

"Bana araba falan almayacaksın," diye alay etti. Gözleri tekrar yere düştü ve ayağını vurmaya başladı.

"Peki... başka bir fikrin var mı?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve benim oturduğum kanepenin diğer ucuna oturdu. "Senden istiyorum"-durakladı ve keşke cümlesini orada bitirebilseydi-"bana vitesli araba kullanmayı öğretmeni istiyorum. Gerçekten öğretmeni. Beni kasabaya götürdüğünde yaptığın o cilveli saçmalıkları değil." Elimin onun elinin üstünde olduğunu hatırlayınca gülümsedim.

"Bu flört saçmalığı değildi," dedim. Ada siyah kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. "Tamam, iyi," diye kabul ettim. "Cilveliydi ama aynı zamanda öğreticiydi. Nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra sürücü tarafında yapmak daha kolay."

"Her neyse, kovboy." Başını iki yana salladı. "Peki bana öğretecek misin, öğretmeyecek misin?"

"Sana öğreteceğim," dedim, dizlerimin üzerine çöküp bana izin vermesi için yalvaracağımı belli etmemeye çalışarak. "Ama bir şartla," diye ekledim.

Ada gözlerini devirdi. "Durum nedir?"

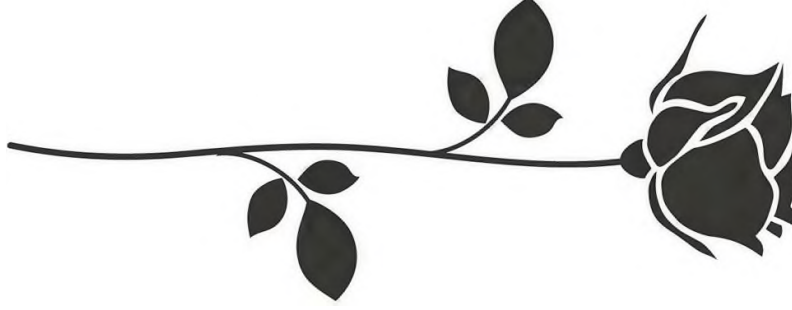
"Benimle konuşmak zorundasın Ada. Buraya geldiğinden beri yaptığın gibi benden kaçamazsın. Kafanda benimle ilgili -doğru olmadığına bahse girmeye hazır olduğum- o geceye dayanan bir fikrin var. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

ve yanıldığını kanıtlayabilmem için benimle konuşman gerekiyor."
Kahretsin, çok iyi gidiyordum. "Bu benim şartım."

Ada dudağını ısırđı ve şimdi gözlerim onun ağzındaydı. Lanet olsun, neden bu kadar... o olmak zorundaydı. Yani her şey.

Bir süre sonra, "Peki." dedi. Aradığım coşkulu yanıt bu değildi ama Ada için bunu kabul edebilirdim. "Ne zaman başlıyoruz?"

Bölüm 14

Ada

"O onca savaşın arasında, pembe ve sarı banyo fayanslarını korumak için mi savaşacaksın?" Evan sordu. Ana salonda duruyorduk. Evan bana hem eğlenmiş hem de sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu.

"Evet," dedim basitçe. "Ve ana yatak odasının banyosundaki pudra mavisi fayans için de mücadele edeceğim."

"Elbette öylesin." Evan iç çekti.

"Elbette öyle." Gerçek tasarım projeleri üstlenmeye başladığımdan beri, elimden geldiğince yıkmak yerine restore etmek için elimden geleni yaptım. Rebel Blue'da çalışmaya başladığımda, evin ne kadar süredir boş olduğunu göz önünde bulundurarak ne kadarını kurtarabileceğimizi bilmiyordum, ancak Ryders'ın bakım programı sayesinde dış etkenler büyük ölçüde evden uzak tutulmuştu. Hayvanlar ise farklı bir hikayeydi.

bu noktada başardı. Yaptığımız basit demodan sonra evin ii harika görünüyordu.

Yeni zemin döşemeleri yapmamız gerekeceği için zgndm. Mevcut döşemeler kötü durumdaydı - muhtemelen son otuz yıldır terk edilmiş olmaktan çok, tek bir ailenin nesillerini barındırmış olmaktan dolayı.

Onları yeniden kullanmanın bir yolu olup olmadığını görmek için aklıma bir not aldım. Eski kapılardan oturma alanı için iki büyük kitaplık oluşturmaya yetecek kadar ahşap elde ettiğimi zaten biliyordum.

"Bu zeminin altında hiç sızıntı olmaması bir mucize," dedi Evan. Haklıydı da. Hem bu katta hem de korku filmlerinden fırlamış gibi duran bodrum katında yaptığımız incelemeler sonucunda banyoların hiçbirinde sızıntıya rastlamadık; kf yok, su hasarı yok, hiçbir şey yok. Ancak mutfakta su hasarı vardı. Zaten onu tamamen skmeyi planlamıştık, bu yüzden gerçekten önemli değildi.

"Peki biz kimiz ki bir mucizeyi sorgulayalım?" diye sordum.

Evan gözlerini devirdi. "Erkek arkadaşın burada," dedi. "Ona sorsan iyi olur." Evan'a toplayabildiğim en pis bakışı attım, bu iyi bir bakış olmalıydı çünkü bakışlarımdan geri çekildi.

Bunun keyfini çıkarmaya vakit bulamadan, Wes'in n kapıdan girdiğini ve en sevdiğim beyaz tüy yumağını dışarıda bıraktığını gördüm.

"Aktif inşaat sahasında köpek beslemek yasaktır" gerekli bir kuraldı ama Waylon'un somurtkan gözlerini her gördüğümde bu kuralı çiğnemek istiyordum.

Wes'in gün sonuna kadar gelmeyi planlamadığını biliyordum, bu yüzden neden burada olduğunu merak ettim. şantiyeye geldiğinde kendi üniforması vardı, ama bugün işe gelmediği için hala tam bir kovboy modundaydı, büyük bir iş ceketi ve deri kayışlar giyyordu.

Lanet olsun.

Saatime baktım. Saat çoktan dört buçuk olmuştu. Bu nasıl oldu? Notlarıma bakmam gerekiyordu. Bugün yapılması gereken ama yapılmayan şeyler vardı ve bu bizi geride bırakacaktı.

"Hey, Evan," dedi Wes bize doğru ilerlerken. "Ada." Adımın onun dudaklarından dklşn bu kadar sevmem sinir bozucuydu. Her zaman kulağa... bir şekilde saygılı geliyordu.

"Hey," dedi Evan ve ben aynı anda.

"Bugün nasıldı? Her şey yolunda gitti mi?" Wes sordu. Bana bakıyordu.

"Güzel," diye yanıtladım. "Aslında sana bazı sorularım var." Tekrar Evan'a baktım. "Ekibe eve gidebileceklerini ama yarın sekiz yerine yedide burada olmalarını istediğimizi söyle." Evan başını salladı. Ertesi gün tavanı sökmemiz gerektiğini biliyordu. Wes'e, "Beni takip et," dedim ve onu tuvalet odasına doğru yönlendirdim.

"Evet, hanımefendi," dedi. Lanet olsun ona ve aptal kovboy cazibesine. Ne zamandan beri "hanımefendi" kelimesi yanaklarımı ısıtıyordu? Hiçbir şey yanaklarımı ısıtmazdı. Ben allık kullanmazdım.

Yürüdük, bana biraz fazla yakındı ve ben bundan zevk aldım.

Duş olayından ve bana düz vitesli araba kullanmayı öğretmeyi kabul etmesinden sonra, ona karşı biraz daha nazik olabileceğimi düşündüm. Bunun ne sürekli onu düşünmemle, ne hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olmasıyla, ne de gerçekten iyi bir insan gibi görünmesiyle bir ilgisi vardı.

Açıkkçası, bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu.

"Sizinle birkaç banyo hakkında konuşmak istiyorum" diye başladım. Şimdi tuvaletin önündeydik. Kapısı kaldırılmıştı, böylece içeriyi görebiliyorduk. "Fayansların kalması konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Tabii ki tuvaleti ve lavaboyu değiştireceğiz ve boyayı yenileyeceğiz, ancak bu tür fayans işlerini bu kadar iyi durumda görmek nadirdir ve bence ne kadar çok unsuru koruyabilirsek, nihai ürünümüz o kadar uyumlu olacaktır."

Cevabını beklerken gergindim. Nedenini bilmiyordum. Birkaç vuruştan sonra "Bayıldım," dedi.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi sordum. Birinin modası geçmiş bir şeyi muhafaza etmeyi kabul etmesi benim için genellikle bir mücadeleydi. Herkes her zaman yeni, şık, modern bir şeyler isterdi.

"Evet, bu fayansı ve diğer banyodaki mavi fayansı çok seviyorum," dedi gülümseyerek. "Aletler ve borular misafirlerin taleplerini karşılayacak şekilde geliştirilebildiği sürece, ben buna varım."

"Tamam, mükemmel," dedim. "Bu kolay oldu."

"Zor olmasını mı bekliyordun?" Aklıma milyonlarca uygunsuz şaka geldi ama onları bastırdım. O benim *patronumdu*.

"Bazen öyle olabiliyor," dedim. "Çoğu insan parlak yeni şeyleri tercih eder." "Ben değil," dedi Weston. "Buranın bir tarihi var. Buranın bir tarihi var.

Her yerde olduğu gibi." Bunu biliyordum - bana gönderdiği ilk e-postada söylediği ilk şeylerden biriydi - ama şimdi burada Rebel Blue'daydım ve şimdi e-postaların arkasındaki adamı tanıdığım için ne aradığını daha derinden anladım.

"Hazır konu açılmışken, mobilyalar hakkında düşünüyordum. Birkaç kitaplık yapmak için yeterince eski kapımız var ve muhtemelen burada yeniden kullanabileceğimiz bir sürü kurtarılabılır ahşap var. Meadowlark'ta marangoz var mı?"

Weston'ın gözleri parlıyordu. Bu fikir onun da hoşuna gitmişti. "Birkaç tane," diye cevap verdi. "Ama bence Aggie'yi seveceksin."

"Ona ulaşabilir misin? Yoksa benim mi ulaşmamı istersin?"

"Ben yaparım," dedi Wes. "Aggie eski bir aile dostumuzdur." Tabii ki öyleydi. "Ve Gus oğlunu Meadowlark'a dönmeye ikna etti, bu yüzden bize hayır diyeceğini sanmıyorum."

"İnsanlar Meadowlark'ı terk mi ediyor?" Şakayla karışık söyledim ama hemen pişman oldum. Züppe gibi görünmek istemedim ama Wes yine gülümsedi.

"Dusty yaptı," dedi. "Dünyanın her yerinde kovboyluk yaptı."

"Böyle bir şey var mı?" diye sordum. Bütün bunlar benim için yeniydi.

"Bu bir şey," dedi. "Gus'tan başka biri ondan geri dönmesini isteseydi, döneceğini sanmıyorum."

"Neden sordu ki?" Rebel Blue'da her şey oldukça iyi halledilmiş görünüyordu.

"Bu bende olduğuna göre Gus'ın bir iki numaraya daha ihtiyacı var." Evi göstererek etrafını işaret etti.

"Ama bu sonsuza dek sürmeyecek," dedim, sözlerimin çift anlamlı olmasını istememiştim ama oldu.

Weston, "Dusty geçiciliği seviyor," dedi. "Bu hafta burada olmalı. Onu seveceksiniz."

"Gerçekten mi?" Weston'ın beni yeni gelen ya da sanırım eski gelenden hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilecek kadar tanıdığını sanmıyordum.

"Teddy'nin erkek versiyonu gibi." Omuz silkti. "Ve herkes Teddy'yi sever. Gus hariç." *İlginçti*. Bu bilgiyi daha sonra Teddy'ye sormak üzere cebime attım. Onu hâlâ görmemiştim. Birkaç mesaj daha göndermişti; babasıyla meşguldü ama Cuma günü uğrayacaktı.

"Peki annesi marangoz mu?" diye sordum.

"Evet, o iyi biri. Onunla konuşacağım ve bu hafta ona malzeme götürüp götüremeyeceğimize bakacağım, o zaman onunla konuşabiliriz." Bugün ortalıkta bir sürü "biz" lafı dolaşıyordu.

Başımı salladım. "Bu harika."

Weston aniden sinirlenmiş gibi ensesini ovuşturdu. "Kamyonumu buraya getirdim, sen de Büyük Ev'e götürebilirsin diye düşündüm," dedi.

"Evet," dedim, ben de kendimi aniden gergin hissediyordum. "Sanırım deneyebiliriz." "Tamam, harika. Hazır olduğunuzda sizinle dışarıda buluşuruz."

Yarın erken başlamayı kabul eden ekibin çoğu ayrıldıktan sonra, Evan ve ben evden en son çıktık. Evan hafta sonu için San Francisco'ya dönecekti, bu yüzden yarın bu hafta sahadaki son günü olacaktı ve o dönmeden önce yapılması gerekenler hakkında beni bilgilendirmek istedi. Bir projenin bazı bölümlerinde tek başıma olmaya alışkındım ama bu kadar büyük bir projede değil. Endişeliydim ama planıma sadık kalmam gerekiyordu.

Evan kiralık arabasına bindi ve "İkinize iyi eğlenceler," derken bana doğru bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi. Tanrım, dayanılmaz biriydi.

Wes'e döndüm ve onun kuralını hatırladım. Onunla konuşurken ona bakmam gerekiyordu. Aptalca bir kuraldı. Onun aptalca büyüleyici yeşil gözleri dışında herhangi bir yere bakmaktan son derece mutluydum. Ama doğrudan gözlerinin içine bakmaktan da son derece mutluydum.

Dürüst olmak gerekirse, içinde bulunmak için can sıkıcı bir çıkmaz.

Weston'ın kamyonunun yolcu tarafına doğru ilerlemeye başladım ama dirseğimi hafifçe kavradı ve beni göğsüne doğru geri çekti.

"Sürücü tarafı, tatlım," dedi.

Yavaşça göz kırptım, beynimin kendini yeniden yapılandırmasını bekledim. "Pardon?" Dedim.

"Sen sürücü tarafına geç. Bizi eve sen götüreceksin, unuttun mu?" Weston'ın sesi eğleniyordu.

"Doğru, pardon," dedim ve bu kez sürücü tarafına yöneldim. Weston benim için kapıyı açtı ve ben de kendimi sürücü koltuğuna attım. Kamyonet onun gibi kokuyordu.

"Tamam, soldaki pedalı görüyor musun?" diye sordu. Üçüncü pedala baktım, debriyaj olduğunu tahmin ettim ve başımı salladım. "Sol ayağınla pedalı yere kadar it."

Dediğini yaptım ama sonuna kadar indiremedim. Pedallara yeterince yakın değildim - koltuk 1.80 boyunda biri için geriye itilmişti, 1.70 boyunda biri için değil, belki iyi bir günde 1.70 boyunda biri için.

Elini sürücü koltuğunun altındaki metal bir çubuğa koyarken "Ayağını debriyajda tut," dedi; sadece kolunu bacaklarımın arasına sokarak ulaşabildiği bir metal çubuk.

Burası sıcak mıydı?

Barı yukarı çekti ve koltuğu birkaç santim öne getirdi. Ben hâlâ orada otururken bunu yapması içimi sıvılaştırdı ve böyle devam ederse saniyeler içinde kaynayacaklardı. "Tamam, şimdi tekrar aşağı it." Yaptım ve yere kadar gitti. "Güzel. İyi hissettiriyor mu? Sonuna kadar gitmek kolay mı?"

Şakalarını kendine sakla Ada.

"Evet," dedim, sesimin hafifçe soluk soluğa çıktığını fark etmemesini umarak.

"Ve vites koluna ulaşabiliyorsun, tamam mı?" Bu noktada, vitesli araç kullanmayı öğrenirken etrafta dolaşabilecek seksle ilgili tüm kelime oyunlarını düşünmediğim için gerçekten pişmanlık duyuyordum. Birini yuttum ve sağ elimi vites topuzuna koydum, cevap vermedim ama gösterdim. Bu daha kolaydı. "Mükemmel," dedi bana gülümseyerek. Kamyonda otururken neredeyse aynı boydaydık ve o kadar yakındı ki bir eli hâlâ koltuğumun altındaki barın üzerindeydi.

Ne kadar yakın olduğumuzu fark edip etmediğini merak ettim; birkaç santim daha yukarı çıksa eli bacaklarımın arasında olacaktı. Dilinin koşma şekli

Dudaklarının üzerinden bana öyle olduğunu söyledi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kendine gel.

Ayağım debriyajdan kaydı ve tekrar eski konumuna geldiğinde çıkardığı ses ikimizi de sarstı. Wes uzaklaşmadan önce birkaç kez göz kırptı.

"Ben sadece..." dedi başparmağıyla geriye doğru işaret ederken. Kamyonetin ön tarafına doğru yürüyüp yolcu kapısını açana kadar ne söylemeye çalıştığını anlamadım. Waylon onun önüne atladı ve küçük arka koltuğa geçti.

Tamam. Anladım.

"Tamam," dedi. "Hazır mısın?" Kesinlikle hayır.

"Elbette."

"Sağ ayağınızı frene koyun. Motoru çalıştırdığında debriyaja sonuna kadar basman gerekiyor" -sol ayağımla bastım- "ve vitesin boşta olması gerekiyor." Tıpkı şehre inerken yaptığı gibi elini benimkinin üzerine koydu ve vitesi boşa aldı. "Güzel."

"Biraz müzik açabilir miyiz?" diye sordum. Düz vites mi yoksa Weston mı beni tedirgin ediyordu bilmiyordum.

"Evet, ama önce kamyonu çalıştırmalısın."

"Oh," dedim utanarak. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Devam et o zaman, anahtarı çevir," dedi. "Ayağın debriyajda olsun ama." Dediğini yaptım ve motor çalıştı. Sinirlerim boğazımda düğümlenmeye başladı. "Direksiyon hiçbir yere gitmiyor Ada."

Ellerime baktım ve ne demek istediğini anladım. Direksiyonu sıkıca kavrayışımı fark etmemek mümkün değildi. "Özür dilerim," dedim ve onları gevşetmeye çalıştım. "Neden özür diliyorsun?" diye sordu. Sesi düşünceliydi. "Yeni bir şey yaparken korkmak normaldir." Cevap vermedim. Bu noktada eski kocamın içine dalmak istemiyordum ama Görünüşe göre bu Weston için yeterince iyi değildi.

"Hâlâ boşta mısın?" diye sordu. Başımı salladım. "Pekâlâ, ayağın debriyajdan ve frenden çek." Dediğini yaptım, nereye gittiğinden emin değildim.

bununla. "Bana bak." Baktım. Weston'ın yeşil gözleri yumuşacıktı. "Muhtemelen her şeyi berbat edeceksin. Hem de çok."

Bu güven vericiydi.

"Ama herkes biliyor. Ayrıca bunun nasıl yapılacağını öğrenmek için buradan daha güvenli bir yer yok. Etrafta kimse yok. Çarpabileceğin başka araba falan da yok."

"Yine de sığırlar var," dedim.

"Bir ineğe vurmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Bu beni güldürdü ve başımı salladım. İkimizin de bir ineğe vurmanın suçluluğunu kaldıracabileceğini sanmıyorum. "Çok fazla kış tekmeleyeceksin."

"Müzik mi?" Araba çalıştığına göre tekrar sordum. Wes torpido gözünü açtı ve bir aux kablosu çıkardı.

"Nelerden hoşlanırsın?"

Bunu düşündüm. "James Taylor," dedim. James Taylor'dan daha sakinleştirici bir şey olamazdı, değil mi?

Wes hafifçe güldü. "Düşünce tarzını seviyorum." James Taylor'ın en iyi şarkılarını Karıştır'a basmadan önce bir müzik uygulamasında gezinmesini izledim. "Fire and Rain" çalmaya başladı, böylece güçlü bir başlangıç yapmıştık.

"Pekâlâ, James telsizde," dedi, "sol ayak debriyajda, sağ ayak frende, el vites kolunda."

Pozisyonumu aldım. "Debriyaj ve gaz hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Gecenin içinde gemiler," dedim. Aynı anda hem gaza basıp hem de debriyajı bırakmak zorunda kaldım.

"Tamam o zaman, bir dene bakalım." Vitesi birinci vitese taktım ve Wes'in "Güzel," diye mırıldandığını duydum, sonra debriyajı bırakıp gaza basmaya başladım.

Kamyon sarsıldı ve sonra sessizleşti.

"Az önce ne oldu?" diye sordum.

"Onu sen öldürdün," dedi. "Bu durumda bu iyi bir şey değil. Tekrar boşa al ve çalıştır." Dediğini yaptım. "Şimdi debriyajı bırak -yavaşça- ve bahsettiğimiz o tatlı noktayı hissedebilmelisin."

"Kamyon ölmeyecek mi?"

"Boştayken olmaz." Anladım. Ayağımı debriyajdan yavaşça kaldırdım ve debriyajda daha fazla boşluk olduğunu hissettiğim bir nokta vardı. "Bunu hissettin mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Yani o tatlı noktayı hissettiğinizde, gaza daha fazla yükleneceksiniz," dedi. "Biraz ver ve biraz git."

"*Bir erkeği 10 günde nasıl kaybedersiniz'den* alıntı mı yapıyorsun?" - Ona baktım, yanaklarımda bir gülümseme oluştuğunu biliyordum.

Wes'in yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Evet, sanırım öyleyim," dedi. Bardaki ilk gecemde olduğu gibi güldüm ve omuzlarımda biraz düştüğünü hissettim. "Matthew McConaughey'den alıntı yapmanın faydası mı var zararı mı?"

"Yardımcı olur," dedim dürüstçe. *Biraz ver, biraz git.* Bunu yapabilirdim. "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ," dedi Wes sesinde tuhaf bir tını ile, ve ben yine güldüm.

"*Bu* senin McConaughey'in mi?"

"Belli ki," diye cevap verdi, biraz sönük bir şekilde.

"Bu, kelimenin tam anlamıyla, duyduğum en kötü McConaughey taklidi." Biraz abartıyor olabilirdim ama gerçekten kötüydü. Weston'ın çenesi düştü ve bu o kadar tatlıydı ki kendimi tutamayıp biraz daha güldüm.

Her nefes verişimde kendimi daha hafif hissediyordum.

"Pekala, ukala," dedi. "O kadar kötüyse, daha iyisini yaptığını duymak isterim."

Weston'la ne zaman bu kadar rahat olduğumu merak etme fırsatı bile bulamadan boğazımı temizledim ve en iyi McConaughey halimi takındım: "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ."

Weston, uzun süre klimalı bir ortamda kaldıktan sonra güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıktığınızda hissettiğiniz gibi bir kahkaha attı. El ve ayak parmaklarıma sızan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ve ben de güldüm.

Birlikte güldük ve güldükçe durmak daha da zorlaştı.

Nefesimi tutmaya çalıştım ama başaramadım. Çok geçmeden gözlerimin kenarlarında yaşlar hissettim ve karnım ağrımaya başladı.

Weston sert bir şekilde güldüğünde, görünüşe göre o garip sessiz hıçkırık kahkahalarından birini atmıştı. Başını gösterge paneline dayamıştı ve vücudunun üst kısmı kabarıyordu. Bana bir böceği hatırlattı ve bu beni daha çok güldürdü.

Ben biraz homurdandığımda Weston ellerinden biriyle gösterge paneline vurdu ve başını arkaya atıp biraz daha güldü.

Bu çok aptalcaydı ama duramadım. Duramazdık.

Bardaki o geceyi, beni nasıl gülümsettiğini ve o zamandan beri her gün beni nasıl gülümsettiğini düşündüm - ona karşı nazik olmasam bile.

Güneş gibiydi. Ne olursa olsun, ortaya çıkmaya devam ederdi.

Kulaklarımın omuzlarımdan hiç bu kadar uzak olduğunu

düşünmemiştim. "Bu çok kötüydü," dedi Weston, gözünün kenarındaki bir damla yaşı silerken.

göz. "Sen gelmiş geçmiş en kötü izlenimcisin. Şaka yapmıyorum." "Hayır, yapıyorsun," dedim.

"En azından manuel araba kullanmayı biliyorum," dedi göz kırparak.

Tanrım. Gamzelerin kötü olduğunu sanıyordum.

"Şey, öğretmenim biraz berbat, yani..." Omuz silktim.

Wes başını salladı. "Kamyonu çalıştır Ada." Gülümsüyordu ve

I. Kendimi birkaç dakika öncesine göre daha rahatlamış hissediyordum - bunu gerçekten yapabilir ve iyi olabilirdim.

"Boşta mı, debriyajda mı, gazda mı?" Wes'e bakarak yüksek sesle söyledim.

"Tamamdır." Başını salladı, ben de kamyoneti çalıştırdım. Hoparlörlerden yine James Taylor akmaya başladı. Kamyonu birinci vitese taktım ve debriyajı bırakıp gaza basmak için kendimi hazırladım. *Biraz ver, biraz git.*

Debriyajı bırakmaya başladım ve daha önce hissettiğim noktaya geldiğimde gaz pedalına bastım. Muhtemelen biraz fazla sertti, çünkü kamyon öne doğru savruldu ve üçümüzü de sarstı.

Ama gitti. Ölmedi.

"Güzel," dedi Weston. "Onu çalıştır, sonra da vites değiştireceğiz, tamam mı?" O kadar çok şey oluyordu ki, odaklanılacak o kadar çok şey vardı ki

-Ama kamyon hareket ediyordu.

Vay anasını. Kamyon *hareket ediyordu.*

Sadece başımı salladım.

"Tamam, birkaç saniye içinde ayağını gazdan çekeceksin, debriyaja basacaksın ve arabayı ikinci vitese alacaksın."

"Bu çok fazla şey demek." Yutkundum.

"Bu iş sende Ada. Şimdi ayağını gazdan çek ve debriyaja bas." Yaptım. Kamyon hıçkırık gibi bir şey yaptı. "İkinci vites, çabuk." Vitesi ikinci vitese getirdim ve kilitlendiğini hissettim. "Gaz ver, tatlım. Şimdi gaza bas ve debriyaj pedalını bırak." *Tatlım*. Nefret etmiyordum ama sesinin beni bu kadar sakinleştirmesinden nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Yaptım ve kamyon tekrar sarsıldı. "Güzel, Ada. Yavaş gideceğiz, tamam mı? Saatte yirmi beş milden hızlı gitmeyeceğiz." Şu anda onda olan hız göstergesine baktım. En az elli ile gidiyormuşum gibi hissediyordum.

"Tekrar vites değiştirecek cesaretin var mı?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Pekâlâ, saatte yirmi mile ulaştığımızda bana neler yapabileceğini göstermeni istiyorum."

Tanrım, o kadar nazikti ki, o kadar rahatlatıcıydı ki. Benimle, insanların büyümelerini istediklerinde bitkilerle konuştukları gibi konuştu.

Bunu şimdi berbat etme Ada. Ona neler yapabileceğini göster. Gaza hafifçe bastım, hız göstergesi yirmiyi gösterene kadar birkaç kez aşağıya baktım.

İşte gidiyoruz. *Gazı kapat.* Ayağımı kaldırdım. *Debriyaj.* İçeri ittim. *Vites.* Vitesi üçüncüye getirdim. *Gaz, tatlım.* Yanımda sessiz durduğu için kafamın içinde Weston'ın sesini duydum.

Üçüncü vitese geçtim, kamyon hala hareket ediyordu ve Dünya hala dönüyordu -bildiğim kadarıyla.

"Ne dedim ben?" Wes söyledi.

"Bu kadar çok kış tekmeleyeceğimi mi?" Ben de cevap verdim. "Ve haklıydım," dedi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum. Yapacak çok şey varmış gibi hissediyordum ve şu anda hiçbirini yapmıyordum. Şu anda kamyonu sürmek kolay mı geliyordu?

"Saatte 20 mil hızla güzel ve rahat bir şekilde ilerliyoruz. James Taylor'ın bir köy yolu hakkında söylediği şarkıyı dinliyoruz ve sonunda duruyoruz."

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"İşte bu kadar. Kendini fazla kaptırma." Weston müziğe mırıldanarak eşlik etmeye başladı ve ben de arabayı sürmeye devam ettim, görebildiğim her şeyi ışığa boğan güneşin -gökyüzündeki ve yanımdaki- dikkatimi dağıtmamasına çalıştım.

Bölüm 15

Ada

I Rebel Blue'daki üçüncü Cuma günündü ve işler oldukça iyi gidiyordu. Başka bir kemirgen olayının yanı sıra -bu sefer ölmüş olmalarının iyi bir şey olup olmadığından emin değildim- tavanın asılması bir aksama olmadan.

Duvarların yüzeylerini kaldırdığımızda, altında orijinal kırmızı tuğla olan birkaç alan bulduk. Onları açıkta bırakmayı planlıyordum. Görünüşe göre evde başlangıçta planladığımdan çok daha fazla renk olacaktı ama ben bunu sevdim. İnsanların benden her şeyin şık, temiz ve bej görünmesini istemesinden bıkmıştım.

Bakın, bej rengine karşı değilim. Nesnel olarak, bej harikaydı.

Ama burası bejden daha fazlasını hak ediyordu.

Tadilatın eşyaları bir araya getirme aşamasına girmeye başladığımızdan beri ellerim bir şeyler yapmaya başlamak için kaşınıyordu ve marangozluk konusunda yetenekli olduğumdan ve Aggie - ki

hafta başında yaptığım telefon görüşmesinde perdeler konusunda karar kıldım.

Arabam hâlâ arızalıydı ama internetten düz beyaz keten perdeler sipariş edebildim, hem de bir sürü. Ve tokmaklar.

Bir planım vardı.

Meadowlark, Wyoming'de havayı henüz "sıcak" olarak sınıflandırmasam da, çiftliğin etrafında kır çiçekleri açmaya başlamıştı ve hafta boyunca onlardan küçük buketler topluyordum. Bu gece ellerimle ve beynimle bir şeyler yaparak biraz zaman geçirecektim.

Çizim ya da boyama gibi konularda iyi değildim ama her şeyi kendim yapabiliirdim ve bu perdelerle de tam olarak bunu yapacaktım.

Günün sonuna yaklaşmıştık ve ekip dağılmaya başlamıştı, ben de akşam için çalışmamı hazırlamaya başladım. Başlangıç olarak üç perde serdim ve topladığım kır çiçeklerinin bulunduğu kutuyu aldım.

Kapıda tanıdık bir ses duyduğumda Evan daha yeni çıkmıştı. Teddy, "Ada Hart, bir çift tulumun içinde kıcı bu kadar güzel görünen tek kişi sensin," dedi.

Teddy'yi on dokuz yaşından beri gerçek hayatta görmemiştim ama farklı görünse de -tabii ki öyleydi, aradan yedi yıl geçmişti- hatasızdı.

Bunun onun görünüşünden mi yoksa genel varlığından mı kaynaklandığından emin değildim - muhtemelen her ikisinden de biraz.

Bakır rengi saçları, onunla ilk tanıştığım zamanki gibi kabarık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Siyah tayt, beyaz bir bluz giymiş ve sırtıyordu. Elinde bir şişe pembe şarap vardı. Arkasında Emmy belirdi. Üzerinde beni palyaço gibi gösterecek kırmızı bir eşofman takımı vardı ama her nasılsa sevimli ve rahat görünüyordu, bu da haksızlık gibi geliyordu.

"Seni görmek güzel Teddy," dedim ona doğru yürürken. Normalde kucaklaşmazdım ama Teddy'yi bir kucaklaşmayla selamlamak uygun geldi. Ben

Emmy'nin beni de bir tanesinin içine çekmesine şaşırdım ama tek eliyle, çünkü elinde birkaç kutu pizza vardı.

"Burada olduğunu bile fark etmemiştim," dedi Emmy uzaklaşırken. "Bu harika."

"Teşekkürler," dedim beceriksizce. Emmy beni korkutuyordu. Nedenini gerçekten bilmiyordum - tanıştığımızda bana karşı nazikti. Komikti de. Ondan hoşlanmadığımdan değil, sadece onun benden hoşlanacağını düşünmemiştim.

"Evet dediğiniz için gerçekten çok mutluyum," dedi Teddy. "Wes bize banyodaki renkli fayansların sende kalacağını söyledi. Heyecandan titriyor gibiydi."

"Bu pembe fayansa bayıldım," dedi Emmy. "Luke'u evimizde daha fazla pembeye ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye çalışıyorum."

"Bu konuda hemfikirim," diye ekledi Teddy. "ClemenLuke'ların evinde yeterince pembe yok." Bana döndü. "Burada işin bittiğinde oraya gitmeli ve Brooks'u pazen mobilyalardan kurtulmaya ikna etmelisin."

"Bu bir flanel sandalye!" Emmy haykırdı. "Hoşuna gitti!" "Sen ne zaman pazen savunucusu oldun?" Teddy cevap verdi.

"Bunu şu anda yatağında pazen çarşafı olduğunu bildiğim kadın söylüyor."

Teddy, Emmy'yi durdurmak için elini kaldırdı. "Burada benim hakkımda konuşmuyoruz." Göğsümde bir sızı hissettim - o Pazar kahvaltıda Luke ve Emmy'yi ilk gördüğümde hissettiğim sızı ile aynı aileden bir sızı.

Çok fazla arkadaşım yoktu, özellikle de kadın olan çok fazla arkadaşım yoktu. Hiçbir zaman nasıl bağlantı kuracağımı bildiğimi ya da doğru dili konuştuğumu hissetmedim, her zaman doğru sosyal işaretin hemen solunda kaldım. Annemin böyle bir sorunu yok gibiydi; sadece kız kardeşleri ve birlikte yemeklere ya da etkinliklere gittiği yakın olduğu bir grup kız arkadaşı vardı. Ama güzel ve hayat doluydu. Kendimi hiç annem gibi görmemişim.

Bu yüzden kendi etrafıma duvarlar ördüm. Kadın arkadaşlıklar geliştirmeye öncelik vermedim. Şiddetli bir "ben diğer kızlar gibi değilim" politikası uyguladım ve Taylor Swift'ten hoşlanmamanın, makyaj yapmamanın ve anlaşılmaz indie grupları dinlemenin tüm kişiliğim haline gelmesine karar verdim. Tüm bunlar aslında tam olarak diğer kızlar gibi olmak istediğim gerçeğinden uzaklaşmak içindi.

Ama bunu fark ettiğimde ve sevdiğim şeyleri (pembe! *Alacakaranlık!*) suçlu zevkler olarak düşünmekten bıktığımda artık çok geçti. Herkesin zaten bir en iyi arkadaşı ya da benim uymadığım bir grubu vardı ve Emmy ile Teddy'nin birbirlerinin cümlelerini bitirmelerini izlerken bu daha da belirginleşti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Dedim. Söylediğim çoğu şey gibi kaba geldi ve biraz geri çekildim.

Emmy, "Wes bize bir proje için bir süre burada kalacağını söyledi; biz de arkadaş ister misin diye bakmaya geldik," dedi.

"Kızlar gecesi," dedi Teddy. "Ve bize hayır diyemezsin." Bütün bunlar beni germiştir. Teddy harikaydı ama yıllardır onunla vakit geçirmemiştir. Ya benim gerçekten berbat olduğumu anlaması beş dakikadan az sürerse? "Ama bize barda Wes'le öpüşürken yakalandığın gerçeğini anlatabilirsin." Yutkundum.

"Teddy!" Emmy Teddy'ye "Şu anda ciddi misin?" der gibi bakıyordu ama Teddy ona bakmıyordu. O bana bakıyordu ve Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu. Sanırım Wes'le aramızda olanları konuşmak iyi olurdu.

Teddy'nin elindeki şarabı göstererek, "Önce şundan biraz almam gerek," dedim. "Ve bu," dedim, pizzayı göstererek.

"Bir peynirli, bir sebzeli ve bir de duble sucuk var," dedi Emmy. Tezgâha doğru yürüdük ve her şeyi yerleştirdik. Teddy çantasından bir yığın kâğıt tabak ve kırmızı bardak çıkardı.

"Tak, tak," diye başka bir kadın sesi geldi kapı aralığından. Hepimiz başımızı kaldırdık, Cam'di. Eve girdi, hala pantolon ve topuklu ayakkabı giydiği zamanki gücünü yansıtıyordu, ama şimdi üzerinde büyük boy bir Margaritaville sweatshirt, motorcu şortu ve bir çift beyaz spor ayakkabı vardı.

Teddy, Cam'e sarılırken "Parti burada," dedi. Emmy de ona sarıldı ve sonra Cam gelip bana sarıldı. Tüm bu kucaklaşmalara gerçekten alışmam gerekecekti. Bugünlerde insanlarla pek fazla temas kurmuyor ya da kuramıyordum.

"Riley'yi almam gerekiyordu," dedi Cam, "ama görünüşe göre burada değil."

"Burada olduğunu sana kim söyledi?" Emmy sordu. "Amos. O da burada olduğunu söyledi."

Emmy bir an için bunu düşündü. "Onu aramalı ve burada bizimle kalacağını söylemelisin."

Cam şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü olmasını istediği şey buydu." Emmy omuz silkti. "Teddy ve ben önce Büyük Ev'e gittik. Burada olduğumuzu ve senden kalmanı isteyeceğimizi biliyordu. Muhtemelen Riley'yi çoktan s'mores ya da onun gibi bir şey için heyecanlandırmıştır."

"O adam!" Cam başını salladı.

"Senin çok çalıştığından endişeleniyor," dedi Emmy. "Ve sen de çalışıyorsun. O yüzden Cam'in kalmasını isteyenler evet desin."

Teddy'nin, Emmy'nin ve benim ellerim havaya kalktı ve aynı anda "Evet" dedik. Cam gözlerini devirdi, ama telefonunu çıkarıp birini ararken gülümsüyordu -Amos, diye tahmin ettim. Hoparlöre aldı.

"Hey," dedi. "Biraz burada kalsam sorun olur mu?"

"Bütün gece orada kal," dedi Amos neşeyle. "Ben seni korurum. Riley ve ben s'mores yapıyoruz."

"S'mores!" dedi telefonun diğer ucundan bir çocuk sesi. "Riley, baban için iyi ol, tamam mı?"

"Babamın yerinde her zaman iyiyimdir," dedi Riley kesin bir ifadeyle. "Tamam," dedi Cam. "İyi eğlenceler, Günışığı. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, anne."

"Teşekkür ederim Amos," dedi Cam.

"Bu gece iyi eğlenceler hanımlar," diye karşılık verdi Amos - hoparlörde olduğunu doğru varsayarak. "Sizi seviyorum."

Teddy, Emmy ve Cam telefonu kapatmadan önce "Seni seviyorum" diye cevap verdiler. Birbirlerini gerçekten seven ve önemseyen bu insanların etrafında olmak çok garipti.

"Bu iş de hallolduğuna göre," dedi Teddy roze şişesinin kapağını kapatırken, "kızlar gecesi resmen başlayabilir."

Emmy Teddy'nin çantasından bir hoparlör aldı ve telefonuna bağladı. "Bu akşam biraz Taylor Swift dinlemeye ne dersiniz?"

Hem Teddy hem de Cam heyecanla başlarını salladılar. "Ada?" dedi, cevap vermemi bekleyerek.

"Elbette," dedim. "Diğer kızlar gibi değilim" dönemimde Taylor Swift'ten hiç hoşlanmazdım. Şimdi ise sadece kayıtsızdım. İnsanlara uzun süre onu sevmediğimi söyledikten sonra, hayatımın o noktası geçtikten sonra müziğiyle hiç ilgilenmedim.

Emmy bir an bana baktıktan sonra, "Onu şimdi sevmesen bile Asi Mavi'den ayrılmadan önce seveceksin," dedi.

Teddy, "O içselleştirilmiş kadın düşmanlığını ezip geçeceğiz, sorun değil," diye ekledi ve ikisinin de beni bir kitap gibi okuyabilmesinden nefret etsem de gülmekten kendimi alamadım. "Bize şu perdelere ne yaptığını göster." Teddy ortaya serdiğim büyük keten parçalarını işaret etti.

"Gelin bakın," dedim. "Ama içkilerinizi buraya bırakın." Üçü de Solo bardaklarını usulca yere bırakıp beni odanın ortasına kadar takip ettiler. Diz çöktüm, kutumdan mor bir kır çiçeği çıkardım ve perdenin dibine yerleştirdim. "Bunun işe yarayacağından emin değilim ama göreceğiz." Çiçeğin üzerine bir parça parşömen kağıdı koyup düz bir şekilde bastırdım, sonra bir tokmak aldım.

Teddy avuçlarını birbirine sürterek, "Bir şeylere vurmaya bayılıyorum," dedi. "Bu harika olacak."

Parşömen kağıdını birkaç kez çekiçledim, çiçeğin her noktasına vurduğumdan emin oldum. "Yani ideal olarak," diye başladım, "bu parşömen kağıdını çektüğimde çiçek ona yapışmalı ve"- parşömen kağıdını perdeden sıyırdım-"çiçeğin pigmenti geride kalmalı."

Mor kır çiçeğinin soyut bir görüntüsü gerçekten de geride kalmıştı. Emmy sevinçli bir çığlık attı. "Bu çok havalı," dedi. "Bunu nasıl buldun?"

"Burada dönen bir sürü şey var," dedim başımı işaret ederek. "Ben de Rebel Blue Ranch'i farklı şekillerde bu evin içine getirmenin yollarını arıyordum."

"Buna gerçekten bayıldım. Babam buna bayılacak." Emmy düşünceli bir ifadeyle perdeye bakıp gülümsedi. "Hayır diyebilirsin ama birkaç tanesinin üzerine gül koyabilir miyiz?"

"Rebel Blue'da g ller var mı?" Ben sordum.

"Evet, annemin g l fıdanları B y k Ev'in  n nde. Bence o da bunun bir par ası olsaydı harika olurdu." Oh. Oh. İlk geldiğimde Ryders'ların oturma odasındaki resimlere bakarak  ok zaman ge irmiştim. Emmy doğduktan sonra anneleri olduğunu d ş nd ğ m kadınla  ekilmiş sadece birkaç fotoğraf vardı. O sıralarda  ld ğ n  tahmin etmiştim.

"Evet, tabii ki. Bu fikre bayıldım," dedim i tenlikle. Emmy bana g l msedi ve Wes'le birbirlerine Gus'la olduğu kadar benzemeseler de benzerliklerini g rebiliyordum.

"Bu  ok fena Ada," dedi Teddy. Ellerini birbirine s rtt . "Hadi yapalım şunu."

"Benim evim i in de bir şeyler yapabilir miyiz?" Cam şaka yaptı. Hepsi fikrime iltifat edince, sanki bir şekilde yanlış bir şey yapmışım ya da  vg lerini hak etmiyormuşum gibi utanga  hissetmeye başladım. " nce bir miktar parş men kağıdı yırtsak mı? Hazırlık i in?"

Teddy, "Bu şimdiye kadar duyduğum en Cam şey," dedi.

"Zaten hepsini yırttım. Bir taneyle yapabilir miyiz yoksa katlarına mı ihtiyacımız olur bilemedim," diye ekledim.

Teddy, Cam ile benim aramda gidip geldi. "Aman Tanrım, bir tane daha var," dedi.

Cam g lerek, "Bazılarımız hazırlıklı olmayı sever," diye cevap verdi. "Hepimiz elimizi kolumuzu sallayarak bu i ten sıyrılamayız."

"Ne diyebilirim ki, ben yetenekliyim." Teddy at kuyruğunu  evirdi. "Ama parş men k ğıdı meselesi kapandığına g re, pizzayla başlayalım ve sonra da  eki lemeye başlayalım derim."

Biz de  yle yaptık.

Daha  nce herhangi bir kız gecesine katılmış mıydım bilmiyordum - belki ortaokulda bir ya da iki kez yatıya kalmış olabilirdim - ama her zaman daha  ok filmlerde ya da televizyonda g rd ğ m şeylerden biri olmuştu. Bu gece bana hi  yaşamadığım bir şeyi  zletti ve şimdi onu  zlemekte haklı olduğumu biliyordum.

Emmy ve Teddy yerde oturmuş, birbirlerinin yüzüne sarılmış ve Taylor Swift'in bir başkasına aşık olmamak için yalvarmakla ilgili bir şarkısı eşliğinde çığlık atıyorlardı; Cam pizza dilimlerini ikiye katlıyordu; ben de her şeyi içime çekiyordum. Cam pizza dilimlerinden birini bıraktı ve bardağını aldı. Birdenbire, bir yudum bile alamadan rosé dolu Solo bardağını yere düşürdü. Hepimiz ona baktık. Ön pencereden dışarı bakıyordu ve hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Cam, iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı ama hayır der gibi değil, sanki içinden bir şey çıkarmaya çalışır gibi. "Evet, özür dilerim," dedi usulca. "Ben sadece... Birini gördüğümü sandım." Konuşmasını henüz bitirmişti ki ön kapı çalındı.

Siyah kovboy şapkası takmış bir adam oturma odasına girdiğinde hepimizin başı sese doğru döndü. Çenesine kadar düşen dalgalı sarı saçları vardı. Saçları bana Güney Kaliforniya'daki bir plajı hatırlattı. Yüzü köşeliydi ve burun deliklerinden birinde gümüş bir yüzük vardı. Uzun boylu, bronz tenli ve dövmeiydi. Sağ tarafında, boğazının dibinde Eski İngiliz yazı tipinde bir *A* dövmesi görebiliyordum.

Teddy bir çığlık attı ve hemen yerden kalkıp ona doğru koşmaya başladı. Adam onu kolayca yakaladı ve Teddy güldü. "Dusty Tucker, burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. "Son duyduğumda Avustralya'da sığır güdüyordun." Demek Wes'in bana bahsettiği kişi buydu.

Emmy de yerden kalkmıştı ve Dusty'ye sarılmaya gitti. "Hey, Dusty," dedi. Cam'e hızlı bir bakış attı. Endişeliydi, ben de tekrar Cam'e baktım, fincanını düşürdükten sonra olduğundan daha da tedirgin görünüyordu. Baktığımı gördü ve çabucak silkeledi. Cam'in maskesinin kalktığını gördüm. Bunun ne zaman olduğunu anlayabiliyordum çünkü ben de öyle yapmıştım ve tam olarak neye benzediğini biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Emmy Dusty'ye sordu.

"Emmy, ben de seni gördüğüme sevindim," diye cevap verdi. "Bu kızlar gecesi, erkeklere izin yok."

"Ben bile mi?"

"Sen bile," diye araya girdi Teddy. "Ama seni görmek güzel. Evine hoş geldin." Dusty'nin gözleri odayı taradı, Cam'e inmeden önce bir saniyeliğine benim üzerimde durdu. Gözlerinin genişlemesini ve sonra normale dönmesini izledim. Gözleri ona dikildiğinde, sanki biri odanın oksijenini çekmiş gibiydi.

"Ash," dedi, hâlâ Cam'e bakarak.

"Dusty," diye cevap verdi. Sesi titriyor muydu?

"Ee, Emmy," dedi ama hâlâ Cam'e bakıyordu - onun sol eline de baktığına yemin edebilirdim. "Brooks'la aranızda bir şeyler olduğunu duydum." Ses tonunda bir şeylerin ipucu vardı. İğneleme olabilir mi? Şaşırmış mıydı?

"Ne olmuş ona?" Emmy kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. Ona baktığımda ilk düşündüğüm şey, "*Lanet olsun, bu kadın çok pis bakışlar atabiliyor,*" oldu. Emmy'nin önünde Brooks hakkında asla kötü bir şey söylememeyi aklıma not ettim.

"Bence harika," dedi Dusty, sonunda Cam'den uzaklaşıp kollarını teslimiyetle havaya kaldırarak. "Şok oldum çünkü sanırım ikinizi en son birlikte gördüğümde şenlik ateşinde onu parçalıyordunuz."

"İşler değişir," diye karşılık verdi Emmy.

Dusty tekrar Cam'e baktı. "Evet, öyle."

"Ben Ada," dedim, nedense Cam'i korumam gerektiğini hissediyordum - sanki gözlerini ondan çekmem gerekiyormuş gibi. Dusty bana baktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Harika şeyler duydum." Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

"Cidden," dedi Emmy, "bu kızlar gecesi, o yüzden dışarı çıkmalısın."

"Garip ama," dedi Dusty, "bu aynı zamanda erkekler gecesi, ama görünüşe göre ben yanlış yerde."

"Gus'ın evindeler," dedi Emmy ve Teddy öğürür gibi bir ses çıkardı. "Neden burada olsunlar ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Dusty. "Büyük Ev'de durduğumda baban da öyle demişti." Amos Ryder'ın bugün buraya *iki* kişi göndermiş olması ilginçti.

"Pekâlâ, gitme zamanı," dedi Emmy. Ellerini Dusty'nin dirseklerine koydu ve yüzünü kapıya dönmesi için onu çevirdi.

"Gidiyorum, g i d i y o r u m , " dedi ama kapıdan çıkmadan önce Cam'e döndü ve "İyi görünüyorsun Ash," dedi. Sonra da gitti.

Cam'e baktım. "Ash?"

O yuttum ve omuz silkti. "Eski Takma adım.
Benim son isim Ashwood'dur."

Bölüm 16

Wes

I Dusty'nin eski siyah Ford Bronco'sunu görmeden önce duydum. Bu şey çok gürültülüydü ve her zaman da öyle olmuştu. Gus'ın evine doğru yuvarlanırken

Led Zeppelin'in sesini duyabiliyordum.

Gus'ın evi Rebel Blue'nun batı ucunda iki katlı beyaz bir evdi. Emmy üniversiteye gitmeden hemen önce, yani yaklaşık on yıl önce inşa etmiş. İyi bir düzeni var - evin dört yatak odası var ve çiftlikteki diğer her şeyden yeterince uzakta olduğu için gerçekten onunmuş gibi hissediyor.

Dusty yanıma geldiğinde Brooks, Gus ve ben Gus'ın ön bahçesinde oturmuş sohbet ediyorduk. Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu, sadece biraz daha yaşlanmıştı.

Üçümüz de ayağa kalkarak ona "Selam dostum" dedik ve elini sıktık.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"Baban beni eski Büyük Ev'e gönderdi," dedi Dusty omuz silkerek. "Ne? Neden?" Bu çok garipti.

"Sizin aşağıda olduğunuzu söyledi," dedi Dusty ve sonra Gus'a döndü.
"Riley gittikçe büyüyor."

Gus bir elini ilk kez şapkayla örtülmemiş olan saçlarında gezdirdi.
"Evet, yle. Yine de bunu düşünmemeye çalışıyorum." Gus başını salladı.
"Ama onu ne zaman gördün? Cam onu çoktan almış olmalıydı."

Dusty'nin gözlerinde bir şey parladı. "Cam eski Büyük Ev'deydi.
Görünüşe göre orada kızlar gecesi varmış."

Gus başıyla onayladı. "Bu iyi, bir molaya ihtiyaı var." Gus soğutucudan
bir bira aldı ve kolayca yakalayan Dusty'ye fırlattı. "İ bakalım, bu gece
mızrak dövüşü yapacağız."

Kovboy dövüşü Gus ve Luke'un biz takılırken yapmayı en sevdikleri
şeydi - muhtemelen bu işte gerçekten iyi oldukları için. İpler çözülür
Çözülmez birer ergene dönüşüyorlardı, son derece rekabetçi ergenlere.

Kurallar basitti. Her kişiye bir kement ipi verilirdi. Başka bir kişiyle
karşı karşıya geliyorsunuz, birbirinize doğru koşuyorsunuz ve rakibinizin
bacaklarına ip geçirmeye çalışıyorsunuz. Ne kadar sert vururlarsa o kadar
iyi.

Bu gece, her zamanki gibi Brooks ve Gus'a karşı Dusty ve ben vardık.
Sanırım Dusty ve ben hayatımız boyunca bu ikiliye karşı belki dört kez
kazanmıştık. Bunun nedeni onların daha iyi kementi olmaları değildi;
kafamıza girecek kadar çok konuşmalarıydı.

Puan için oynardık. Rakibinizin bacaklarını başarılı bir şekilde
bağlarsanız ama dşmezlerse, bir puan alırdınız. Tkezleyip düşerse iki
puan. Eğer temiz bir kement attıysanız ve ayaklarını altından
ekebildiyseniz, üç puan alırdınız.

Otuz puana ulaşan ilk takım kazandı.

Başlangıç olarak, Gus'a karşı ben olacaktım. Birbirimizden yaklaşık on
beş metre uzakta duruyorduk, aptalca ukala gülümsemesini göremeyeceğim
kadar uzakta değil.

Yemin ederim, Gus'ı glmsetebilecek tek şey Riley ve bir şeyde kıçımı
tekmeleme şansıydı.

"Kaybetmeye hazır mısınız, küçük kardeşim?" diye sordu. Gözleri
parlıyordu.

Gerçek bir orta ocuk modasıyla, aklıma gelen tek yanıt "Kapa eneni"
oldu ve bu da Gus'ı güldürdü.

"Kaybeden birasının kalanını içer mi?" diye sordu. "Bitti."

Luke bize izin verdi ve birbirimize doğru koşmaya başladık. Kementimi başımın üzerinde salladım ve hemen Gus'ın ayaklarına nişan aldım. Kementi fırlattığımda üzerinden atladı ve birbirimizin yanından geçerken sağını fırlattı. Üzerinden atlamaya çalıştım ama sonunda içine atladım. Kementi sıkıca çekti ve ben tökezleyip düştüm ve toprağı çarptım.

"İki sayı!" Brooks aradı.

"Yok artık," diye karşılık verdim, hâlâ yerdeydim ve maviden pembeye dönen gökyüzüne bakıyordum. Doğrudum ve Gus'ın ayağıma doladığı ipi çözdüm. Gus elini bana doğru uzattı, ben de tuttum.

Brooks'a doğru yürüdüm, o da bana biramı uzattı ve kaybedenlerin içtiğini hatırlattı.

Sırada Brooks ve Dusty vardı ve Dusty ipini Brooks'un ayak bileklerinden birine dolamış olsa da Brooks çok hızlıydı ve ipini Dusty'nin her iki bacağına da doladı ve Dusty hemen yere düştü.

En azından Dusty ve ben bir puan aldık.

Brooks'a karşı çıkma zamanım geldiğinde, "Eğer kazanırsam, Ada ile aranızda neler olduğunu bize anlatmak zorundasın" dedi.

"Tasarımcı mı?" Dusty sordu.

"Bir şey olduğu yok," diye başladım ama Brooks sözümü kesti.

"Bunu daha önce de yaşadım. Ben de öyle demiştim ve saçmalamıştım." Brooks omuz silkti. "Sana inanmıyorum."

Gerçekten, hiçbir şey olmuyordu. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu ve olmasını istediğim şey olup olmayacağını bilmiyordum.

Yani zaten ona anlatacak pek bir şey yoktu.

"Peki," dedim.

Brooks ve Gus arasındaki fark, Gus'ın ne pahasına olursa olsun kazanmak istemesi ve büyük kazanmak istemesiyken, Brooks'un kazanmak istemesi ama bu yolda birkaç puan vermeye razı olmasıydı. Kementimi ayağına doladığımda rahatladım ve bu büyük bir hataydı. Öyle ki

Onu düşürmeye odaklandığım için henüz fırlatmadığını fark etmedim. Ayaklarıma kement atmaya çalışmadı. Bunun yerine, kementini tam koştuğum yere attı ve adımımı atar atmaz sıkıca çekti ve ben yere düştüm.

Tekrar.

Bu onun imza hareketiydi ve her seferinde beni yakaladı.

Dürüst olmak gerekirse, o benden sonra düştü ama yine de daha fazla puan aldı.

İkimiz de yerdeydik ve Brooks gülüyordu - Emmy'yle bir araya geldikten sonra daha sık ortaya çıkmaya başlayan büyük, içten bir kahkaha. Ayağa kalktık ve mola vermek için Gus'ın ön bahçesindeki sandalyelere doğru ilerledik.

"Tamam o zaman Wes," dedi. "Konuşmaya başla." Gus'ın ateş çukurunun etrafında oturuyorduk ama yanan bir ateş yoktu. Muhtemelen güneş battıktan sonra bir tane yakacaktık.

"Bilmiyorum çocuklar." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ondan hoşlanıyorum." "Belli ki," dedi Gus.

"O da senden hoşlanıyor mu?" Dusty sordu.

"Sanırım" dedim, aynı anda Brooks da "Evet" dedi. Dusty sırayla bize baktı.

Brooks, "Onları barda öpüşürken yakaladım." dedi. Aman *Tanrım*. İnsanlar Meadowlark'taki yaşlı kadınların en büyük dedikoducular olduğunu düşünüyordu. Onlar ve Teddy'nin babası Hank, ama Luke Brooks ve o koca çenesi hepsini alt etmişti. Emmy'yle ilişkisini bu kadar uzun süre gizli tutabilmiş olması bir mucizeydi.

"O zamanlar onu tanı mıyordum bile," dedim. "Ama şimdi tanıyorum ve ondan çok hoşlanıyorum. Çok zeki, komik ve çok sıkı çalışıyor. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor, ama bunu istediğini sanmıyorum ve bu da berbat bir şey."

Dusty'nin tek söylediği "hav" oldu.

Brooks'a baktım. "Ne yaptın sen?"

Brooks şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun? Ne hakkında?"

"Emmy ile. Yani, eskiden birbirinizden nefret ederdiniz. Ne değişti?" Brooks gülümsedi ve yüzü ne zaman biri Emmy'den bahsetse takındığı o aptal ifadeye büründü.

"Her şey," dedi. "Emmy'nin eve geldiği gün her şey değişti ama sanırım ikimiz de farkında olmadan birbirimize kendimizden parçalar vermeye başladık ve sonra bunları saklamak istediğimizi fark ettik. Sonsuza kadar."

Gus düşünceli bir şekilde Brooks'a bakıyordu. Brooks ve Emmy'nin birlikte olduğu ilk ortaya çıktığında, Gus bunu pek iyi karşılamamıştı. Bunun gerçekten birlikte olmalarını istemediğinden değil, en çok sevdiği iki insanın yalan söylemek ve ilişkilerini ondan saklamak zorunda hissetmesinden kaynaklandığını düşünüyorum.

Ama bu sebep Gus'ın olayı iyi idare edemediği gerçeğini değiştirmede. Brooks morarmış bir gözle, Gus ise henüz atlatamadığını düşündüğüm bir sürü suçluluk duygusuyla oradan uzaklaştı.

Brooks, "Sanırım dönüm noktası onu gizli yerime götürmem oldu," dedi. "Belki sen de böyle bir şey yapabilirsin?"

"Bekle," diye araya girdi Gus. "Gizli bir yerin mi var? Ne gizli yeri?"

"Sana söylersem sır olmaktan çıkar, değil mi!" Brooks karşı çıktı.

"Ama Emmy bunu biliyor." Gus'ın sesi gerçekten kırılmış gibiydi. "Evet, yani?"

"Peki neden benim haberim yok?" "Çünkü bu bir sır, Gus."

"Ama ben senin en iyi arkadaşınım." Kardeşim kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Tanrım, şu ikisi.

"Ve Emmy benim hayatımın aşkı!" Brooks, Gus'a bıkkın bir bakış atarak haykırdı.

Gus'ın bu noktaya itiraz etmesi zordu ama yine de nefesinin altından, "Hâlâ gizli yeri bilmem gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Tamam, aşıkların kavgasını bölmekten nefret ediyorum," diye araya girdi Dusty, "ama burada Wes'ten bahsediyoruz." Bana başıyla işaret etti ve Brooks ile Gus birden orada olduğunu hatırlar gibi oldular.

"Evet, burada benden bahsediyoruz," dedim.

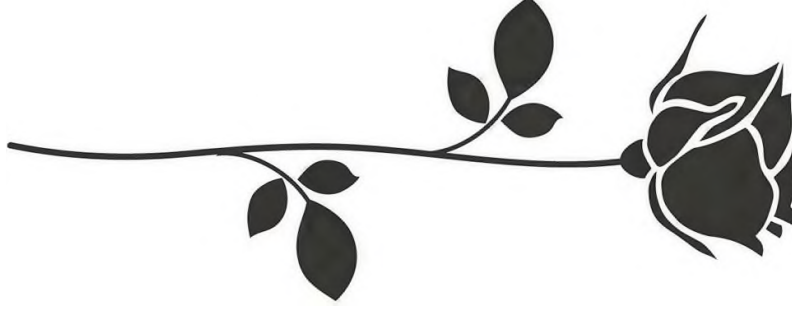
"Tavsiyemi ister misin?" Dusty sordu. Dusty iyi bir adamdı -belirsiz ama iyi bir adam- ben de başımı salladım.

"Günün sonunda, eğer senden hoşlanmıyorsa, hoşlanmıyordur ve buna saygı duymalısın." Benden hoşlandığından yüzde doksan dokuz emindim ama ne dediğini anlıyordum. "Ama eğer senden hoşlanıyorsa," diye devam etti, "onu düşündüğünü, aklının onda olduğunu belli edecek şeyler yapmaya çalış. Basit tut."

Sürekli onu düşünürdüm. Şekerli kurabiye gibi kokmasını. Düşünürken dudağının içini ısırması ya da ister yerde ister sandalyede ya da kanepede olsun her zaman bağdaş kurarak oturması. Hiç fark etmezdi.

Ada sadece "aklımda" değildi, Ada aklımın her köşesindeydi.

Bölüm 17

Ada

A Dusty gittikten sonra, kızlar gecesi sorunsuz geçti. Yedik, içtik, eğlendiğimiz. Ve perdelerin hepsini hallettik. Emmy'ye bu hafta onlara gül ekleyeceğimize söz verdim. Teddy bana Taylor Swift'in diskografisini anlattı, *Twilight* ve My Chemical Romance arasındaki ilişkiyi açıkladı ve beni çalıştığı butikten alışverişe götürmeyi teklif etti. Muhtemelen bilgi yarışmalarında çok başarılı olan Cam, Wyoming'in en tuhaf yasalarını anlattı.

Ocak ve Nisan ayları arasında bir tavşanın fotoğrafını çekmek.

Ve iyi vakit geçirdim.

Genellikle böyle durumlarda kendimi yersiz hissederim ve gece bittiğinde kendimi oradaki herkesin benden nefret ettiğine ve beni bir daha görmemelerinin hepimiz için daha iyi olacağına ikna ederdim.

Ama o gece öyle hissetmedim. İyi hissettim.

Gecenin en iyi kısmı neydi? Dokuz buçukta Büyük Ev'e dönmüştüm.

Riley'yi zaten alması gerektiği için Cam beni geri götürdü. Gus'la aslında hiç birlikte olmadıklarını ama Riley'ye birlikte bakmaya karar verdiklerini öğrendim. "Kızımın babası aynı zamanda arkadaşım olduğu için şanslıyım," demişti. "Ve her ikisinde de gerçekten harika."

Bu insan grubunun dinamikleri bana çok ilginç geldi. Belki şaraptandır ama sormadan önce düşünmedim, "Hepsi göründükleri kadar... iyi mi? Ryders?"

Cam ne dediğimi anladığını belli eden küçük bir kahkaha attı. "Evet, dürüst olmak gerekirse öyleler," dedi. "Amos hariç hepsinin kusurları var," diye şaka yaptı. "Gus fazla inatçı ve katı, Wes fazla uyumlu ve kötü bir ortanca çocuk sendromu vakası var ve Emmy her şeyi şişiriyor ve kontrolle ilgili sorunları var, ama günün sonunda üçü de birbirleri ve sevdikleri insanlar için her şeylerini ortaya koyarlar ve kızım ve ben bunun bir parçası olduğumuz için kendimizi şanslı hissediyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, "Wes hakkında mı?"

"Uyum sağlama olayı mı yoksa ortanca çocuk olayı mı?" diye cevap verdi. Karanlıkta emin olamadım ama gülümsediğini düşündüm.

"İkisi de."

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen akrabadırlar. Onu tanıdığımdan beri Wes çok kibar biri oldu, kendi zararına olsa bile. Arkadaşı Wes'in hoşlandığı kızı baloya davet etmek mi istiyor? Oh, sorun değil. Güzel vakit geçirecekler. Lastiğin mi patladı? Gideceği yere ulaşamayacağı anlamına gelse bile sizin için değiştirir." Ne dediğini anlıyordum ama kafam karışmıştı çünkü bu iyi adamın neden benden hoşlanıyor gibi görüldüğünü anlamıyordum. "Kardeşleri ve babası için de aynı şeyi yapıyor, onlarla ilgileniyor ve bazen tek iyi olduğu şeyin bu olduğunu düşünüyor."

"Ama öyle değil," dedim, onu savunma ihtiyacı hissederek.

"Ben biliyorum. Ailesi biliyor ama onun bildiğini sanmıyorum. Bence bu konuk çiftliği onun bunu herkese kanıtlama yoluydu ama biz zaten biliyoruz. Umarım o da bunu kendine kanıtlar."

Bu çok komik. Wes ve ben çok farklıydık ama kendimizi aynı durumda bulmuştuk - ikimiz de kanıtlamamız gereken bir şeyler olduğunu hissetmiştik.

Cam beni bıraktıktan sonra kendimi yatmaya hazır hissetmiyordum, *bu* yüzden Meadowlark'a geldiğimden beri yapmadığım bir şeyi yapmaya karar verdim: duş almak. Saçımı yıkadım, derinlemesine kremledim, peeling yaptım, bacaklarımı tıraş ettim, her şeyi yaptım.

Dürüst olmak gerekirse, Büyük Ev'deki banyomda şimdiye kadar girdiğim en iyi duş kabini vardı ve bundan yararlanmam gerektiğini hissettim.

Temiz, pürüzsüz ve sıcak olduktan sonra, duştan çıkıp yarattığım buhar bulutunun içine girdim ve şu soyulabilir jel yüz maskelerinden biriyle birlikte tüm cilt bakım rutinimi uyguladım. Hatta şirin pijamalarımı bile çıkarmaya karar verdim - beyaz dantel süslemeli siyah ipek atlet ve ona uygun bir şort.

Duş ve kızlar gecesinden sonra hissettiğim kendimden nefret etme duygusunun eksikliği arasında kendimi yeni bir kadın gibi hissettim.

Yatak örtülerimin altına sokuldum, bacaklarımı birbirine sürterek pürüzsüzlüğün tadını çıkardım. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve bir yayın uygulamasına girdim - *10 Günde Bir Erkek Nasıl Kaybedilir'in olduğu* uygulamaya.

Hiçbir şey gecemi daha iyi yapamazdı. Belki patlamış mısır hariç. Patlamış mısıra bayılırdım ve şimdi bu düşünce aklımdan geçtiğine göre, onu çıkaramazdım.

Devasa Rebel Blue kilerinde mikrodalga patlamış mısır olduğundan hiç şüphem yoktu. Telefonuma baktım. Saat gece yarısını geçiyordu. Ev sessiz olacaktı ve mikrodalga bip sesi çıkarmadan patlamış mısırı çıkaracaktım.

Yatak odamdan çıktım, koridordan aşağı indim ve mutfığa gittim. Kiler mutfığın arka tarafındaydı ve rafları bir bakkal dükkânı gibi doluydu. Işığı açtım ve patlamış mısır aramaya başladım.

Ön tarafa yakın yüksek bir rafta buldum. Sinema yağı. *Mükemmel*. Tam ona uzanacaktım ki ön kapının kapandığını duydum. Işığı kapattım ve bekledim. Birkaç saniye sonra Wes mutfakta belirdi.

Hah. Zaten evde olduğunu sanıyordum. Neredeyse beni fark etmeden geçip gidiyordu, ama odalarımıza giden koridora varmadan önceki son saniyede durup bana baktı ve iki kez baktı.

Sadece ay ışığının aydınlattığı karanlık mutfakta bile parlak gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezindiğini görebiliyordum. Birdenbire pijama seçimim konusunda çok mahcup oldum. Tabii ki bu, yatağa kocaman bir tişört ve eşofman altından başka bir şey giydiğim tek seferde olacaktı.

Bana bakarken boğazı düğümlendi ve elleri iki yanında yumruk oldu. "Hey," dedi. Sesi hırçındı.

"Hey."

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet." Gerçekten geçirdim. "İyi miydi?"

"Kıçıma tekmeyi yedim ama evet, yedim." Sadece başımı salladım, mutfağın ne zaman bu kadar küçüldüğünden emin değildim. "Bir şey mi arıyordun?"

"Patlamış mısır," dedim, arkamdaki rafı göstererek. "Ama ona ulaşabileceğimi sanmıyorum." Wes'in tekrar yutkunmasını izledim ve boğazındaki aynı izi yalamak için duyduğum dürtüyü bastırmaya çalıştım.

Kilerde durduğum yere doğru yürüdü ve attığı her adımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Önümde durup bana doğru eğildiğinde göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Kendime neyi beklediğimi bilmediğimi söyledim ama bu bir yalandı. Kendime yalan söyleme konusunda uzmandım ama beklediğim şey hiç gelmedi.

Arkamdaki raftan bir şeyin kaydığını ve Wes'in "Patlamış mısırın" diyen sesini duydum. Gözlerimi açtığımda onu tam karşımda gördüm. Bakışlarında sıcaklık ve yüzünde bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim," diye kekeledim. Başını salladı ve bir adım geri attı; bu adım sanki birinin üzerimden sıcak bir battaniyeyi çekip alması gibiydi. Bir saniye birbirimize baktık ama yaklaşmadı.

Güzel.

Yanımdan geçtim ve yemin ederim kolum onun koluna değdiğinde bir elektrik çarpması oldu.

Patlamış mısır paketini yırttıktan sonra açtım, mikrodalgaya attım ve Patlamış Mısır düğmesine bastım.

Wes hâlâ mutfaktaydı -onu hissedebiliyordum- bu yüzden ona bakmak için arkamı dönmek yerine tezgâha bakmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra botlarının bana doğru geldiğini duydum ve sonra elinin elimde gezindiğini hissettim.

omzumu ve saçlarımı boynumun bir tarafına doğru hareket ettirdi ve bir ürperti omurgamı sarstı.

Sonra dudaklarını omzumda hissettim. "Bu iyi mi?" diye mırıldandı. Kalp atışlarımın kulaklarımda ne kadar yüksek sesle yankılandığını düşünürsek, onu duyabilmem aslında bir mucizeydi.

"Evet," diye nefes aldım. Tekrar omzumu ve sonra boynumu öptü. Derin bir nefes aldığını duydum.

"Neden her zaman bu kadar güzel kokuyorsun?" diye sordu. Gerçek bir cevap beklediğini düşünmedim, bu yüzden sessiz kaldım. "Kamyonum senin gibi kokuyor," dedi. "Ve artık her araba kullandığımda hayatımı ellerime alıyorum çünkü tek düşünebildiğim sensin. Bu"-kolunu bana doladı ve beni kendine çekti, aramızda boşluk bırakmadı-"düşünebildiğim tek şey bu."

Boynumun diğer tarafıyla da ilgilenebilmek için saçlarımı tekrar kımıldattı ve dudaklarını boğazımda hissettiğimde başımı omzuna yasladım ve küçük bir inilti çıkmasına engel olamadım.

"Senden hoşlanıyorum Ada." Eli şimdi tişörtümün altındaydı, karnıma bastırıyordu ve daha aşağı inmesi için can atıyordum ama güvensizliklerim bana bağırmaya başlamıştı. Wes iyi bir adamdı. Nazik ve düşünceliydi ve benim gibi bir kadınla neden ilgilendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Evliliğim boyunca kocama beni fark etmesi, görmesi, sevmesi, yani bir *şeyler yapması* için yalvarmışım.

Hiç yapmadı.

Uzun süre belli bir şekilde muamele gördüğünüzde, size nasıl davranılması *gerektiğine* inanmaya başlıyorsunuz. Birinin beni sevebileceği hiçbir yanımda yokmuş gibi hissetmeme neden oldu.

Ve şimdi, Wes vardı. Bazen olmak istediğim tüm bu harika şeylere sahipti: konuşkan, karizmatik ve derin düşünceli.

Alaycıydım, utangaçtım ve pek fazla insandan *hoşlanmıyordum*. Wes herkesten hoşlanıyor gibiydi ve herkes de ondan hoşlanıyor gibiydi - ben de dahil. Nasıl uyum sağlayabileceğimizi anlamıyordum.

Başımı omzundan kaldırdım ve yere baktım. "Bunu neden yapmaya devam ettiğini bilmiyorum, Wes," dedim sessizce, hala yere bakarak

yere. "Beni neden istediğini bilmiyorum. Ben... iyi değilim."

"Ada," diye nefes aldı. Karnımın üzerindeki elini kullanarak beni kendisine doğru çevirdi. Bana yaklaştığında ortaya çıkan tanıdık elektrik vızıltısı mırıldandı. Parmağını çenemin altında hissettim ve beni ona bakmaya zorladı. "Ciddi ve yetenekli, inatçı ve komiksin." İstesem de gözümü ondan kaçıramazdım. Yeşil gözleri beni kavradı ve bırakmadı. "Sana *kibar* gibi genel bir şey söyleyerek seni asla aşağılamam."

Beni etkileyen sözleri değil, gözleriydi. Bana ilk baktığı andan şu ana kadar, ne kadar saklamaya çalışsam da Weston Ryder'ın beni gördüğünü hissettim.

"Öp beni," diye fısıldadım. "Lütfen-" Soruyu bitiremedim çünkü ağzı bir anda benimkinin üzerindeydi.

Wes'i öpmek dini bir deneyime en çok yaklaştığım andı. Sanki gökyüzü açılmış ve yıldızlar etrafımıza düşmeye başlamış, tenimizin değdiği her yere şimşekler çakmış ve kalp atışlarım bir fırtınaya dönüşmüştü.

Ellerinden biri başımın arkasını kavradı ve diğeri belime dolandı, beni ona doğru tuttu, ama yeterince yaklaşamadım. Ellerimi gömleğinin altına soktum ve o da nefesini içine çekti. "Ellerin buz gibi," dedi ağzıma karşı. Aptal gibi kıkırdadım ve ellerimi sırtına götürerek onu kendime çektim.

Beni tezgâhın üzerine kaldırmak için belime doladığı kolunu kullandı. Bacaklarımı onun etrafına sardım ve kalçaları yuvarlandı. Sertliğini merkezime doğru bastırdığını hissedebiliyordum ve daha fazlasını istiyordum. Flanel gömleğini yırtmaya başladım, kollarından aşağı çektim ve yere fırlattı.

Ellerinden biri çıplak kalçamda kayarak şortumun paçasına ulaştı ve orada durdu ama sadece bir saniyeliğine. Elini kıcıımı avuçlamak için yukarı kaldırdı ve ben de ağzına doğru inledim.

Bunu en son ne zaman yapmıştım? Hatırlayamadım.

En son ne zaman şu an hissettiklerime yakın bir şey hissetmişim? Hiçbir zaman. Bundan emindim.

Alt dudağını ısırdım ve o da inledi, kalçalarını tekrar benimkilere doğru döndürdü. "Daha fazla," diye yalvardım ama işe yaramadı. Geri çekildi ve ben çığlık atmak istedim.

Dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. "Daha mı?" diye sordu. Sesi şakacı bir ton almıştı. Başımı salladım. Saçlarımda gezinen elini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi; tüy kadar hafif dokunuşu beni uçurumun kenarına sürükledi.

"Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en aptal askılar," dedi ve parmaklarından birini atletimin spagetti askısının altından geçirip yavaşça omzumdan itti. Eğildi ve ağzını eskiden askımın olduğu yere koydu, ben de saçlarını kavradım. Her zamankinden daha cesur davranarak diğer elimi aramıza soktum ve kot pantolonunun üzerinden onu avuçladım.

Boynuma doğru inledi ve ben bunu tüm vücudumda hissettim. "Tanrım, Ada." Adımı söyleme şekline bayılmışım. Tekrar geri çekildi ve diğer elim artık onu bana doğru tutmadığından, kemerini çözmeye başlayabilmek için kemerine götürdüm, ama çok uzağa gidemedi, büyük ellerinden biri benimkini kapattı.

"Yavaşla tatlım," diye nefes aldı. "Bana ne yaptığını görmek hoşuna gidiyor mu?" Kot pantolonunun içinde zorlanan sikine baktım. Başımı salladım, ellerime baskı uyguladı ve tekrar inledi. "Sana yaptıklarımı hissetmek istiyorum," dedi alnını benimkine değdirerek.

Oh. Oh.

"Dokun bana," diye fısıldadım. Normalde bu kısmı sevmezdim. Her zaman utanırdım. Çok mu ıslanmışım? Yeterince ıslak değil miydim? Genellikle ikincisi olurdu. Bazen vücudum işbirliği yapmayı sevmiyordu. Ama yine de bunu istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum. Parmakları kalçamda daireler çiziyor, olmak istediği yere -benim olmasını istediğim yere- gittikçe yaklaşıyordu. Bacaklarımı daha geniş açarak onu içeri davet ettim.

Alnımız birbirine değerken, ikimiz de elinin şortumun altından bacaklarımın arasına kayışını izledik. Parmağının içime battığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Siktir Ada," diye homurdandı. Parmağının yavaşça içime girip çıkmasını izledim. "Hâlâ daha fazlasını istiyor musun?" diye sordu. Sesi daha alçaktı.

"Evet," diye inledim ve ikinci bir parmak daha ekledi.

"Çok muhtaçsın," dedi. "O şehirli çocuklar seni nasıl becereceklerini bilmiyorlar, değil mi?" Başımı salladım. İçimde bir baskı oluşuyordu ve bu bana çok yabancı geliyordu. Daha fazla dayanamadım, ellerimi Wes'in yüzüne götürdüm ve dudaklarını kendime çektim.

Beni sert ve sabit bir şekilde öptü, parmakları içime girerken dili ağzımın içine daldı. Nefesim daha hızlı gelmeye başladı ve kalçalarım kendi kendine dönmeye başladı. Başparmağı klitorisime dokundu ve inledim, dudaklarımdan nefes nefese bir "Evet" döküldü.

"Seni böyle boşaltmama yardım et Ada. Parmaklarım içine gömülüyken boşalmak için neye ihtiyacın olduğunu söyle." Bilmiyordum. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım; ne ön sevişme sırasında ne de seks sırasında. Omurgamdan aşağı inen sıcaklık bana yabancıydı ve tek istediğim devam etmesiydi. Bunun nereye gideceğini görmek için çaresizdim.

Ben de tam ona aynı şeyi söyleyecektim ki, mikrodalga fırının sesiyle ikimiz de şehvet transından çıktık.

Hayatım bir şakaydı.

Benden çok daha hızlı tepki veren Wes uzandı ve bip sesini durdurmak için mikrodalgayı açtı. Sonra başını omzuma yaslayarak yere yığıldı.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ama bizimkinin karşısındaki koridordan gelen ayak seslerini hâlâ duyabiliyorduk. Wes döndü ve beni görüş alanından çıkaracak kadar genişti - en azından atletimin askısını omzuma geri iterken umduğum buydu - özellikle de karanlıkta.

"Weston?" Amos'un halsiz sesi koridordan geldi. "Sen misin?"

"Evet, baba," dedi. Ağır nefes alışını maskeleyemeye çalışıyordu ama pek de iyi bir iş çıkaramıyordu. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Sorun yok. Her şey yolunda mı?" Amos esnedi.

"Evet," dedi Wes. "Bir şeyler atıştırmam gerekiyordu, o yüzden biraz patlamış mısır yapıyordum."

"Pekâlâ, sessiz olun." Amos'un sesi koridorda geri yürürken giderek uzaklaşıyordu. "Ada'yı uyandırmak istemezsin."

"Hayır, bunu kesinlikle istemeyiz," dedi Wes nefesinin altından ve ben bir kıkırdamayı bastırdım. Bu Wes'le sözümüzün ikinci kez kesilişiydi. Onda beni azgın bir ergene dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

ama bu hoşuma gitti. Onun etrafında olmanın verdiği neşeyi hissetmek hoşuma gidiyordu. "İyi geceler baba," dedi biraz daha yüksek sesle.

"İyi geceler," dedi Amos.

Babasının gittiğinden emin olunca Wes bana döndü. Gülümsüyordu ve kalbim yine göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu ve ben de bunun ne kadar samimi bir his olduğunun tadını çıkardım.

"Hadi," dedi. "Seninle yatağa kadar yürüyeyim." Wes'e yorgun olmadığımı söyleyecektim ama ağzımdan bu sözler yerine bir esneme çıktı.

Amos Ryder tarafından başarılı bir şekilde engellenmiş gibi görünüyordum.

Lanet olsun.

Wes mikrodalgadan patlamış mısırımı aldı ve tezgahdan inmeme yardım etti. Bacaklarım sallanıyordu, bu da Wes'in hafifçe gülmesine neden oldu. "Kapa çeneni," dedim kaburgalarına dirsek atarken.

Beni odama kadar götürdü ve kapımın önünde durduk.

"İçeri gelmek ister misin?" -bunu söylediğime inanamıyordum, ağzımdan kaçırarak için yere bakmak zorunda kaldım- "İçeri gelmek ister misin?" Başımı kaldırıp ona baktım. Kararsız görünüyordu.

"Bu gece olmaz," dedi sonunda.

"Ama başka bir gece?" Umutla sordum.

"Evet," dedi hemen. Şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Başka bir gece."

Başımı salladım, muhtemelen en iyisi buydu. "İyi geceler, Wes." "İyi geceler Ada."

Bölüm 18

Wes

B Dün geceden önce Ada'ya olan ilgimi dizginlemiştim. Tulumuyla yanından geçip giderken onu itme dürtüsü hissetmiyordum.

En yakın duvara gidip bana ne yaptığını ona göstereceğim.

Artık değil.

Tek düşünebildiğim çıplak teninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğiydi. Artık onun nasıl hissettiğini bildiğime göre, hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

O beni istedi. Onu öpmemi isteyen, ona dokunmamı talep eden oydu. Ve şimdi mahvolmuştum.

Tamamen mahvoldu.

En sevdiği yemeklerden birini, onu kasabaya götürdüğümde kamyonunda bana bahsettiği ıspanaklı turtayı yapmak için bir sürü malzemeyi bir araya getirirken aklımdan geçen buydu.

Dusty'nin tavsiyesine uyuyor ve onu düşündüğümü gösteren bir şey yapıyordum. Her zaman.

Sadece küçük bir sorun vardı. Çok iyi bir aşçı değildim. Yemek yapabilirdim ve yapardım da, ama her şeyin her zaman yüzde yüz yenilebilir olduğunu söyleyemem. Babam hepimizin, özellikle de Gus ve benim, yemek pişirmenin temellerini bilmemizi sağlardı. Küçüklüğümüzden beri bize bir gün biriyle aynı evi paylaşmak zorunda kalabileceğimizi ve bu olduğunda, yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da her neyse, iş bölümü yapmanın önemli olacağını söylerdi.

Gus babam gibiydi. Yemek yapmayı severdi ve bu konuda iyiydi. Benden daha iyi olduğu bir başka şey de buydu. Bu iyi bir şeydi, çünkü şimdi küçük bir insanı hayatta tutmak zorundaydı.

Temel şeyleri yapabilirdim -yumurta, ızgara tavuk, makarna ve salatanın canına okuyabilirdim- ama spanakopita -ıspanaklı turta- benim ilgi alanımın biraz dışındaydı. Özellikle de ev yapımı hamur işiyle başladığı için çok hızlı bir şekilde ters gidebilecekmiş gibi geliyordu.

Her neyse.

Yetenekli bir adamdım ve bu işi yapacaktım - belki iyi yapamayacaktım ama yapacaktım.

Ada, yapmasını istediği şeyler hakkında konuşmak için Aggie'ye gitmişti. Teddy gelip onu aldı -belli ki alışverişe de gidiyorlardı- böylece bunu gerçekleştirmek için en az dört saatim olduğunu düşündüm.

Şimdiye kadar bir saatten biraz fazla uğraşmışım ve bunun için göstermem gereken tek şey unla kaplı bir mutfaktı.

Ön kapı açıldığında Gus'ın "Evde kimse var mı?" diye seslendiğini duydum. "Burada," diye karşılık verdim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gus mutfığa girdiğinde sordu. Beni ve unları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Pişiriyorum tabii ki."

"Pişirmeyeceğin kesin."

"Tamam, deniyorum," dedim. Ve hayır, harika gitmiyordu. "Ada annesinin yaptığı ıspanaklı böreği çok sevdiğini söyledi, ben de onun için yapmaya çalışıyorum."

Gus yaklaştı ve tezgâhın üzerindeki tüm malzemeleri ve bir türlü birbirine yapıştıramadığım hamur işi parçalarını gözden geçirdi. "Alınmak yok,"

"ama çok iyi bir iş çıkardığınızı düşünmüyorum" dedi.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu, Gus, teşekkür ederim," diye tersledim. Gözleri tekrar büyüdü. Çok sık sinirlenmezdim.

"Bana arızayı anlat," dedi. "Belki yardımcı olabilirim." Gus mutfak lavabosuna doğru yürüdü ve ellerini yıkamaya başladı. Çok ciddiye.

"Teoride kolay," dedim unlu bir elimi yüzümde gezdirirken. Neye benzediğimi bilmek bile istemiyordum. "İspanak karışımı ve yufka böreği gibi mi?"

"Tamam," diye başını salladı. "Yufka nerede?"

"Yaptığım şey bu mu?" Dedim, emin değildim. Yapmaya çalıştığım şey buydu zaten.

Gus hamur işi hakkında konuşmak için biraz fazla endişeli görünüyordu ama "Yufka böreği yapmaya mı çalışıyorsun? *The Great British Baking Show'u* hiç izlemedin mi?"

"Ne? Hayır. Hayır. Neden *The Great British Baking Show'u* izliyorsun?" Ağabeyimin yapmasını hayal bile edemeyeceğim bir şey varsa, o da oturup yemek pişirme hakkında bir TV programı izlemeyi seçmekti.

"Riley bundan hoşlanıyor ve aksanları da rahatlatıcı." Omuz silkti. Ağzım bir karışık ona baktım. "Her neyse," dedi beni başından savarak. "Mesele bu değil. Mesele şu ki, mağazadan aldığın yufka senin dostun çünkü onu asla yeterince ince açamayacaksın." *Ya da hiç açamazsın*, diye düşündüm, her tarafımın parça parça olduğunu göz önünde bulundurarak.

"Şey, mağazadan alınmış yufkam yok."

"Emmy'yi arayacağım."

"Neden Emmy'yi çağırıyoruz?" Kız kardeşimin bu duruma nasıl düştüğü konusunda kafam karışmıştı. O bir yufka uzmanı mıydı? Benim bilmediğim bir becerisi mi vardı?

"Çünkü mağazada." Gözlerimi devirdim. Tabii ki bunu biliyordu. Geçen ay Emmy tek başına sığır güdüyordu ve telsizi yoktu. Ona ulaşamadık, ben de her normal insanın yapacağı şeyi yaptım: Telefonundan yerini kontrol ettim.

Anlaşılan Gus böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. Şimdi sürekli yerimizi kontrol ediyordu. Yemin ederim, ne zaman evden çıksam, bir mesaj alıyordum.

Ne yaptığımı sordu.

"Sürekli yerimizi kontrol etmeyi bırakmalısın. Bu çok ürkütücü," dedim. Gus çoktan Emmy'yi aramaya başlamıştı. Telefonunu kulağına götürürken, "Artık seninkini kontrol etmeme gerek yok. Ada'yı sürekli takip ediyorsun."

Pislik.

Emmy'nin telefonu açtığını duydum. "Hey, hâlâ dükkânda mısın?" Gus sordu. Durakladı. "Bir paket yufka alıp -belki iki tane- eve getirebilir misin? Wes kendi yufkasını yapmaya çalışıyor." Telefonun diğer ucundan Emmy'nin boğuk sesini duydum. "Evet," dedi Gus. "Ben de öyle dedim. İzlemiyor."

Yüce İsa.

"Tamam, yakında görüşürüz." Gus telefonu kapattı. "Emmy yirmi dakika içinde burada olacak. Şu dolguya başlayalım."

Gus taze soğan, sarımsak ve soğanları doğramaya başladı, ben de bulabildiğim en büyük tavada biraz ıspanak soldurmaya başladım. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Gus mutfakta yanımda olması gereken iyi bir insandı. Tarifi okudu ve kontrolü ele aldı ve işler çok daha düzgün gitmeye başladı.

Çok geçmeden Emmy elinde birkaç market poşetiyle mutfığa geldi.

"Pekâlâ," dedi. "Beş kutu yufka aldım, çünkü durum vahim görünüyordu." Tamam, bu biraz dramatik oldu. "Ayrıca bir somun ekşi mayalı ekmek ve bir poşet Sour Patch Karpuz aldım."

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü Ada ve ben dün gece bu iki şeye olan sevgimiz üzerine bağ kurduk, bu yüzden yapacağın şeyin yenilebilir olmaması ihtimaline karşı bir yedeğin olmasının senin için iyi olacağını düşündüm."

Tartışmak istedim ama haklı olduğu bir nokta vardı, onun yerine sadece "Teşekkür ederim" dedim.

"Bir şey değil, ayrıca sana mini Reese's aldım." Onlar benim favorimdi. Çikolata ve fıstık ezmesinin mükemmel bir oranı vardı.

"Emmy," dedi Gus, "yufkayı hazırlamaya başlayabilir misin? Senin için biraz zeytinyağı ve fırça getirdim." Gus'a bir selam verdi. Başlamadan önce,

telefonunu mutfak hoparlörüne bağıladı ve country kanalını çalmaya başladı. Emmy bir şeyler yaparken arka planda müzik, televizyon ya da başka bir ses olmasını seviyordu. Bunun odaklanmasına yardımcı olduğunu söylerdi.

"Evet, Kaptan."

Üçümüz birlikte yemek üzerinde çalıştık. Sanırım Emmy eve geldiğinden beri ilk kez üçümüz bir aradaydık. Gerçekten çok güzeldi.

Kardeşler söz konusu olduğunda şanslı bir adam olduğumu fark ettim. Eğer birinin gölgesinde yaşamak zorunda kalsaydım, bunun onlarınki olmasından memnundum.

"Peki Gus," dedi Emmy, "Cam'e Dusty'nin Meadowlark'a geri döneceği konusunda herhangi bir uyarıda bulundun mu?"

"Ne?" Gus kafası karışmış bir halde, "Ne?" dedi. "Neden bu konuda bir uyarıya ihtiyaç duysun ki?"

Emmy'nin tek söylediği başını sallayarak "Sen bir aptalsın" oldu. Ben de Cam'e bir uyarıda bulunmayı düşünmemiştim. Cam ve Dusty lisede çıkmışlardı. Bildiğim kadarıyla Cam, Dusty'nin gerçekten çıktığı son kadındı. Sonu iyi bitmemişti ama bu, onun eve geleceğine dair bir uyarıya ihtiyacı olduğu anlamına mı geliyordu, bilmiyordum.

Üçümüz birlikte ıspanaklı iç harcı ve yufkayı katladık. Son kata geldiğimizde Emmy üzerine zeytinyağı sürdü ve fırına verdik. Zamanlayıcıyı yirmi beş dakikaya ayarladım.

Elbette kardeşlerimin yardım etmek için gelmeleri güzeldi, ama temizlememe yardım etmek için kaldıkları için daha çok minnettardım. Her şeyi berbat etmişim.

"Peki," dedi Emmy son kalan unu temizlerken, "bu pişirme işine ne ilham verdi? Ada'yla aranızda bir şey mi oldu? İlk öpüşmenin dışında tabii ki." Bir saniye fazla sessiz kaldım, çünkü Emmy'nin gözleri büyüdü ve parladı, "Biliyordum! Biliyordum amına koyayım!"

Daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadı çünkü ön kapı açıldı. Kahretsin, bu Ada olamazdı, değil mi? Mikrodalganın üzerindeki saate baktım -yüzyılın horozu- başladığımdan beri birkaç saat geçmişti. *Kahretsin.*

Ama ilk duyduğum onun sesi değildi, Teddy'ninkiydi. "Bu korse üst sana çok yakışacak," dedi mutfığa girerken. Ada hemen arkasındaydı ve onu görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Büyük boy siyah kazağı omuzlarından birinden düşmüştü. Dün gece ağzımı oraya koymayı düşünmüştüm.

Sikeyim. Pantolonum sıkıştı.

Saçlarını topuz yapmıştı ama kısa olduğu için alt katları dökülüyordu. Kalçalarını sıkı ama diğer her yeri bol olan bir kot pantolon giymişti. Gözlerimi üzerinde gördüğünde gülümsedi.

Tanrım, çok güzeldi.

"Ne kokusu alıyorum?" Teddy mutfığa bakarak sordu. Gus'ı görür görmez, "Kahretsin. Kokladığım şey bu."

Gus gözlerini devirdi. "Bugün elindeki tek şey bu mu Theodora?"

"Hayır," dedi Teddy. "Ama şanslısın ki bugün yetişkin bir adamın ağlamasını izleyecek havada değilim." Ada bir tenis maçı izliyormuş gibi Gus'tan Teddy'ye bakıp duruyordu.

"Tamam." Emmy alkışladı. "Kokladığınız şey aslında bizi ilgilendirmez ve hepimiz şimdi gidiyoruz." Gus'ı kapıya doğru itmeye başladı. "Sen hariç Ada. Sen kalacaksın." Emmy ona göz kırptı.

Zekice.

"Neden gitmek zorundayım?" Gus sordu.

Emmy, "Çünkü yapacak işlerin var," diye sözünü kesti.

"Hayır, anlamıyorum," dedi Gus -anlamayan tek kişi oydu.

"Aman Tanrım," diye inledi Teddy. "Gerçekten çok aptalsın. Hadi Top Gun, gidip şu bıyığı keselim."

"Oh, siktir git," diye tersledi Gus. Emmy onu dışarı itmeye başladı ve Teddy de yardım etti.

"Sonra görüşürüz çocuklar!" Emmy aradı.

Kapının kapandığını duyduğumda sadece Ada ve ben vardık. Sadece ikimiz olduğumuzda, nerede olursak olalım kendimizi daha küçük hissederdik.

"Hey," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi, gevşek siyah saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırarak. Yanına gidip onu kollarımın arasına almak istedim ama bunu yapmak istemedim.

çok güçlü geldim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dün gecedен sonra olmaz. "Günün nasıl geçti? Aggie ile tanıştın mı?"

Ada'nın yüzü aydınlandı. "Evet, harikaydı. O harika biri. İki credenza, bir mutfak masası ve bir sehpa alıyoruz ve bazı çekmeceler için özel deri çekmeceler yapıyor."

"Kulağa harika geliyor," dedim içtenlikle. Ada'nın Mavi Bebek'ten bahsederken neşelenmesini çok seviyordum. "Teddy ile de görüşebildiğine sevindim."

"Bundan bahsetmişken." Ada mutfak tezgâhına oturdu. Artık tam karşımdaydı. "Onunla kardeşin arasında neler oluyor?"

Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı. "Ne demek istiyorsun?" Ada kaşlarını kaldırdı. "Belli ki orada bir şeyler dönüyor. Çıkıyorlar mıydı?"

Güldüm. "Teddy ve Gus mı? Theodora Andersen ile August Ryder arasında bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ada heyecanla başını salladı. "Belli oluyor. Gerginliği göremiyor musun?"

"Evet, çünkü birbirlerinden nefret ediyorlar," dedim, kafam karışmıştı. "Birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlar."

Ada söylediklerimden ikna olmuş gibi görünmüyordu. "O ikisi arasında bir şey olduğuna ya da olacağına dair hayatım üzerine bahse girerim." Çok emin görünüyordu. Bu hoşuma gitti.

"Belki de cehennem donduğunda," diye karşılık verdim. "Bahse var mısınız?"

Gülümsemesi şakacıydı.

"Sıra sende," dedim ve tokalaşmak için elimi uzattım. Elime baktı, kendi elini koymadan önce bir saniye inceledi. Birbirimize baktık ve göğsünün hafifçe kabardığını gördüm.

Dün geceyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kesinlikle düşünüyordum.

"Ee," dedi elini çok erken çekerek. "Burada ne kokusu alıyorum böyle? Harika kokuyor." Sanki bir işaretmiş gibi telefonumdaki zamanlayıcı çaldı ve ben de hemen bir fırın eldiveni kapıp yemeği fırından çıkardım. Ada'nın hemen önünde duran sıcak yastıkların üzerine koydum.

"Spanakopita," dedim, aniden her şey hakkında... gerilmiştim.

Ada önce elindeki altın hamur işine, sonra da bana baktı. "Ciddi misin?" diye sordu bardan beri gördüğüm en büyük gülümsemesiyle. Gülümsemesi aklımdaki tüm kelimeleri alıp götürdü, ben de sadece başımı salladım. Tekrar tabağa baktı. "Bunu benim için mi yaptın?" Sesi şimdi daha sessizdi.

"Evet," dedim.

Dudağının iç kısmını ısırdı. "Neden?"

Yüklü bir soru gibi geldi. Çünkü onu düşünmeden edemiyordum, çünkü onun Rebel Blue'da mutlu olmasını istiyordum, çünkü benim onun hakkında düşündüğüm gibi onun da benim hakkımda düşünmesini istiyordum. "Çünkü bana en sevdiğin yemek olduğunu söylemiştin" cevabında karar kıldım, ki bu da doğrudu.

"Deneyebilir miyim?" Sesi biraz heyecanlı geliyordu.

"Tabii ki," dedim ve çekmecelerden birinden bir bıçak çıkarıp bir tabak ve iki çatalla birlikte ona getirdim. "Bu şerefe nail olur musun?"

"Annem bir dakika bile bekletmediğim için beni öldürür ama..." Bir kare dilimledi ve aramızdaki tabağa koydu. İç malzemesi dumanı tütüyordu. Ada bir çatal aldı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

İkimiz de bir ısırık aldık ve soğuması için üzerine üfledik. Onun kendisinininkini tatmasını bekledim. Tepkisini görmek istedim. Çiğnerken gülümsedi. Elini ağzına götürerek başıyla "Güzel olmuş" dedi.

Bir ısırık aldım ve sevmeyi beklemiyordum ama sevdim. Sıcaktı, tuzluydu, lapaydı ve... güzeldi.

"Beğendin mi?"

"Evet, aslında," dedim kıkırdayarak, "öyle."

"Sanırım annem bile bunun fena olmadığını söylerdi," dedi, inanmamış gibi görünen bir ifadeyle başını sallayarak.

"Geçilebilir! Ne iltifat ama," dedim abartılı bir göz devirmeyle.

"Size söz veriyorum, Thalia Hart'tan gelince, fena değil demek Nobel Barış Ödülü'ne eşdeğerdir."

"Bana ondan bahsedecek misin?" Bunun nereden çıktığından emin olmadan sordum. Ada lokmasının ortasında durakladı. Bir an için spanakopitaya baktı.

"Annem... sert ve açık sözlüdür," dedi sessizce. "O iyi bir anne, kendi tarzında. Senin ailen gibi şefkatli değil, ama her zaman yanında - olmak istemese bile.

"Benden beklentileri her zaman yüksek oldu," diye devam etti Ada, "ve çoğu zaman onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum." Bunu söylediğini duymak kalbime bir bıçak sapladı. Ada muhteşemdi ve bunu herkesin görmesini, onu görmesini istiyordum. "ABD'ye geldiğinde tüm hayatını geride bıraktı. Sahip olduğu her şeyi kendisi inşa etti. Büyürken benim için hayalleri vardı; benim asla onun kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağım hayaller. Sanırım onun hayalleri yerine kendi hayallerimin peşinden gittiğim için kendimi hep biraz suçlu hissedeceğim."

"Wyoming'e gelme konusunda ne dedi?" Ben sordum.

"Zaman kaybı. Yine de sosyal medya sayfalarımı takip ediyor - bir şeyi beğendiğinde birkaç mesaj gönderiyor, beğenmediğinde ise çok daha fazlasını."

İçini çekti ve ciddi bir şekilde, "Ama o iyi bir anne. Ve babam da iyi bir baba."

"Bana ondan bahseder misin?" Ben sordum.

Ada bir an bunun üzerinde düşünür gibi oldu. "Sessizdir, insanları pek sevmez ama kendini işine adanmış bir bakıcıdır. Ben büyürken çok çalışıyordu, bu yüzden eli kolu bağlı bir ebeveyn değildi ama annem için her şeyi yapacağını biliyorum."

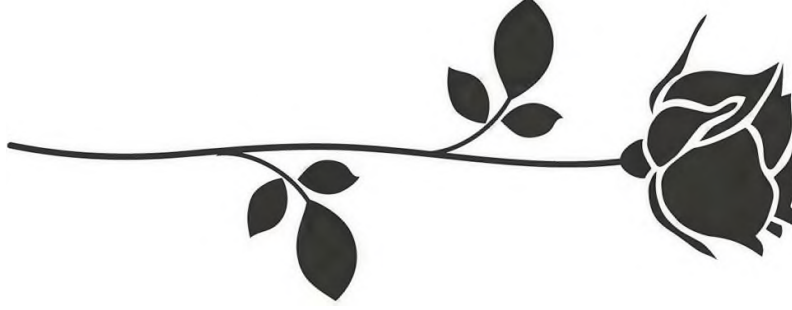
Başımı salladım ve elini tutmak için masanın diğer tarafına uzandım. Bana tüm bunları anlatması hoşuma gitmişti. Onu tanıyormuşum gibi hissetmeyi seviyordum.

Geri çekilmedi. Onun yerine, "Şimdi sana bir soru soracağım." dedi.

"Ateş et," dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yüzünde neden un var?"

Bölüm 19

Ada

T Wes'le aramızdaki şeyler değişiyordu. İş sahasındayken küçük dokunuşlar o l u y o r d u ; birbirimizin yanından geçerken kollarımız birbirine değiyor, dirseğime ya da belime elini koyarak beni başkasının yolu gibi şeyler.

Büyük Ev'deyken normalde akşam yemeğini birlikte yerdik. Bu hafta başında kanepede film izlerken kolunu bana doladı.

Ve nefret etmedim.

Onunla aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama hissettirdiklerini seviyordum. Sanırım hayatımda ilk kez büyük bir aşk yaşıyordum. Yeni ve heyecan vericiydi ama aynı zamanda istikrarlı ve doğal da hissettiriyordu; sanki uzun sürecek bir şeyin başlangıcıydı.

İş günümüzün sonunda yanıma gelip - Waylon olmadan, fark ettim - "Seni götürebilir miyim?" diye sorduğunda düşündüğüm şey buydu.

Dışarı mı?" Başımı, hikayelerimde tonozlu tavan ve banyolarla ilgili bazı güncellemeleri paylaştığım telefonumdan kaldırdım. Wes, kafamda üniforması olarak adlandırmaya başladığım beyaz tişörtünü ve mavi kot pantolonunu giymişti. Bu mavi kotlar son demlerini yaşıyormuş gibi görünüyordu ama o onları Bruce Springsteen albüm kapağındaki gibi mükemmel gösteriyordu.

"Beni dışarı mı çıkaracaksın? Birini öldürmek için izin istemek gaf değil mi?"

Wes'in yanakları kıpkırmızı oldu ve midemdeki tüm kelebekler kozalarından çıktı. "Muhtemelen," dedi. "Ama seni öldürmek istemiyorum. Seni bir randevuya çıkarır gibi çıkarmak istiyorum."

"Oh," dedim şaşırarak. "Um..." Evet demek istiyordum ama bu şey her neyse, bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum. Ya bir randevuya çıkarsak ve her şey değişirse? Ya benimle yeterince zaman geçirdikten sonra herkes gibi o da benden hoşlanmamaya başlarsa?

Eski kocam gibi.

Sevmeyene kadar benden hoşlanıyordu.

Ve nedense, Wes benden hoşlanmadığına karar verirse, bunun Chance'in benden hoşlanmadığına karar vermesinden çok daha fazla acı vereceğini hissediyordum - her ne kadar onun kararı işe gidip bir daha geri dönmemesi ve benim postayla boşanma kağıtları almamla sonuçlansa da.

Chance ve evliliğim hakkında düşünmek hâlâ hoş karşılanmayan bir şeydi. Onun yüzünden ya da evli olduğum için değil, o dönemde olduğum kişiden gurur duymadığım için. Beni kontrol etmek için yaptığı küçük şeylerin farkına varmam evlendikten yaklaşık bir ay sonra oldu.

Kötü bir durum olsa da bunu geri almazdım. Ama keşke geriye dönüp kendime, kendimi boğmak ve asla sığamayacağım bir kutunun içine sokmak için bu kadar mücadele etmememi söyleyebilseydim. Onun kutusuna sığmaya çalışırken kendimden çok fazla parça kopardım ve hepsini geri almaya yeni başlıyordum.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra Wes, "Bunu düşünebilirsin," dedi.

"Hayır," dedim ve yüzünün düşmesini izledim. "Yani, randevuya evet ve hayır, bunu düşünmek zorunda değilim." Wes, Chance değildi ve ben de birkaç yıl önceki Ada değildim.

Yüzü yeniden aydınlandı, tıpkı bulutların arkasından çıkan güneş gibi. "Cumartesi mi?"

"Cumartesi," diye cevap verdim. Bunu bir dilek gibi sessizce söyledim. Bana gülümserken Wes'in gamzeleri belirdi ve içimden ona bir tane kondurmak geldi. Tam burada, şantiyenin ortasında. Bunu yaparsam kızarmaya başlayacağını biliyordum.

Kızaran Wes benim favori Wes'imdi.

"Ada." Evan'ın sesi Weston Ryder'ın güneşi üzerinde bir bulut çizdi. Bize doğru yürüyordu, endişeli görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Fırtına uyarısı var," dedi. "Herkesin telefonuna bir uyarı geldi. Önümüzdeki bir saat içinde vurması bekleniyor. Yerinizde kalabileceğiniz bir noktaya gitmenizi söylüyorlar."

Telefonuma baktım ve aynı bildirimi gördüm. Mesaj geldiğinde Wes'in gamzeleri dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

"Pekâlâ," dedim. "Örtülmesi gereken her şeyin örtüldüğünden emin olalım, sonra da herkesi evine göndeririz."

Hem Wes hem de Evan hemen harekete geçerek evin güvenliğini sağlamak için yıldırım hızıyla çalıştılar. Wes rüzgârın şiddetlenmesi ihtimaline karşı ekibine pencereleri bile kapattırdı. Onları henüz değiştirmemiştik -yarın değiştirilmeleri gerekiyordu- dolayısıyla bir fırtınanın onları yerinden sökme ihtimali yeni pencerelere göre daha yüksekti. Eski pencereler için planlarım vardı ve bu planları gerçekleştirmek için onların sağlam olması gerekiyordu.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde ekip eve dönüyordu ve gökyüzü kararmaya başlamıştı bile. Hem de çok.

"Burada mı kalmak istiyorsun?" Wes, evde bizimle birlikte kalan son kişi olan Evan'a sordu. "Büyük Ev'e hoş geldin. Dışarısı hızla kötüleşiyor gibi görünüyor."

Evan başını salladı. "Küçük han odamı çok sever oldum. Bana bir şey olmaz. Yine de teşekkür ederim."

Ona sarılmak için eğildim - çok sık yapmadığım bir şeydi, Evan bunu fark etti çünkü onun da bana garip bir şekilde sarılması bir saniye sürdü. "Oraya vardığında bana mesaj at, tamam mı?"

"Öyle yapacağım," dedi Evan. "Kendinize dikkat edin." Evan kollarımdan kurtuldu ve kapıdan çıkmadan önce Weston'ın elini sıktı.

"Bizi bugün geri götürmemin bir sakıncası var mı?" Wes sordu. Haftada birkaç kez bizi Büyük Ev'e ben götürüyordum, hâlâ vitesli araba kullanmayı öğreniyordum. Gittikçe daha iyi oluyordum ama fırtınada araba kullanacak kadar kendime güvenim yoktu, bu kesindi, bu yüzden teklifine minnettar olarak başımı salladım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Her şeyin yolunda görüldüğünden ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için evin etrafına baktım. Fırtınaya hazırlanma konusunda pek bir şey bildiğim söylenemezdi. Sadece tahmin yürütüyordum, bu yüzden Wes'in burada olmasına sevinmiştim. "Evet, hadi gidelim," dedim.

Wes yepyeni ön kapıyı açtı.

-Ve kapıyı arkamızdan kilitlemeden önce bir elini sırtıma koyarak beni dışarı çıkardı. Elim tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve ben de ona izin verdim.

Yağmur yağmaya başlamış olmasına rağmen, Wes yine de benim için yolcu kapısını açtı ve kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce içeride olduğumdan emin oldu. Dışarı çikalı on saniyeden az olmuştu ama ben çoktan sıırıslıklam olmuşum. Wes'in kovboy şapkasından su damlıyordu.

Wes kapısını kapatırken, "Hadi eve gidelim," dedi. Sanki söylediğini vurgulamak istercesine uzaklarda gök gürledi. Arabayı Büyük Ev'e doğru sürmeye başladı ve şantiyeden uzaklaştıkça yağmur ön cama daha da sert vuruyordu.

Gök gürültüsü bir kez daha -bu kez daha yakından- alkışladı ve bu beni zıplattı. Wes elini koltuğun üzerinden uzatıp tekrar benimkini tuttu.

Ona izin verdim.

Başparmağıyla elimin üzerinde rahatlatıcı daireler çizdi ve vites değiştirmesi gerektiğinde, tıpkı kamyonadaki o ilk günkü gibi iki elini de vites koluna götürdü.

Ama o zamandan beri çok şey değişmişti.

Yağmurun ön cama vuruşunu izledim. Ağaçların rüzgârla savruluşunu ve ufukta çakan şimşekleri izledim.

Kamyonun ön cam silecekleri yağmura yetişemiyordu, bu yüzden küçük kahverengi bir figür kamyonun önüne fırladığında neredeyse görmüyordum, ama Wes gördü. Direksiyonu kırdı ve kafam neredeyse cama çarpıyordu.

Kamyonu durdurdu, emniyet kemerini çözdü ve koltuktan kayarak yanıma geldi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elleri yüzümdeydi. "Çok özür dilerim, tatlım." Elleri yüzümden boynuma, omuzlarıma, kollarımdan aşağıya ve tekrar yukarıya doğru hareket etti. "İyi misin?" Başımı salladım. İyiydim, sadece biraz sarsılmıştım ama San Francisco'da trafiğin en yoğun olduğu saatlerde yaşadığımdan daha fazla değil. "Direksiyonu kırmak zorunda kaldım. Sanırım o bir baldırdı." Elleri yine yüzümdeydi. Sanki bende herhangi bir yaralanma olup olmadığını araştırıyor gibiydi.

"Ben iyiyim," dedim. "Ciddiyim." Elleri hala arıyordu, bu yüzden bana inandığını sanmıyordum. "Wes," dedim sertçe ve eğilip yanağından öptüm. Dondu kaldı. "Ben iyiyim. Her şey yolunda." Diğer yanağını da öptüm. "Önümüzden kaçanın bir buzağı olduğunu mu söylemiştin?"

"Sanırım öyle. Tam olarak emin değilim. Kontrol etmem gerek."

"Tamam," dedim. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "O zaman kontrol edelim." Birlikte yağmura geri dönme önerisi üzerine Wes, yaralanmış olabileceğimi düşünürken içinde bulunduğu trans halinden sıyrıldı.

"Burada kal," dedi. "Hemen döneceğim." Ben itiraz edemedim, sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı ve fırtınanın içine daldı.

"Oh, lanet olsun," dedim -kimseye söylemedim, çünkü artık kamyondaki tek kişi bendim- ve peşinden gittim.

Yağmur dondurucuydu; birkaç adımda iliklerime kadar üşümüştüm. Wes küçük bir ağaç grubuna doğru gidiyordu ve ben de ona yetişmek için koştum.

Elini tuttum -el tutmayı ne zaman bu kadar sevdiğimi hatırlamıyorum- ve hemen bana döndü. "Sana kamyonda kalmanı söylemiştim," dedi. Gözleri bana yalvarıyordu.

"Yardım etmek istiyorum," dedim çenemi dışarı çıkararak. "Ben zaten dışarıdayım." Yağmurun altında Wes'in iç çekişini duyabiliyordum - ki bu da bir şey ifade ediyordu.

"Peki," dedi. Ağaçların arasına doğru yürüdü. Wes haklıydı, bu bir buzağıydı ve birkaç dakika sonra onu bulduk. Küçük kahverengi buzağı bir

ağacın gövdesine yaslanmıştı. Wes yavaşça ona yaklaştı ve eğildi.

Zavallı şey beklediğimden çok daha küçüktü ve çok korkmuş görünüyordu. O da incinmiş gibiydi ve kalbim kırıldı.

"Hey, bebeğim," dedi Wes usulca. "Burada ne işin var?" O sırada buzağının boynunda ve göğsünde bir şey -belki de bir çeşit metal- fark ettim.

Dikenli tel, belki?

Wes buzağıdan uzaklaştı ve kamyonu doğru geri döndü. Ne halt ediyordu bu?

Peşinden koştum. Benim gözetimimdeyken bu bebek ineğe sırtını dönecek değildi. Kesinlikle dönmeyecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Fırtınanın sesinden beni duyup duymadığını bilmiyordum. Yürümeye devam etti. "Weston!" Tanrım, bacakları hep bu kadar uzun muydu? Nasıl bu kadar hızlı yürüyordu?

Neden gidiyordu?

Ona ulaştığımda kolundan tuttum ve kendime doğru çevirdim. "Onu orada bırakamazsın!" diye bağırdım. "Sana ihtiyacı var!" Nereden geldiklerini bilmiyordum ama gözlerimin kenarlarında yaşlar vardı, onları itiyor, düşmek için can atıyorlardı. "Onu yalnız bırakamazsın. Yalnız kalamaz. Bu fırtınada olmaz. Burada ölemez mi?" Cevap vermesini beklemedim. "Lütfen," diye yalvardım. "Onu yalnız bırakma."

Wes'in yeşil gözleri beni incelerken yumuşaktı.

Şimdi ağlıyordum - sıcak gözyaşlarım soğuk yağmurla karışmış, ikisi birden yüzümden aşağı yuvarlanıyordu. En son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum ama aklımdan fırtınadaki bir buzağıdan daha fazla sebepten dolayı ağlıyor olabileceğim düşüncesi geçti.

"Lütfen," dedim tekrar.

Wes beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Onu terk etmeyeceğim, tatlım. Onu asla terk etmem," diye mırıldandı kulağıma.

Geri çekildim ve ona baktım. "O zaman neden çekip gittin?" Burnumu çektim.

"Tel kesicileri almaya geldim. Sonra onu kamyonu bindirip eve götüreceğiz." *Oh*. Tel kesiciler.

"Onu eve mi getiriyoruz?" Ben sordum.

"Evet, onu başka nereye götürebiliriz ki?" Huh. Güzel soru. Wes şakağıma bir öpücük kondurdu. "Atlama koltuğunun altında bir battaniye var. Onu onun için çıkar, tamam mı?" Beni bıraktı ve ön koltuğun altındaki alet kutusundan küçük bir çift tel makası aldı. "Hemen döneceğim."

Yağmurun altında durdum ve Wes'in ağaçlara doğru yürüyüşünü izledim. O gözden kaybolunca kamyonete tırmandım ve Wes'in bahsettiği battaniyeyi bulmak için arka tarafa bakındım. Buldum ve çıkardım.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra Wes'in ağaçların arasından geri geldiğini gördüm, bu sefer buzağı kucağındaydı.

Yağmurun altında onu gördüğümde, bazı insanların bebek taşıyan bir adam gördüklerinde böyle hissedebileceklerini hayal ettim. Bebeklerin büyük bir hayranı değildim, ama görünüşe göre bebek ineklerin büyük bir hayranıydım, çünkü Weston Ryder hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Beyaz gömleği vücuduna yapışmış, kahverengi kovboy şapkası ve kucağında fırtınadan yeni kurtardığı buzağısıyla bir kovboy mu?

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Kamyona kadar geldi ve ben de onun için yolcu kapısını açtım. Dışarı atladım ama battaniyeyi içeride bıraktım. Kuru kalmasını istedim.

Wes, "Arkaya tırmanmanı istiyorum, tatlım," dedi.

Bu kovboyun bana bu sözleri söyleyeceğini düşündüğüm bağlam kesinlikle bu *değildi* ama dediğini yaptım. Bu konuda zarif değildim - bir tırmanıştan çok bir çırpınış ve düşüştü.

Buzağıyı nazikçe battaniyenin üzerine koydu ve sonra battaniyeyi buzağının vücuduna sardı. Buzağı ona Waylon gibi bakıyordu - tam bir hayranlıkla.

Kapıyı hızla kapattı ve koşarak yanına gidip içeri girdi. O sırada gömleğinin üzerinde giderek büyüyen kıpkırmızı bir leke fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum. Sesimdeki endişeyi gizlemeye bile çalışmadım.

"Ne?" diye cevap verdi.

"Kaburgaların," dedim. "Kanaman var."

Wes yere baktı ve derin bir nefes verdi. "Dikenli tellerle karşılaşmış olmalıyım. Ben hissetmedim. Eve gittiğimizde bakarım." Bununla birlikte motoru çalıştırdı ve bizi Büyük Ev'e geri götürdü. Yol boyunca, muhtemelen hayatımda gördüğüm en şirin şey olan yavru buzağıya ve hayatımda tanıdığım en harika insan olan kovboya bakıp durdum.

Garaja girdiğimizde gök gürültüsü giderek artıyordu ve Amos'un kamyonetinin orada olmadığını fark ettim. Umarım güvenli bir yerdedir.

Wes kamyonandan inip evin kapısını açtı, sonra geri gelip buzağıyı aldı ve ben de arkalarından çıktım. Waylon koşarak evden çıktı ve garaja girdi.

Bugün evde kalmasına sevinmişim. Diz çöktüm ve ona güzel bir masaj yaptım.

Wes buzağıyı evin kapısının yanındaki köpek yatağına yatırdı. Garajın arkasına doğru yürüdü ve bir ısıtıcı ve bir yığın battaniye ile geri döndü. Isıtıcıyı açtı ve buzağının etrafına battaniyelerden bir yuva yaptı.

"Tatlım," diye seslendi. O bendim. "Koridordaki dolapta bir ısıtma yastığı var. Benim için gidip alabilir misin? Kapıyı açtığında hemen göreceksin." Başımı salladım ve koridordaki dolaba koştum, ısıtma yastığını aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde garaja geri döndüm.

Wes ve Waylon buzağının yanına yerleşmişlerdi. Wes onun kesiklerini temizlemiş gibi görünüyordu; çikolata rengi kürküne artık kan yapışmıyordu. Hemen cebimden telefonumu çıkardım ve Wes fark etmeden önce bir fotoğrafını çektim.

Bu anı hatırlamak istedim.

Wes beni ısıtıcı pedle görünce "Teşekkür ederim," dedi. Yastığı ona uzattım ve o da kısık ateşe aldı. Gözleri düşmeye başlayan buzağının yanına koydu.

"Şimdi ne yapacağız?" Ben sordum.

"Ona bir isim vereceğiz," dedi. Ağzından çıkmasını beklediğim son şey buydu. Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki şöyle dedi,

"Buzağılar geride kaldığında onları eve getiriyoruz. Onlara isim veririz ve onlar bizim olur. Büyürken Dolly, Tammy, Patsy ve Reba'mız vardı."

Country müzik hayranı değildim ama Wes'in az önce paylaştığı isimlerdeki temayı anlayabiliyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk ismi söyledim: "Loretta'ya ne dersin?"

Wes gülümsedi. "Loretta mükemmel." Uzandı ve Loretta'nın kulaklarından birini iyice ovdu. Loretta onun diğer eline sokuldu.

"Bu gece onu besleyeceğiz. Sıcak kaldığından ve uyuduğundan emin olacağız." Buzağı sanki bir işaretmiş gibi gözlerini kapattı. "Yarın veterineri onu kontrol ettireceğim."

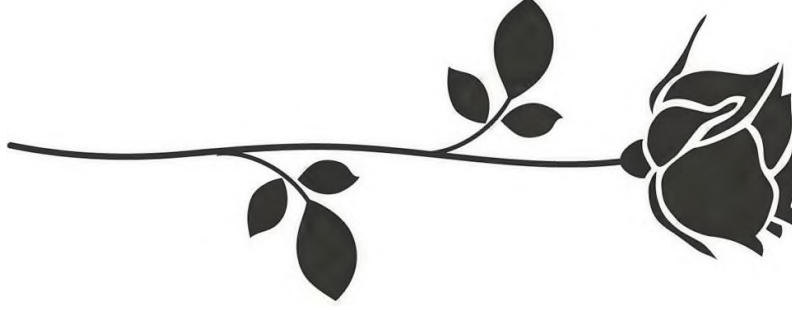
Başımı salladım. Kulağa hoş geliyordu. "Şu an için iyi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Waylon ona göz kulak olacak. Bir sorun olursa gelip bizi alacak. Yatağın arkasına onun için biraz yem koydum ve daha sonra ona bir biberon vereceğim."

"Ama o iyi mi?" Tekrar sordum. "Her şeyi halledildi mi?" "Evet, neden?"

Wes'in elini tuttum ve onu kapıya doğru çektim. "Çünkü artık birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor."

Bölüm 20

Ada

"T "Tişörtünü çıkar," dedim. Wes ve ben koridordaki tuvalette duruyorduk çünkü ilk yardım çantası oradaydı. O da Buradaki ilk günümde bana bundan bahsetti. Gerçek bir bakıcı değildim. Nasıl olunacağını bilmiyordum ama Wes için elimden geleni yapacaktım.

Hayatımda ilk defa biriyle ilgilenmek *istedim*. Geçmişte daha çok kendimle ilgileniyordum ki o sırada buna ihtiyacım vardı. Kendimle ilgilenmeye odaklanmalıydım yoksa kaybolup giderdim. Ama şu anda, Asi Mavi'nin beni başka biriyle ilgilenebilecek kadar iyileştirdiğini hissediyordum.

"Ada, bunu temizleyebilirim," dedi ve kamyonettekinden çok daha büyük görünen gömleğindeki kan lekesini işaret etti. "Donuyor olmalısın. Banyo yapmak ister misin? Eminim banyonda banyo malzemeleri vardır. Senin için başlatabilirim-"

Banyo kulağa hoş gelse de cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Weston, göbek adını bilmiyorum Ryder. Çıkar şu lanet gömleğini. Şimdi."

Sinirli bir iç çekti ve ıslak tişörtünü kafasına geçirdi. Önümdeki halini inceledim ama belli etmemeye çalıştım. İlgilenmem gereken başka meselelerim olmasaydı ona ne kadar bakardım bilmiyordum ama muhtemelen endişe verici bir süreydi. Göğsü geniş ve kaslıydı ve üzerinde bir tutam siyah kıl vardı. Karnındaki bölmeler belirgindi ama abartılı değildi.

Tanrı'ya şükür kesik çok kötü görünmüyordu. Yanındaki deriye dokunmak için uzandım ve Wes tısladı. "Ellerin donuyor lan!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Acıyor mu?" Wes başını salladı. "Pek sayılmaz."

"Güzel," diye cevap verdim. "Yani, muhtemelen önce temizlemeliyim, değil mi?"

Wes'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Evet, önce sen temizlemelisin ya da ben temizlerim, sen de gidip banyo yapar ve buz tutmuş ellerini ısıtırsın."

"Yapamam," dedim. Lavabonun altında temiz bir bez buldum ve sıcak suyun altında ıslattım. Birkaç santim uzunluğundaki kesiği silmeden önce derin bir nefes aldım. Wes kesiği ilk sildiğimde irkildi ama sonra hareketsiz kalmayı başardı. İlk yardım çantasına baktım ve üzerinde ANTİSEPTİK SPREY yazan bir şişe gördüm, kulağa umut verici geliyordu. Yanlış bir şey yaparsam Wes'in bana söyleyeceğini düşündüm ama spreyi elime aldıktan sonra sessiz kaldı, ben de etrafımızdaki havanın nasıl yoğunlaştığını fark etmemeye çalışarak devam ettim.

Sıvıyı kesiğin üzerine püskürttüm ve Wes irkildi. Ardından, tanıdık gelen sarı antibiyotik merhemi aldım ve pamuklu çubukla kesik boyunca biraz uyguladım.

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

"Bu iyi," diye nefes aldı Wes. Ben de kitteki en büyük yara bandını buldum. Yırtıp açtım ve kesiğin üzerine nasıl yapıştıracağımı düşündüm. Denenmiş bir yöntem olan yapıştır ve soy yöntemini uyguladım; pedi kesiğin üzerine koyarak başladım, sonra yavaşça kağıdı çekip çıkarttım ve aynı anda yapışkan kısmı deriye yapıştırdım. Yerine oturduktan sonra bir

kez daha sıkıca bastırdım.

Ve sonra ışıklar söndü.

Karanlık, etrafımızdaki havayı iliklerime kadar hissedebildiğim bir elektrik akımıyla doldurdu. Wes'in "Rhodes" diye mırıldanmadan önce yutkunduğunu duydum.

"Ne?" Ellerimi vücudundan çekmeden fısıldadım.

"Benim göbek adım Rhodes," dedi. Weston Rhodes Ryder. Güzel bir *isim*, diye düşündüm. Beni öpmeden önce düşündüğümü hatırladığım son şey buydu.

Kısa bir öpücüktü. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve hemen ağzının benimkinin üzerinde olmasını özledim. Uzun süre özlememe gerek kalmadı çünkü beni tekrar öptü, tekrar ve tekrar. Öpücükler arasındaki boşluk kısaldı ve öpücüklerin kendileri daha uzun, daha durgun hale geldi.

Burası bar ya da mutfak gibi değildi. Çılgınlık yoktu. Sadece biz ve bu öpücükler vardı. Yavaş ve kasıtlı.

Ellerimi göğsünde ve omuzlarında gezdirdim. Sıcak teninin ellerimin altında verdiği hissi seviyordum.

Parmaklarını nemli saçlarımda düğümledi ve dillerimizi birbirine dolamak için ekstra kaldırıcı gücünü kullanarak başımı hafifçe geriye çekti. Onun için çaresizdim. Daha yakın olmak istiyordum. Parmak uçlarımda yükseldim ve Wes ellerinden birini vücudumdan aşağıya, kıkımın üzerine doğru sürükledi. Bacağımı kaldırdım ve o da kalçamın arkasından tutup beline doğru çekti.

"Beni odana götür," dedim ağzına karşı.

Eli saçlarımda sıkılaştı ve kalçaları yuvarlandı. "Emin misin?" diye nefes aldı.

"Evet." Hiçbir şeyden bu kadar emin olduğumu hatırlamıyorum. Tuttuğu bacağımı aşağı indirmeye çalıştım ama onun yerine Wes beni yukarı kaldırdı ve bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

Beni banyodan çıkarıp koridorun sonuna kadar taşıdı. Yürürken boynunu öptüm ve emdim. Bir kapıyı açtığını duydum ve karanlık olmasına ve daha önce buraya hiç girmemiş olmama rağmen, onun odasında olduğumuzu biliyordum.

Onun gibi kokuyordu. Sedir gibi.

Beni yatağına götürmek yerine, ki orada olmayı çok istiyordum, beni yere bıraktı ve biraz geri çekildi. Elini yüzüme koydu, sonra

boynuma, sonra göğüslerime ve karnıma doğru hareket ettirdi. Dokunuşu o kadar hafifti ki çığlık atmak istememe neden oldu.

Gömleğimin etek ucunda durdu. "Yapabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen," diye nefes aldım. Gömleğimin alt kısmını iki eliyle kavradı ve yavaşça başımın üzerinden çekti. Bugün çöpe atılmamış siyah sütyenlerimden birini giydiğim için minnettardım. Beni gördüğünde burun delikleri alevlendi.

Neye benzediğimi bilmek bile istemiyordum -muhtemelen boğulmuş bir fareye

-Ama benim umurumda değildi, anlaşılan onun da değildi.

Wes gömleğimi bir kenara fırlattı ve diz çöktü. Ellerini kalçalarımın koydu ve taytımı -zorlu bir şekilde yavaşça- aşağı çekmeye başlarken karnımı öptü. İç çamaşırı konusunda daha az şanslıydım -köhne siyah tangamda kesinlikle birkaç delik vardı- ama o bunu da umursuyor gibi görünmüyordu.

Taytımı çıkarmama yardım ederken dengemi sağlamak için ellerimi Wes'in omuzlarına koydum. Onları gömleğimin üstüne attı ve bana baktı. Bu adam dizlerinin üzerindeydi ve sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana bakıyordu. Bana o şekilde de dokunuyordu; parmaklarını kalçalarımın, kalçalarımın üzerinde ve tangamın altında gezdiriyordu. "Çok güzelsin," dedi, sonra kalça kemiklerimin her birini öptü ve ayağa kalktı.

Sözleri beni tam on ikiden vurdu. Güzel olmadığımı düşündüğümünden değil, ama Chance'le yaşadığım her şeyden sonra kendime olan saygımın darbe almadığını söylersem yalan söylemiş olurum-özellikle de yatak odasında. Chance ve ben iki yıldır birlikteydik - gevşekçe kullandığım bir terim - ve üç buçuk aydır evliydik. Bu iki buçuk yıllık süre zarfında belki on kez seks yapmışızdır. Sadece çıkarken bu beni gerçekten rahatsız etmiyordu ama evlendikten sonra kendime olan saygımı zedelemeye başladı. Onu iğrendirdiğimi, beni istemediğini hissediyordum ve ne zaman onun beni istediğini hissetmek istediğimi söylesem, omuz silkiyordu.

Wes'in beni en az benim onu istediğim kadar istediğinden hiç şüphem yoktu ve bu beni özgür, cesur ve heyecanlı hissettiriyordu.

Ben de onu tekrar öptüm. Kollarımı ona doladım, tenimizin mümkün olduğunca çok birbirine değmesini istiyordum. Beni sıkıca tuttu, yerden kaldırdı,

ve beni yatağına götürdü. Beni yatırdığında, bunu nazikçe yaptı. Daha önce hiç kimse bana bu kadar özenli davranmamıştı - sadece seks sırasında değil, hiçbir zaman.

"Bardaki geceden beri bunu düşünmeden edemiyorum," diye fısıldadı Wes. Üzerimde geziniyordu. "Yakalanmamış olsaydık neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. Son birkaç aydır bu fanteziyi kafamda defalarca canlandırmıştım.

"Seni o duvara karşı becermek istedim." Wes boynumu usulca ısırdı. "Yakalandığımızda tam sana adımı söyleyecektim çünkü ben içindeyken tekrar tekrar inlemeni duymak istiyordum." Boynumu yaladı ve ben keskin bir nefes aldım. "Sonra buraya geldin ve hayatımda ilk kez kendimi şanslı hissettim."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilerim."

Wes kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken "Olma," dedi ve bu ikimizin de inlemesine neden oldu. "Bu beni garip bir şekilde tahrik etti."

"Wes..." Birden gerilerek söyledim. "Bunu yapmadan önce, ben-" Kelimelerimin üzerinde tökezledim, mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya çalışıyordum çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. "Bazen ıslanmam biraz zaman alıyor ve bunu istemediğimden ya da senden etkilenmediğimden değil, çünkü istiyorum ve etkileniyorum - bu sadece vücudum." Hemen cevap vermedi, boynumu ısırmaya ve emmeye devam etti.

Sonra tenime doğru fısıldadı, "Antidepresanım yüzünden bazen sertleşmem biraz zaman alıyor ve bu seni istemediğimden değil. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla bir şey istediğimi hiç sanmıyorum."

Bu an kendimi ham, savunmasız ve önemli hissediyordum. Onu görmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarında düğümledim ve ağzını boynumdan çekerek onu bana bakmaya zorladım. "Yani," dedim, "oraya birlikte gideceğiz, öyle mi?" Yutkundu ve başını salladı.

"Bana neyi sevdiğini söyle," dedi.

Bunu bir an için düşündüm, çünkü geçmişte nelerden hoşlandığının bir önemi yoktu, şimdi sadece Wes'ten hoşlanıyordum. Onunla her şey farklıydı. "Öpüşmeyi severim," dedim, bu da bana onun kocaman gülümsemelerinden birini ve tabii ki bir öpücük kazandırdı.

"Not edildi," dedi.

"Ve benimle konuşmandan hoşlanıyorum," diye devam ettim. "Ve beni ısırдың zaman."

Wes ellerinden birini vücudumda gezdirdi -göğüslerimin üzerinden, karnımdan aşağı, serçe parmağı tangamın altından geçene kadar. Sıcaklık onun izini takip etti. "Sana mutfakta neredeyse kot pantolonumun içine boşalacağımı anlatayım mı? Sadece sana dokunduğum için mi?" Ağzını benimkinin üzerine indirdi ve dilinin içeri girebilmesi için benimkini zorla açtı. "Tezgâhın üzerinde kıvranışını düşününce duşa girip yumruğumu nasıl sikmek zorunda kaldığımı da anlatayım mı?" Wes iç çamaşırımı aşağı çekmeye başladı. "Yoksa amının parmaklarımda o kadar iyi hissettirdiğini ve sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettirdiğini bilmek için kelimenin tam anlamıyla öleceğimi mi söylemeliyim?" Tangamı bacaklarımdan aşağıya doğru çekip odanın diğer ucuna fırlatabilmek için yarıya kadar üzerimden yuvarlandı. Sonra beni üstüne çekti. "Günlerce parmaklarımda tadına bakabilecekmişim gibi hissettiğimi söylemeli miyim?"

Aman Tanrım. Wes bana yatakta nelerden hoşlandığımı sormakla kalmadı, aynı zamanda yerine de getirdi. Bu adam başka bir şeydi. Eğildim ve onu öptüm. Sertçe. Kalçalarım kendi kendine dönmeye başladı. Wes'in iri elleri kıçımı yoğuruyor, kotuna sürtünmem için beni yönlendiriyordu. Baskı çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Vücudumun ona tepki verdiğini hissedebiliyordum; omurgamdan aşağı yuvarlanan ve bacaklarımin arasında biriken lav gibi. "İşte böyle, tatlım," dedi ağzıma karşı. "İhtiyacın olanı al."

Onu. Ona ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım ve onu da yanıma aldım, böylece dik durduk ve birbirimize dolandık. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve parmaklarımı saçlarında düğümledim. Bir elini kıçımda tuttu ve diğer eliyle sütyenimi çözdü. Kollarımdan aşağı düşen askıların verdiği his çılgılık atma isteği uyandırdı.

Her şeyi çok fazla gibi hissettirdi. Ya da sadece yeterli. Bilmiyordum.

Artık çıplaktım ve ıslanıyordum, ama Wes'in acelesi yoktu. Beni öpmeye, bana dokunmaya ve kalçalarımı kotunun üzerinde yuvarlamama izin vermeye devam etti. Birkaç dakika sonra beni tekrar sırt üstü çevirdi. Ayağa kalktı ve ben de ona doğru uzandım. "Bir saniye tatlım," dedi. "Bunların zamanı geldi.

git." Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağı çekip dışarı çıkarken kollarındaki damarları görebiliyordum. Aletinin külotunu zorladığını görebiliyordum. Ön sevişme seansı ikimiz için de işe yaramış gibi görünüyordu.

"Külot da," diye nefes aldım. Bana çapkın bir gülümseme fırlattı ve sadece bununla bile orgazm olabilirdim. İçime bir sıcaklık yayıldı. Ama dediğimi yaptı. Yatağın kenarında durdu ve önünde çıplak yatan bana bakarken uzun aletini birkaç kez pompaladı. Ağzım sulandı.

"Sen muhteşemsin," diye fısıldadı saygıyla. Normalde, bu sözler bende üzerimi örtüp kaçma isteği uyandırırdu, ama Wes'le öyle olmadı. Bunun yerine, onun övgüsü altında yaltaklandım, onun güneş ışığının tadını çıkardım.

Şimdi tekrar üstümdeydi, beni daha sert ve daha acil bir şekilde öpüyordu. Aleti amıma doğru kaydı ve ikimizin de nefesi kesildi. Kalçalarını oynatmaya başladı ve ben de her hamlesine karşılık verdim. "Siktir Ada," diye nefes aldı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Göster bana," dedim. Bununla birlikte ellerimden birini sikine götürdü. Uzunluğunun etrafına sardım ve pompaladım. İnledi. Bunu birkaç kez daha yaptım ve onu üstümde sabit tutan kollar titremeye başladı. Onun üzerindeki etkiyi izlemek hoşuma gidiyordu. Bu bana güven veriyordu. Beni tahrik ediyordu.

"Siktir, siktir, siktir," dedi elimi çekerken. "Şimdi sana dokunabilir miyim? Lütfen, Tanrım, sana dokunmama izin ver." Altında bacaklarımı daha da açarak onu tam olarak istediğini yapmaya davet ettim. "Bana yapabileceğimi söyle," diye nefes aldı.

"Bana dokunabilirsin," dedim. Wes hiç vakit kaybetmeden parmaklarından birini içime soktu ve nefesim kesildi. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum - parmağını içime sokup çıkarırken bunu duyabiliyordum da - birkaç hamleden sonra ikinci bir parmak daha ekledi.

"Çok mükemmelsin Ada. Çok mükemmel hissediyorsun," dedi. "Seni parmaklarımla boşaltmak istiyorum, tıpkı mutfakta yaptığım gibi." Parmakları hareket ederken başparmağı klitorisime sürtündü ve ben sarsıldım. Gülümsedi.

doğru yoldaydı. Parmakları içimde kıvrıldı ve tekrar sarsıldım. "Uslu dur," dedi diğer elini kalçalarımın altına götürüp beni aşağı doğru tutarken.

Uzun parmakları içimde küçük parmaklarımın ulaşamadığı bir noktaya çarpıyordu ve kutsal lanet olsun, bu adam tam olarak söylediği şeyi yapacak ve beni üzerlerine boşaltacaktı. Devam etti, yavaşlamadı, hızlanmadı, sabit bir tempo tutturdu ve orgazmımın oluşmaya başladığını hissettim. Yabancı, ezici ve harika hissettiriyordu.

Nefes nefese kalmaya başladım. "Wes," diye inledim.

"Siktir," dedi. "Aynen öyle, tatlım. Bırak kendini. Parçalandığını görmeme izin ver." Bedenim çırpınmaya başladı ama Wes kalçalarımı yerinde tuttu. Parmakları içimdeki o noktaya bir kez daha vurdu, gök gürledi ve ben uçuşumun kenarına düştüm.

"Aman Tanrım," diye inledim orgazm bedenimi sarsarken. Wes vazgeçmedi, beni sınıra getirmek için ne yaptıysa onu yapmaya devam etti. Kalçalarım sarsıldı ve arkamdaki yastığa tutundum; tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa bedenimin uçup gideceğini hissediyordum.

Ben aşağı inerken, Wes'in parmakları yavaşladı. Beni öpmek için üzerime eğildi ve sikini kalçamda hissedebiliyordum. Uzun, kalın ve taş gibi sertti. Uzaklaştığında, parmaklarını ağzına götürdü ve sanki tadın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı ve kızardığımı hissettim.

Sikeyim.

"Seni istiyorum," dedim omuzlarına tutunarak. "Sikini içimde hissetmek istiyorum, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var." Wes ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı ve beni sıkıca öptü. Kendi tadımı alabiliyordum.

"Son muayenemden beri bunu yapmadım," dedi. "Herhangi bir CYBE'm yok ama prezervatifim var."

"Ben de temizim," dedim. Boşandıktan hemen sonra test yaptırmıştım. "Ama bu sefer prezervatif kullanırsak kendimi daha rahat hissederim," dedim dürüstçe. Evliyken bile kondom kullanmadan hiç seks yapmamıştım.

Wes şakağımı öptü ve başını salladı. "Tamamdır. Kımıldama," dedi ayağa kalkıp odayı geçerek şifonyerine giderken. Geri dönüp yatağın kenarına diz çökmeden önce bir kutu ve ardından bir folyo paketi çıkardığını gördüm.

Paketi dişleriyle yırtıp açarken ve prezervatifi boyundan aşağı yuvarlamaya başlarken onu açlıkla izledim.

Benim onu izlememi izliyordu. Onunla olan her şey çok yüklü hissettiriyordu. Prezervatifi yerleştirdikten sonra yavaşça, kasıtlı olarak vücuduma doğru ilerledi, yol boyunca öptü, yaladı ve emdi. Aletini girişime yerleştirdiğinde, tekrar nefes nefese kalmıştım.

Onunla ilgili her şey beni etkiledi.

"Böyle iyi mi?" diye sordu ve ben de hevesle başımı salladım. Bir saniye daha beklemek istemiyordum. Aletinin başını içime soktuğunda sanki bütün kemiklerim erimişti. "Ada," dedi yavaşça içine girerken, "Sanırım sen benim için yaratılmışsın." Sıkı bir uyumdu, bu yüzden yavaşça çalıştı, dışarı çekildi ve sonra her seferinde biraz daha içeri girdi.

Altında titriyordum ve alnındaki teri görebiliyordum. Sonuna kadar girdiğinde boynuma doğru yığıldı. "Kahretsin," diye inledi, beni oradan öperek, "bana bir saniye ver."

Kalp atışlarını hissedebiliyordum ve onun da benimkini hissedebildiğini biliyordum; kaburgalarına o kadar sert vuruyordu ki kırılacaklarını sandım.

Sonunda Wes hareket etmeye başladı ve dünya durdu. Yavaşça başladı, kolay bir tempoyla içime girip çıkıyordu. Çok iyi hissettiriyordu. "Senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu milyonlarca kez hayal ettim," diye inledi. "Hayallerim yanına bile yaklaşamıyor."

Hızlanmaya başladı. Sırtına, saçlarına, kıkına, elimi atabildiğim her yerine yapıştım. Onun her yerine dokunmak istiyordum.

"Wes," diye inledim. "Bu çok iyi." Sesim kendi kulaklarım için neredeyse tanınmaz haldeydi.

"Adımı tekrar söyle," diye talep etti.

"Wes," dedim. Kalçalarını bana doğru daha sert ve daha hızlı sürerken tekrar tekrar söyledim. Gözlerimi kapattım, neredeyse tekrar uçurumdan düşmeye hazırdım. Ama eli çenemi sıkıca kavradı.

"Gözlerini aç Ada. Kimse gelmiyor, bizi yakalayacak kimse yok. Burada benden kaçamazsın. Bir araya geldiğimizde bana bakmanı istiyorum." Dediğini yaptım ve Wes'e baktığımda çıldırmış gibi görünüyordu-

Sanki ele geçirilmiş gibiydi, ama en iyi şekilde. Onu hiç vahşî ve çözülmüş görmemiştim, ama bu onun en sevdiğim versiyonu olabilirdi.

Omurgamın tabanında bir basınç oluştuğunu hissettim. Wes yaklaştığını bildiği için hızını kesmedi. "Yaklaştığını hissedebiliyorum," dedi. "Siktir, hissedebiliyorum."

Benim inlemelerim giderek yükseliyordu, onunkiler de öyle. İkimiz de bir uçurumun kenarına doğru sürükleniyorduk ve düşmek için can atıyorduk. Wes beni özensiz ve kabaca öptü ve alt dudacağımı ısırdığında boşaldım. Tüm vücudum kasıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. İnlemelerim çığlıklara dönüştü ve Wes bana daha sert ve daha hızlı vurmaya başladı, bitiş çizgisine doğru yarışıyor, benimle orada olmak istiyordu.

Vücudu hareketsiz kalmadan önce söylediği son şey "Siktir Ada" oldu ve birkaç kez daha gelişigüzel içime doğru sarsıldı, sonra üstüme yığıldı.

Dudaklarını boynumda hissettim. "Böyle olabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Ben de," diye nefes aldım. Hareket etmedim. Ona ve bu ana olabildiğince uzun süre tutunmak istiyordum.

Bölüm 21

Wes

I Ada Hart'a yarı yarıya aşkıttım ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu bir süredir biliyordum ama bugün geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim. Biz

Hala yataktaydık, çarşafıma ve birbirimize dolanmıştık ve bana karşı titrediğini hissetmeseydim gecenin geri kalanında orada kalırdım.

Kahretsin.

İkimiz de henüz duş alma fırsatı bulamamıştık. Sanırım çok meşguldük. Yağmurun neden olduğu soğğun bizi yakalaması an meselesiydi.

Ada'yı kendime yaklaştırdım ve yorganı omuzlarına kadar çektim. Burada onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum. Bunu bir daha ne zaman yapmama izin vereceğini bilmiyordum.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

"Genelde öyleyimdir," dedi. "Ama evet." Kahretsin. Üzerimde donarak ölmesine izin veremezdim.

"Banyo için hazır mısınız?" Saçlarını öperken sordum.

"Sadece benimle gelersen." Sesi şakacıydı ve bu sesi sadece bana karşı kullandığını duymuştum. Kalbimi kabarttı. Aklıma, ne olduğumuz ve nereye gittiğimizle ilgili, onu anında kaçırtacak fikirler soktu.

Dürüst olmak gerekirse, beni de korkuttular. Kendinizi asla hissetmeyeceğinize ikna ettiğiniz bir şeyi hissetmek garipti.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedim. Yataktan kalkmadan önce onu bir kez daha -yumuşak ve yavaşça- öptüm. "Sen burada kal. Ben her şeyi hazırlayacağım."

Ada bana bakmak için yan döndü. Başını elinin üzerine koymuştu ve çarşaf vücudunun tamamını değil ama büyük bir kısmını örtüyordu.

Onu daha iyi hayal edemezdim.

Şifonyerimin üst çekmecesini açtı, ben de bir çift boxer alıp üzerime geçirdim. Banyoya gitmeden önce bana kalbimi göğsümde vahşi atlar gibi hissettiren bir şekilde gülümseyen Ada'ya son bir kez baktım.

Elektrikler hâlâ kesikti. Telefonum banyo tezgahında bıraktığım yerdeydi, ben de kontrol ettim. Saat sekizi biraz geçiyordu ve hava neredeyse tamamen kararmıştı.

Ailemden bir sürü mesaj aldım. İlki babamdandı.

Baba: Hank ve Teddy'nin fırtınaya hazırlanmasına yardım etmek için geldim. Şimdilik burada kalıyorum. Dikkatli olun.

Sonra kardeşlerimle bir grup sohbetinde birkaç tane vardı.

Emmy: Yoklama.

Riley ve ben evdeyiz ve güvendeyiz.

Luke: Al, şekerim.

Emmy: Luke, tam olarak yanımdasın. Luke:

Daha yakına gel.

İğrenç.

Teddy: Ben ve babalar iyiyiz! Çifte
iğrenç.

Teddy: 🖐️ 🖐️ 🖐️

Bu mesaj başlığında ne işi var ki?

Teddy Andersen Gus Ryder'ı sohbetten çıkardı

Emmy Ryder sohbete Gus Ryder'ı ekledi

Emmy: Wes? İyi misin?

Emmy: Weston'a çağrı var. Alo?

Eminim iyidir. Wes, küçük kardeşimize iyi olduğunu

söyle. Teddy: *Sen*

NEDEN BURADASIN?

Luke: Cidden, Wes. Bize mesaj at. Emmy çıldırıyor.

Son mesaj birkaç dakika öncesine ait.

Wes, on dakika içinde cevap vermezsen Ulusal
Muhafızları arayacağım.

Buna ihtiyacım yoktu, bu yüzden hızlıca bir yanıt yazdım.

Burada her şey yolunda.

Yaşıyor.

Teddy: Ada seninle mi?

Teddy: 😊😊😊

Evet, o da iyi biri.

Sanırım şimdi her şey mantıklı geliyor. Teddy:

Korunun! Eğlenin! Birkaç mum yakın! Luke: Güzel.

Telefonumu yere bıraktım ve yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım.
Bugün için o kadar mutluydum ki. Banyoyu çalıştırmaya başladım, sonra

Ada'nın banyosu. Emmy'de banyo tuzu olduğunu biliyordum. Uzun bir günün ardından onları kullanmayı severdim, kas ağrılarına iyi gelirlerdi.

Aynı kokudaki köpük banyosunu da aldım -okaliptüs ya da öyle bir şey- ve banyoya geri dönüp tuzları ve köpük banyosunu küvete dökmeye başladım.

Teddy aslında mumlar konusunda bana iyi bir fikir vermişti - ne de olsa elektrikler kesikti. Acil durum çantasında çay lambalarımız olduğunu biliyordum, onları bulmak için koridora çıkmadan önce banyonun taşma tehlikesi olmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Koridordaki dolabı açtığımda ilk gördüğüm şey: kocaman bir poşet çay lambası ve bir çakmak.

Büyük ikramiye.

Birkaç dakika ve muhtemelen bir itfaiyecinin anevrizma geçirmesine neden olacak sayıda yanan mumdan sonra Ada'ya geri döndüm.

Onu bıraktığım yerdeydi, yatağında lanet bir tanrıça gibi görünüyordu.

Yatağın üzerinde diz çöktüm ve vücudunda gezinmeye başladım, yapabildiğim her yere öpücükler ve eğlenceli ısırmalar yerleştirdim. Belini sıktım ve o da kıkırdadı.

Ada kıkırdayan bir kadın değildi ama benim için kıkırdadı ve bu bana duvardan koşarak geçebileceğimi gibi hissettirdi. İyi anlamda.

"Gıdıklandım," dedi ve belini tekrar sıkmaktan başka çarem kalmadı. Tekmeledi ve güldü. "Sen tam bir pisliksin," dedi gülümseyerek. Onu gıdıklamayı bıraktım ve ağzına bir öpücük kondurdum.

"Banyoda bizim için hazırladığım düzeni gördükten sonra böyle düşünüp düşünmediğini göreceğiz." Yataktan kalktım ve çarşaflarıyla birlikte onu kucağıma aldım. Başka bir kahkaha ile ödüllendirildim ve şansına inanamadım.

Banyoya vardığımızda Ada'yı ayaklarının üzerine yatırdım. Manzarayı, köpük banyosunu, mumları incelerken çarşafların düşmesine izin verdi. Gül yapraklarım olsaydı onları da serpiştirirdim ama hepsini kazanamazdım.

"Kahretsin," dedi. "Daha sık dışarı çıkmak için elektriğe ihtiyacım olacak." Ben de öyle düşündüm. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni arkasından küvete doğru çekti. Büyüktü, bu yüzden ikimiz için bolca yer vardı.

Tam suya girecekti ki onu durdurdum. Eğildim ve çok sıcak olmadığından emin olmak için önce suya dokundum. Bunu yaptığımda yüzünde daha önce görmediğim bir ifade belirdi ama ne anlama geldiğini bilmiyordum ve anlamaya çalışacak kadar uzun süre orada kalmadı.

"Her şey yolunda," dedim ve o da suya girip kendini aşağıya bıraktı. Ben de boxerımı çıkardım ve arkasına geçtim. Onu göğsüme doğru çektim ve ikimiz de suyun içinde rahatladık.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi. "Bu mükemmel."

Sen de öylesin, diye düşündüm.

Ada ve ben su soğuyana kadar banyoda kaldık ve sonra onu dışarı çıkardım çünkü benim nöbetimde tekrar üşümesine izin veremezdim.

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen onu odasında giyinmesi için bıraktım, ama biz kurulanırken Waylon beni almaya gelmişti, bu yüzden Loretta'yı kontrol etmem gerekiyordu.

Loretta.

Bana country müziği sevmediğini söyleyen kadın bugün bir buzağıya Loretta Lynn'in adını verdi.

Waylon beni garaja götürdü, Loretta hâlâ yatağındaydı ama artık tamamen uyanıktı. Buzağı beni görünce titrek bacakları üzerinde durdu. Bu iyiydi. Uyuşuk değildi ve refleksleri iyiydi.

"Hey, bebeğim," dedim yaklaşırken. "Aç mısın?" Loretta gençti. Gerçekten küçüktü. Katı gıdaya geçmeden önce muhtemelen süt takviyesine ihtiyacı olacaktı. Bir buzağının barajından ayrılması göğsümü sızlatırdı ama bu çiftlik hayatının bir gerçeğiydi. Bunun milyonlarca nedeni vardı -özellikle de ilk kez düvelerde- ve bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ama buzağıya bakabilirdik. Rebel Blue'da biberonla beslenen buzağılara pek sık rastlanmazdı ve ben içten içe onlara sahip olmayı severdim. Bakacak bir şeyimin olması hoşuma gidiyordu. Garajın arka tarafına gittim, orada epeyce çiftlik malzemesi vardı - ahırlarımız kadar olmasa da yeterli miktarda.

Kamp ocaklarından birini kurdum ve bir su ısıtıcısında biraz su kaynattım. Süt ikamesini karıştırıp çalkalamadan önce bileğime rahatça dokunabileceğim kadar beklettim. Loretta'nın yanına geri döndüm ve biberonu almasını sağlamaya çalıştım. Bu buzağılar için alışılması zor bir durum olabilir, bu yüzden biraz ince eleyip sık dokumak ve çok sabırlı olmak gerekiyordu.

Loretta sonunda şişeye yapıştığında, evin garaja açılan kapısının açıldığını duydum. Kalbim göğsümde tekmelendi çünkü bunun olabileceği tek bir kişi vardı.

Ada kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı giymişti ve hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Loretta kucağımdayken beni görünce bir an durakladı. "Şu anki görünüşün seni yukarı sürükleyip seninle sevişmek istemem için yeterli," dedi. "Cidden şu anda gömleksizsin ve bir inek yavrusunu biberonla mı besliyorsun?"

Ona göz kırptım ve "Şaka yapıyor olmalısın" diye inledi.

"Gel benimle otur," dedim. Sırtını duvara yaslayarak oturdu. Waylon ona doğru ilerledi ve başını onun kucağına koydu ve başını okşamaya başladı.

"İçinde sadece süt mü var?" Ada şişeyi işaret ederek sordu.

Başımı salladım. "Bu bir süt ikamesi - insan bebek maması gibi ama buzağılar için."

"Her gün bir okul günüdür," diye mırıldandı ve sonra sustu.

"İyi misin?" Kafasının içinde benden kaçmaya başladığından endişelenmeye başlayarak sordum.

Başını salladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Her şeyi," dedim dürüstçe.

"Bu şey hakkında..." Tereddüt etti. Bir dakika sonra "Depresyon," dedi. Ah. Bu tereddütünü açıklıyordu. İnsanlar bu konuda konuşurken garip hissedirdi ama ben hissetmedim. Ailem, hobilerim, hayallerim kadar hayatımın bir parçasıydı ve bunlardan herhangi biri hakkında nasıl konuşuyorsam öyle konuşmaya çalıştım - saygı ve özenle.

"Devam et," dedim, sesimin nazik olduğundan emin olmaya çalışarak.

"Sen" -yine durakladı ve sözcükleri ağzından çıkmadan önce çiğnediğini görebiliyordum- "her zaman böyle mi hissediyorsun?" Güzel bir soruydu.

"Hayır," dedim. "Son birkaç yıldır o kadar kötü değildi. Benim için işe yarayan bir rutin buldum -ilaç, terapi, iş- bunların hepsi beni daha iyi hissettiriyor. Waylon da öyle. Ona ihtiyacım var." En kötü olduğum zamanları düşündüm. Eskiden değişimle baş etmekte zorlanırdım. Beni dengesizleştirirdi. Ayrıca ilgilenmem gereken şeyler olmasını severdim ve Emmy üniversiteye gidene kadar tüm hayatım boyunca bu şey oydu. Sanırım hem Gus hem de ben, annemiz yanımızda olsaydı hissedeceğimizden daha fazla Emmy'ye göz kulak olmak için özel bir baskı hissettik. Gus onu korudu - kelimenin tam anlamıyla - ve ben de sadece onun için *oradaydım*.

Emmy büyürken Meadowlark'ta kalması gerekenden daha fazla kalmak istemedi. Eyalet dışından bir üniversiteyi seçmesi sürpriz olmadı ama o yokken onu özledim. Sanki Gus ve ben o yokken ne yapacağımızı bilemiyorduk. Kimliğim her zaman kardeşlerime göre şekillenmiştir, bu yüzden onlardan biri gittiğinde tüm varlığım alt üst oldu.

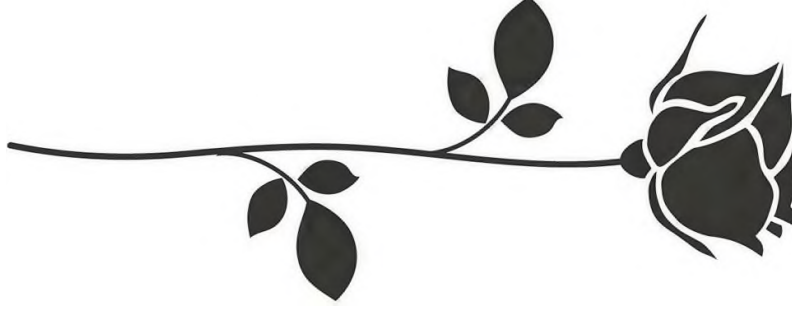
Ayrıca, her zaman büyük duygularım olmuştur, bu yüzden üzgün, yalnız veya umutsuz hissettiğimde, bu önemli ve... korkutucuydu. "Emmy üniversiteye gittikten sonra gerçekten kötüydü ama babam ve Gus buradaydı. Bu depresyonun ne olduğunu gerçekten bilmeden önceydi. Daha önce daha hafif versiyonlarını hissetmiştim ama bir isim koyamamıştım. Sadece kötü hissediyordum.

"Biriyle görüşmemi öneren babamdı ve iyi ki de öyle yapmış. Waylon'a da o zaman sahip oldum." Gönüllü olmak için barınağa gittim ve eve küçük beyaz bir tüy yumağıyla döndüm. İtfaiye istasyonunda terk edilmişti. Onu görür görmez benim olduğunu anladım. Hayatımın sonuna kadar o köpeğe minnettar kalacağım. O benim dayanağım. Ne olursa olsun, Waylon'un koca kafası elimin altına girdiğinde kendimi daha iyi hissediyorum - en azından bir dakikalığına.

"Şu anda bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama daha iyi hissetmenin bu kadar... zor olacağını tahmin etmemiştim. Ve şu anda iyiyim," dedim. "Şu anda yaptığım şey işe yarıyor ama bir gün gelecek, babamın fırtına öncesi hissettiği gibi kemiklerimde bir sızı hissedeceğim ve şu anda yaptığım şey işe yaramayacak ve her şeye yeniden başlamam gerekecek. Bu beni korkutuyor."

Ada başını omzuma koydu. Hiçbir şey söylemedi, söylemek zorunda da değildi. Yıllardır umutsuzca birinin sadece benimle olmasını istemiştim. Elektrikler kesildiğinde yanımda oturmasını ve fırtınayı birlikte atlatmayı.

Bölüm 22

Ada

Emmy ve Teddy arkamdaki yatakta oturmuş, dolabın kapağındaki boy ayırtmasının önünde yeni bir kıyafet denememi izliyorlardı. Onuncudan sonra saymayı bırakmışım. Görünüşe göre Wes bu gece dışarı çıkacağımızı ağzından kaçırmıştı ve bu da Emmy ile Teddy'nin hazırlanmama yardım etmeleri gerektiği anlamına geliyordu. En azından, bana söyledikleri buydu. ellerinde diyet kolalar ve ekstra kıyafet seçenekleriyle geldiler.

Arkadaşlık kurallarını bilmiyordum ama burada oldukları için mutluydum. Yine de Cam'i özlemiştim. Onunla artık düzenli olarak konuşuyorduk ve ona arkadaşım diyebileceğimi hissetmeye başlamışım.

"Bence geçen hafta sonu aldığımız eteği giymelisin," dedi Teddy. Kat kat püsküllerle kaplı uzun siyah süet bir etekti - çok Batılı, ama belki de fazla burnu havada.

"Onu henüz denemedin, değil mi?" Emmy sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama bu gecenin havası bu mu bilmiyorum."

"Saçak her zaman havalıdır," dedi Teddy. Ayağa kalktı ve yerdeki alışveriş çantasına yöneldi. Bavulumla yaşamıyor olsam da, aldıklarımın diğer kıyafetlerimle birlikte bir kenara konması her şeyin çok kalıcı olduğunu hissettiriyordu. Buna pek hazır değildim.

Teddy eteği çıkardı ve Emmy bir "oooh" sesi çıkardı. "Bu iyi," dedi. "Bunu giymelisin."

Teddy eteği bana doğru itti. "Git." Eliyle beni kışkırttı. "Sadece dene. Kaybedecek neyin var ki?"

"Peki," diye kabul ettim ve banyoya girdim. Üzerimdeki kot pantolonu çıkardım ve yerine eteğimi giydim. Banyo kapısını açıp odaya geri dönmeden önce aynaya bakma zahmetine girmedim. Emmy ve Teddy konuşmalarına ara verip yataktan kalktılar ve yuhalayıp bağırmaya başladılar. İkisi de profesyonel hype kadınları olarak iş bulabilirlerdi. Kendilerini çok samimi hissediyorlardı.

"Ada, çok sıcaksın, çok sıcak," dedi Emmy. İyi bir önlem için kendini yelpazeledi.

"O eteği asla çıkarma," dedi Teddy. "Şaka yapmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla senin için yapılmış gibi görünüyor ve bunu gerçekten kıyafet yapan biri söylüyorsa, bu bir şey ifade ediyor." Teddy aynaya bakmam için beni çevirdi.

Mükemmeldi.

Etek çok dar olmadan geniş kalçalarımı sarıyordu. Saçakları her hareketimi takip ediyordu, en küçük hareketlerimi bile. Sanki her an üzerimde hafif bir esinti varmış gibiydi.

Kendime güvenmemi sağladı.

"Harika görünüyor," dedi Emmy gülümseyerek. O arkamda duruyordu ama Teddy yatağa geri dönmüştü.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan doğru üst," dedi, getirdiği bir yığın gömleği sıralarken. "Belden yukarı en sevdiğiniz özelliğinizi seçmeniz gerekse, bu ne olurdu?"

Bir an için bunu düşünmek zorunda kaldım. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı ve ben de bunu daha önce hiç düşünmemiştim. "Dürüst olmak gerekirse," diye başladım, "göğüslerim." Göğüslere gelince, güzel olduklarını düşünüyordum. "Ve dövmelerim."

"Mükemmel seçimler," dedi Teddy. "Kendini en çok siyah giyerken mi rahat hissediyorsun?" Başımı salladım, bunu fark etmesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Teddy yığından bir bluz çıkardı ve bana fırlattı. "Bu."

Banyoya geri döndüm ve bu gece giydiğim dantelli pembe sütyenin üzerine giydim - benim için cesurdu -. Eşleşen külotla birlikte.

Bilirsin, her ihtimale karşı.

Bu kez Emmy ve Teddy'nin yanına gitmeden önce aynaya baktım. Teddy'nin seçtiği gömlek dar, siyah, kısa kollu bir gömlekti. Ön kısmının ortasında bir dikiş vardı ve bu dikiş gömleğin yakasını yukarı doğru sarkarken görüldüğünden daha alçak yapıyordu. Basitti; etek ise dikkat çekici bir parça olarak kalmıştı.

Banyonun kapısını açtım ve alkışlarla karşılandım. Gülümsemekten kendimi alamadım. Emmy ve Teddy'nin herkese bu şekilde davranıp davranmadığını bilmiyordum ama bu önemli değildi, yine de kendimi özel hissetmemi sağlıyordu.

"Bunları burada giydim ve bunu bir işaret olarak alıyorum," dedi Emmy, bir çift siyah kovboy çizmesi uzatarak. "Dene bakalım."

Şifonyerin üst çekmecesinden bir çift çorap alıp giydim ve hemen ardından botları giydim.

Daha önce hiç kovboy çizmeleri giymemiştim, hatta bunlar gibi işlevden çok moda için yapılmış olanları bile, ama onları sevdim.

Teddy bana bakmadan önce Emmy'ye, "Bu bizim en iyi çalışmamız," dedi. "Harika görünüyorsun. Cidden, Wes bu gece seni yakınında tutsa iyi olur çünkü otuz mil yarıçapındaki her kovboyun ilgisini çekeceksin."

Boy aynasında kıyafetimin tamamını inceledim. Aynada kendime en son Meadowlark'taki ilk tam günümde, o motelde bakmıştım. O zamanki halimden çok farklı görünmüyordum -güneşte daha fazla vakit geçirdiğim için birkaç çilim belirmişti, perçemlerim daha fazla uzamıştı, yanaklarım daha dolgun görünüyordu- ama kendimi tamamen farklı bir kadın gibi hissediyordum.

Aynada gördüğüm kadın rahattı. Hâlâ yalnızlıktan hoşlanıyordu ama artık kendini yalnız hissetmiyordu ve hayatı boyunca kendini yalnız hissetmiş biri için bu her şeye değerdi. Büyüdüğümünden değil

Ait değilmişim gibi hissediyordum, bulunduğum yere ait değilmişim ama başka bir yere ait olabilirmişim gibi.

Belki buraya ait olabilirim.

Wes'e.

Ve Emmy, ve Teddy, ve Cam. Amos'la da.

Kapım alındı. "Ada," Wes'in sesi içeri süzüldü. "Neredeyse hazır mısın?"

Ben cevap veremedenden Teddy ve Emmy hep bir ağızdan "Gidin buradan!" diye bağırdılar, Emmy de "Girişte sizinle buluşacak." diye devam etti.

"Ve çok ateşli görünüyor, o yüzden kendinizi hazırlayın!" Teddy aradı.

"Sabırsızlanıyorum" dediğinde Wes'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Sonra adımlarının kapıdan ayrıldığını duydum.

"Ceket. anta." Teddy bana yıpranmış deri ceketimi ve çantamı uzattı. İkisini de aldım. Birden kendimi gergin hissettim. En son ne zaman gerçek bir randevuya çıktığımı hatırlayamıyordum.

"Derin nefes al," dedi Emmy, gerginliğini hissederek. Yüksek sesle nefes alma gösterisi yaptı ve ben de onu takip ederek aynı anda nefes verdim. "Bu gece harika olacak."

Bununla birlikte, yatak odasından çıkıp koridora doğru yürüdüm. Wes girişte beni bekliyordu. İlk başta yaklaştığımı duymadı. Ellerini saçlarında gezdirdiğini ve tişörtünün üzerine giydiği flanel gmleğini düzelttiğini gördüm. Kot pantolonu yeni görünüyordu ve daha önce görmediğim bir çift bot giymişti.

Weston Ryder tanıdığım en güzel adamdı, hem içi hem dışı.

Beni gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle gamzeleri belirdi ve yumruğunu ağızına götürüp işaret parmağını ısırarak bir gösteri yaptı, sanki bana bakmak onu sinirlendirmişti - kötü bir şekilde değil, beni ne kadar istediğini gösterecek şekilde. "Tanrım, çok güzelsin," dedi. Eğildi ve boynumu öptü. "Ellerimi senden nasıl uzak tutabilirim ki?" diye homurdandı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Ellerini benden uzak tutman gerektiğini kim söyledi?" Dedim.

"İyi noktaya değindin," dedi çeneme bir öpücük kondurarak. Sonra çenemi yukarı kaldırdı ve koridordan bir "Öhö" sesi duyana kadar beni sert ve ateşli bir şekilde öptü.

Emmy'ydi. Işıl ışıldı. Teddy bize el salladı ve "İyi eğlenceler çocuklar. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

Wes ve benim için iyi bir şey, bu işleri oldukça açık bıraktı.

-

"Yirmi parça turta ile ne yapmamız gerekiyor?" Wes'le birlikte kamyonetine doğru yürürken sordum. Elinde, içinde yirmi adet turta bulunan paket servis kutularıyla dolu bir çanta taşıyordu. Wes, Meadowlark Diner'dan yirmi çeşit turtanın hepsinden birer dilim sipariş etmişti.

"Ye onları, tabii ki."

"Bu çok fazla turta, Wes," diye karşı çıktım.

"Bize güveniyorum," dedi basitçe. "Ben araba kullanırken onları tutabilir misin? O hindistan cevizli kremalı pasta kiraza değerse, sana yalan söyleyemem, ağlayabilirim."

"Yiyeceklerin dokunmasından hoşlanmıyor musun?" Ben sordum.

"Hindistan cevizi kremalı turtanın mükemmel lezzetini bozan hiçbir şeyin hayranı değilim" dedi. Onu hindistan cevizi seven biri olarak düşünmemiştim. Bu bilgiyi daha sonrası için saklayacaktım.

"Bu kutuları sabit tutmak için elimden geleni yapacağım," dedim ve ona sahte bir selam verdim. Kamyonun kapısını benim için açtı ve içeri girdim. Turta kutularını kucağıma koydu ve kapıyı kapatmadan önce şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bana haftanın geri kalanından bahset." Fırtınanın ve elektrik kesintisinin olduğu ve bizim... bilirsiniz... çarpıştığımız gün olan Çarşamba gününden bu yana geçen haftamı anlatmak istediğini düşündüm.

Birbirimizi pek görmemiştik ama çiftlikte fırtına sonrası işlerle meşgul olduğunu bilecek kadar görüşmüştük ama ayrıntıları bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gün tadilatın en hareketli günleri olmuştu. Ondan önce her şey çoğunlukla sorunsuz ilerlemişti. Bu, gecikmiş bir kaos olduğu anlamına geliyordu ve fırtınadan sonra başladı.

"Fırtına bir ton kiremit uçurdu ve çatıda fark etmediğimiz bazı hasarları ortaya çıkardı, bu nedenle yeni bir çatı gündemde, ancak neyse ki çatı ustaları önümüzdeki hafta gelebilir. Mutfak için dolaplar geldi ama yanlış renkteler, o da gündemde." Başımı salladım. "Oh, bir de yer döşememiz bitti çünkü ölçüler yanlıştı ve ben de bir kutu fayansı düşürüp kırdım."

Ona cehennemden gelen haftanın özetini anlatmayı bitirdikten sonra, bunu küçümsemeli miydim diye düşündüm. Bir an için Wes'e karşı çok rahat davrandığımdan, haddimi daha da aştığımdan endişelendim. Ona haftamı anlatmayı o kadar çok istiyordum ki, ne olduğumuzu unutmuştum: bir çalışan ve onun patronu.

Yeni bir çatı -kısmi de olsa- büyük bir olaydı. Bir ölçünün yanlış olduğunu açıkça kabul etmek de öyle. Elbette hepsini halletmiştim. Buraya gelmeden önce çatıyı değiştirmeyi planlıyordum, bu yüzden bütçe kapsamındaydı, ancak bu arada o parayı başka bir yere koymadığımdan emin olmalıyım. İlave ahşap döşeme Cuma günü orada olacaktı, dolaplar yarı kolaylıkla boyanabilirdi ve fayans kutusu bodruma indirdiğim fazladan bir kutuydu. Ayrıca, iki haftalık tamponum vardı ve bu noktada, en azından bir kısmını kullanmam gerekeceğini biliyordum - çoğunlukla dolap boyaması için.

Wes'in cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

Wes kısık bir ıslık çaldı. "O haftalardan biri, ha?" Evet, kesinlikle o haftalardan biriydi. Ve işin garip tarafı, böyle şeyler sadece Wes ortalıkta yokken oluyor gibiydi.

O bir şans tılsımıydı.

"Hiç endişeleniyor musun?" Görüldüğü kadar sakın olup olmadığını anlamaya çalışarak sordum.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

"Hayır, değilim" dedim ve bunda ciddiydim. Bunu yapabilirdim.

"Tamam o zaman. İşini yapacağın konusunda sana güveniyorum Ada. Eğer sen endişelenmiyorsan, ben de endişelenmiyorum." Wes omuzlarını silkti. "Ve eğer endişeliysen, bunu birlikte çözeriz. Bu proje ikimizin de projesi."

Küçük bir rahatlama iç çekişi yaptım, o da bunu fark etmiş olmalı ki elini benimkinin durduğu koltuğa uzattı, tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Bu hafta neredeydin?" Onu gerçekten de Perşembe sabahından beri görmemiştim. Geceyi onun yatağında geçirdikten sonra, elektrikler tekrar geldiğinde erkenden kahvaltı hazırladık. Biz yemek yaparken Amos eve geldi ve her ikisi de fırtınanın çiftlikte yarattığı hasarı tespit etmek için ayrılmadan önce üçümüz birlikte yemek yedik. Günün sonunda kamyonetini Büyük Ev'e geri götürebilmem için yine de araziye geldi, ancak normalden daha geç geldi ve Büyük Ev'e döndüğümüzde tekrar gitti.

"Fırtına çok zarar verdi," dedi iç çekerek. Bunu zaten biliyordum. "Kıştan kalma bazı hava hasarlarımız zaten vardı" -ilk günümde kulübeleri su bastığından bahsettiğini hatırladım, bu yüzden Büyük Ev'de kalıyordum- "ve hepsini onarmaya fırsat bulamadık, bu yüzden bazıları daha da kötüleşti. Ayrıca, bu tür fırtınalar sığırları ürkütebilir ve gitmemeleri gereken yerlere gidebilirler, bu yüzden birçoğunu geri götürmek zorunda kalıyoruz. Devrilen ağaçları ve diğer şeyleri de temizlememiz gerekiyor. Böyle bir hava olayından sonra her zaman yapılacak çok şey vardır."

"Bu yüzden mi Emmy ve Brooks'un kamyonları her sabah ben iş sahasına giderken Büyük Ev'de oluyor?"

"Evet. Emmy hala haftada en az dört gün çiftlikte çünkü derslere ek olarak at eğitimi de veriyor ama hem o hem de Brooks bu hafta çiftlikteki diğer işlere de katılmak zorunda kaldı. Brooks her zaman bizim tamircimiz olmuştur, neredeyse her şeyi tamir edebilir ama bu hafta işi başından aşkın."

Emmy'yle ilk tanıştığım zamanı düşündüm, acaba kamyonetini tamir etmiş miydi? Sormak zorundaydım.

Rebel Blue'da birkaç aydır çalışıyor olmama rağmen, bir çiftliği günlük olarak yönetmenin ne gerektirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kesin olan bir şey vardı ki o da

Ryders'ın. Dördü de birbirinden farklıydı ama ortak noktaları çiftliklerini çok sevmeleri idi ve hepsi de çiftliklerine ve çiftlikle ilgili her şeye -sığırlar, koyunlar, atlar, ahırlar, çiftlik çalışanları, her şey- bakmak için canla başla çalışıyordu.

Onlara hayrandım. Bir şeyi bu kadar çok sevmenin özel bir şey olduğunu düşünürdüm.

Wes bizi bir dağa çıkaran dolambaçlı bir toprak yola saptı. Yol o kadar dikti ki birkaç kez vites küçültmek zorunda kaldı. "Cidden, beni nereye götürüyorsun?"

"Neredeyse vardık," dedi, "söz veriyorum." Yol sık ağaçlarla çevriliydi, adeta bir tünel gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Yaklaşık otuz saniye sonra bu ağaçların arasından çıkacağız," dedi. "Ve Meadowlark'ın -belki de tüm Wyoming'in- sunduğu en iyi manzarayı göreceksin." Wes'in başparmakları direksiyona vuruyordu.

-Heyecanını kontrol edemiyormuş gibiydi ve gerçekten nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

Tıpkı söylediği gibi, kısa sürede ağaçların arasından çıktık ve bir uçurumun kenarına hiç olmak istemediğim kadar yakın olmamıza rağmen, haklıydı. Manzara beni tamamen şaşırtmıştı. Sanırım ağzım bir karışık kaldı. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıktığımı sanmıyordum. Önümde uzanan Wyoming eyaletinin tamamını görebiliyormuşum gibi hissettim. Güneş batıyordu ve gökyüzü ağaçlarla kaplı dağların üzerinde mor ve pembeye boyanmıştı. Büyük toprak parçaları ve su kütleleri arasında birkaç bebek boyunda ev gördüm. Kır çiçekleri boya sıçramaları gibi çayırları süslüyordu.

Ben daha her şeyi kavrayamadan Wes kamyoneti ters çevirdi. Kolunu arkamdaki koltuğa koydu, omzunun üzerinden baktı ve uçurumun kenarına doğru geri geri gitmeye başladı. Eğer uçuruma yuvarlanacağımızdan korkmasaydım, kamyonu bu kadar yumuşak bir şekilde geri geri sürerkenki görüntüsü hakkında milyonlarca uygunsuz şey düşünürdüm.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kamyon durduğunda ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hadi," dedi. "Sana göstereyim." Turta kutularını kucağımdan aldı ve kamyonundan indi, benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Dışarı çıktığımda kamyonun düşündüğüm kadar uçuruma yakın olmadığını fark ettim, bu beni rahatlatmıştı ama yine de oldukça yakındı. Wes bana bunu açıkça söylememişti ama kendi savaş ya da kaç duygusunu tetiklemek gibi bir huyu olduğunu hissediyordum.

Yükseklikten korkmuyordum ama kendimi koruma duygum vardı, bu yüzden uçurumun üzerinden bakmak midemi biraz bulandırdı.

Wes bagaj kapağını açtı ve turta kutularını üzerine koydu. Zahmetsizce yatağa atladı (bu küçük zıplamayı öngörülebilir bir gelecek için zihnimde bir döngüde oynatacaktım), kabinin arkasındaki gümüş saklama kutusunun kapağını kaldırdı ve battaniyeleri ve yastıkları çıkarmaya ve kamyon kasasını onlarla kaplamaya başladı. Tüm bunları benim için mi hazırlamıştı?

Bana elini uzattığında bunun şaşkınlığını yaşıyordum. Yumuşak gülümsemelerinden biriyle, "Lastiği adım atmak için kullan, yolun geri kalanında seni ben tutarım," dedi.

Weston Ryder özünde nazık biriydi ve bunun bir erkeğin olabileceği en iyi şey olduğunu düşünüyordum.

Elini tuttum ve elimden geldiğince zarif bir şekilde kamyon lastiğinin üzerine çıktım, ki bu hiç de zarif değildi, sonra beni yolun geri kalanında yukarı çekti ve kollarına girdim. Kamyonun kasasında bir dakika birlikte durduk ve daha aylar önce benim için bir yabancı olan bu adama, bu kovboya baktım.

Şimdi onun bir parçası olmadığı bir hayatı yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyordum.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü, bu yüzden aklımdan çıkardım. Bunu düşünmek istemiyordum. Bu gece olmaz.

Battaniyelerin üzerine yerleştik ve Wes pasta kutularını açmaya başladı. Bunlardan üç tane vardı, ikisinde sekiz parça ve birinde dört parça.

"Yani," dedi, "bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Meadowlark Batı Amerika Birleşik Devletleri'nin turta başkentidir."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diye güldü Wes. "Ama öyle olmalı." Bana bir çatal uzattı ve seçenekler arasında gezdirdi. Hepsini hatırlayamıyordum ama diğerlerinin yanı sıra çilekli, yaban mersinli, şeftalili, muz kremalı, fıstık kremalı, tatlı patatesli, balkabaklı, cevizli, limonlu, vişneli ve Wes'in favorisi olan hindistan cevizli vardı.

Krem. "Önce hangisini deneyeceksin?" Heyecanı bana da bulaşmaya başlamıştı. Turta hayranı olduğumu söyleyemezdin - hiçbir şekilde nefret etmezdim ama sık yediğim ya da yemeyi düşündüğüm bir şey değildi - ama Wes'in sevdiği şeyler için duyduğu enerji bulaşıcıydı.

Yani bu geceden sonra bir turta tutkunu olma ihtimalim oldukça yüksekti.

Misket limonunda karar kılmadan önce bir dakika boyunca dilimleri inceledim. Çatalımla biraz aldım ve ağzıma attım.

Vay anasını. Gözlerimin açıldığını hissettim ve Wes bana gülümsedi. "Sana söylemiştim," dedi.

"Bu cidden hayatımda yediğim en güzel turta." Ve böylece turta yeme faslı başladı. Wes bizim için bir turta ayraç çizebilmek için kamyonundan küçük çizim defterlerinden birini bile çıkardı.

Sayfaları çevirirken bazı çizimlerini görebiliyordum. Çok iyiydi. Gerçekten iyiydi aslında.

Yedik, güldük ve konuştuk.

"İnsanlar buraya çok gelir mi?" Ben sordum.

"Eskiden öyleydi. Lisedeyken burası Makeout Point olarak bilinirdi," dedi kaşlarını sallayarak ve kalbimi pır pır ettiren muzip bir sırıtışla. "Ama artık öyle olduğunu sanmıyorum, yoksa şu anda etrafımız sisli camlı kamyonlarla çevrili olurdu."

Bu beni güldürdü. "Buraya sık sık uçan biri miydin?"

Wes başını salladı. "Pek sayılmaz, ama on altı yaşıma geldiğimde Gus'la bir süre aynı kamyoneti paylaştık. Bir gece Büyük Ev'in hemen dışında kamyonun kasasında uzanmış aya ve yıldızlara bakıyordum ki Gus'ın evden gizlice çıktığını duydum. Ne yaptığını merak ediyordum, bu yüzden yere yatıp sessiz kaldım. Sonra kamyona bindi ve sürmeye başladı."

"Sen hâlâ arkadaşın mı?" Kıkırdarak sordum.

"Evet! Sonra bir kızı almak için durdu -Mandy Miller- ve o anda altıma sıçmak üzereydim ama bir şey söylemek için çok geç olduğunu hissettim. Kızı buraya getirdi ve normal bir insan gibi kamyonun içinde sevişmek yerine inip bagaj kapağını indirdiler."

Bir kamyonun arkasına sıkıştığı için kardeşinin gecesini mahveden genç Wes'in görüntüsüne içimden bir kahkaha yükseldi - karnınızdan gelen türden bir kahkaha.

"Ve Gus beni gördüğünde, kulaklarından neredeyse duman çıkıyor."

"Ne yaptın sen?" Hala gülerek sordum.

"El salladım." Wes omuz silkti. "Peki ya sen?" diye sordu. "Utanç verici hikayelerin var mı?"

"Çoktur, eminim," dedim. "Ama bunun kadar iyi değil."

Wes uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman bana başka bir şey söyle," dedi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Sen," dedi basitçe. "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Cevizli turtadan bir ısırık aldım ve düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, kimsenin bilmediği pek çok şey olduğunu düşünüyordum çünkü kimsenin beni gerçekten tanıyıp tanımadığını ya da tanımak isteyip istemediğini bilmiyordum.

Ve eğer bu doğruysa, Wes'in ilk olmasından dolayı mutluydum.

"Küçükken *Price Is Right* modeli olmak isterdim," diye ağzımdan kaçırdım. Tabii ki bunu seçtim. "Plinko topunu düşürme, yeni bir blender'ı gösterme ve parmaklarımı yepyeni bir Volvo'nun üzerinde sürüklenme fikrine bayılırdım."

Wes o kadar geniş gülümsüyordu ki yanakları acıyordu. "Ada Hart," dedi ciddiyetle, "senden *çok iyi* bir *Price Is Right* modeli olurdu."

Güldüm ve omzunu ittim. "Kapa çeneni."

Sonraki birkaç saat boyunca da böyle devam etti. Hikayelerimizi ve anekdotlarımızı paylaştık ve ben de Wes hakkında kalbime yakın tuttuğum ve giderek büyüyen koleksiyonuma yeni parçalar ekledim.

Bölüm 23

Wes

Oerşembe günü, çiftliğe dönmeden önce Loretta'yı beslemek için Büyük Ev'e geri dönmüştüm ki telefonum çaldı.

Ada'ydı.

"Selam tatlım," dedim selamlarken.

"Selam, kovboy." Sesi kalbimin ters takla atmasına neden oldu. Birkaç hafta önce Ada'ya yarı aşık olsam da, şimdi ona sonuna kadar aşıktım.

Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Henüz değil. "Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, bugün şantiyeye uğrayabilecek misin? Gelecek hafta mobilyaları taşımaya başlamadan önce sana danışmak istediğim birkaç şey var." O zamanın geldiğine inanamıyordum. Projenin bitmesine yaklaşık bir ay kalmıştı ve Ada çok *meşguldü*. Bebek Mavi'yi bırakıp

Her gün daha da geç. Yorgun olduğunu biliyordum ve onun için yapabileceğim bir şey olmasını diliyordum.

Ama son zamanlarda, çok yorgun olduğu zamanlarda haftada birkaç gece benimle yatağa girmeye başlamıştı ve ben de onu kollarımın arasına alıp uyuyana kadar parmaklarımı sırtında gezdiriyordum.

"Artık Baby Blue'nun yanına gelebilirim," dedim.

Ada telefonun diğer ucunda sessizdi. Kahretsin. Ne yaptım ben? "Weston?" dedi. "Az önce şantiyeden Bebek Mavisi diye mi bahsettin?" *Kahretsin*. Sadece kafamda öyle demem gerekiyordu.

"Evet," dedim.

"Bunca zamandır kafanda böyle mi diyordun?" Yutkundum.

"Evet."

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra, "Hiç şüphesiz bu şimdiye kadar duyduğum en mükemmel şey. Bunu tamamen kendine sakladığına inanamıyorum!"

"Pardon?"

"Olmalısın! Şimdi o deri şapkalı kışını Baby Blue'ya götür de sana şahsen kızabileyim." Ben cevap veremeden telefonu kapattı. Bugün Ziggy'yi Büyük Ev'e geri götürmüştüm, bu yüzden Baby Blue'ya gitmek yerine Ziggy'yi patikalarda gezdirdim ve Waylon da yanımızda koştu. Tadilat devam ederken normalde yaptığım kadar çok ata binmiyordum. Araba kullanmak daha kolaydı.

Ayrıca, araba kullanmak akşamları Ada ile zaman geçirmeyi garantilemek anlamına geliyordu.

Ada'nın hiç ata binip binmediğini merak ettim - içimden bir ses hayır diyordu. Onunla birlikte ata binmeyi, kalçalarımı onun kalçalarına dayamayış ve onu kendime doğru bastırmayı düşündüm.

Bunu şimdi yapmak zorundaydım.

Ziggy ve ben geldiğimizde, ekibin altı üyesi dev bir dikdörtgeni dikkatle eve taşıyordu. Bunun ada tezgahı olduğunu düşündüm - Ada zümrüt yeşili mermerde karar kılmıştı ve onu korumak için levhayı örten bezin arasından görüldüğünü görebiliyordum.

Ziggy dışarıda bir direğe bağlıyken onları içeri kadar takip ettim. Evan onları yönlendiriyor, "Sakin ol" ve "Y a v a ş l a " d i y e bağırıyordu.

Ekip mermeri ebedi evine indirirken "Güzel" dedi.

Birkaç gündür buraya gelmemiştim ve işlerin bu kadar hızlı ilerlemesine şaşırdım. Özellikle de geçen haftaki tüm aksaklıklardan sonra.

Yerler döşenmişti -her ne kadar şu anda üzerleri örtülü olsa da- ve alçıpan boyanmaya hazırды. Doğru dolapların yarın burada olması gerekiyordu ve Evan oturma odasının etrafındaki gömme dolapların montajını bitirmişti. Tonozlu tavandaki kirişler yerleştirilmiş ve açıkta kalan tuğla duvar elektrikle yıkanmıştı.

Yine de en sevdiğim özellik şömineydi. Eskiden sadece ahşap bir şöminesi vardı, ancak Ada'ya geçen yıl tavan arasında bulduğum ve taş benzeyen bir fotoğrafını gösterdim. O fotoğrafı gördükten sonra ahşap şömineyi özenle sökmüştü. Şimdi taş şömine, eski mermer bordürü ve altın kakmasıyla güzel bir şekilde restore edilmiş ve odanın odak noktası haline gelmişti.

Her şeyde o "neredeyse bitmiş" hissi vardı ve bu kalbimi kabartıyordu. Bu evin geldiği noktayla gurur duyuyordum ama bu işe öncülük eden kadınla daha da çok gurur duyuyordum. Onun büyüklüğüne ortak olduğum için çok mutluydum.

O kadından bahsetmişken, köşede durmuş, her iki kulağının arkasında birer kalem ve ağzında kalemiyle iPad'inde bir şeylere bakıyordu.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi iPad'inden başını kaldırıp bana baktı. Beni gördüğünde, en sevdiğim şey haline gelen o sessiz gülümsemesiyle bana vurdu. Bana o şekilde gülümsediğinde, bu sadece ikimizin bildiği bir sırrı paylaşmak gibiydi.

Ona doğru yürüdüm ve hiç düşünmeden eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. Hiç aldırış etmedi.

"Burada kendini neye kaptırdın?" diye sordum.

iPad'ini çevirerek bana içinde bulunduğumuz alanın dijital bir görüntüsünü gösterdi. İki adamın duvarın üst yarısına mavi-beyaz çiçekli duvar kağıdı uyguladığı yeri işaret ederek, "Yarın lambri kaplamayı yapıyoruz," diye açıkladı. Mavi açık renkti,

İnce. Hoşuma gitti. "Sanırım uzun olmasını istiyorum," dedi. "Belki duvarın üçte ikisi kadar. Sen ne düşünüyorsun?"

"Duvar kağıdındaki mavinin aynısı mı olacak?" diye sordum.

"Biraz daha koyu," dedi. "Ama çok değil."

"O zaman bence duvarın üçte ikisi mükemmel," diye cevap verdim. "Tezgâh harika görünüyor," dedim mermeri göstererek. "Buradaki tüm renkler burayı çok"-doğru kelimeyi bulmaya çalıştım-"ev gibi" hissettiriyor.

Ada gülümsedi. "Mesele de bu zaten kovboy. Sana yatak odalarını göstereyim," dedi ve evin arka tarafına doğru yürümeye başladı. "Vintage bir renk paletine sadık kalmak istedim, bu yüzden çok fazla toz mavisi var - açıkçası

-Bazı yeşiller ve sevdiğimiz banyo karolarına saygı göstermek için bazı pembeler."

"Biz" demesi hoşuma gitti. Ada beni altı yatak odasının hepsine götürdü. Henüz döşenmemişlerdi ama her şey tamamdı. Boya, duvar kâğıdı ve lambri karışımı bir renkleri vardı. Bir tanesi çıplak tuğlalı oturma odası duvarını paylaşıyordu. Hepsi benzersiz ve farklı hissettiriyordu - antika bir yatak ve kahvaltıda bekleyebileceğiniz bir şey - ama yine de taze ve temiz, dağınık veya telaşlı değil.

Ana süitin Fransız kapıları yenilenmiş küçük bir verandaya açılıyordu. Çevre düzenlemesinin önümüzdeki hafta ve sonraki hafta yapılacağını biliyordum ama şimdiden harika görünüyor.

Fransız kapılar, üzerlerine kır çiçekleri çizilmiş gibi görünen beyaz keten perdelerle desteklenmişti. Güller de vardı. "Nereden aldın bunları?" Perdeleri göstererek sordum. "Onları sevdim."

Ada'nın yanakları pembeleşti; bu çok sık olan bir şey değildi. "Onları biz yaptık. Emmy, Teddy, Cam ve ben. Birkaç hafta önce o gece yaptığımız şey buydu. Çiftliğin etrafından topladığımız kır çiçekleri ve Büyük Ev'in dışındaki çalılardan topladığımız güller."

Annemin gül fidanları. "Muhteşemler," dedim, onları şimdi daha da çok seviyordum.

"Kullandığımız kır çiçeklerini sakladım ve kuruttum. Onlarla reçine bardak altlıkları döktüm ve onları mumlara, kavanozlara, bardaklara ve çay lambalarına modpodladım. Kitsch gibi görünebilir ama ben umutluyum. Bu da aklıma bir başka şeyi getiriyor.

sizinle konuşmak istedim," dedi. "Belirli bir dekor ögesi var mı? -sanat, biblolar, kitaplar, herhangi bir şey- buraya dahil etmek istediğiniz? Rebel Blue'nun yeni bir evde yeni bir hayata ihtiyaç duyabilecek parçaları?"

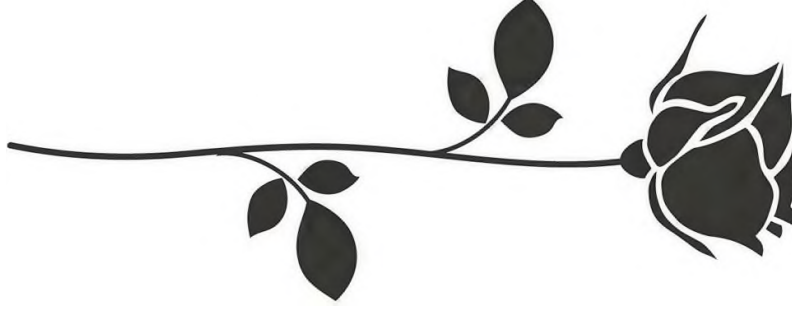
"Büyük Ev'in tavan arasını arayabiliriz," dedim. "Buraya ait orijinal eşyaların çoğu orada kaldı. Ama..." Durakladım, söylemek üzere olduğum şey yüzünden boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Ama ne?" Ada usulca sordu.

"Burada istediğimden emin olduğum birkaç şey var," dedim. Ada başını salladı, bekliyordu. "Annem bir ressamdı. Gerçekten çok zeki bir ressamdı. Tavan arasında yığınla tablosu var. Uzun zamandır üzerleri örtülüydü ve sanırım" -boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama o şerefsiz yerinden kıpırdamadı- "sanırım onları burada görmekten mutlu olurdu."

Ada kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. "Bence bu kulağa mükemmel geliyor, Wes."

Bölüm 24

Ada

ISosyal medyayı ciddi bir şekilde ihmal ediyordum, ki bu benim açımdan kötü bir karardı, tüm kariyerimin temeli olduğu düşünülduğünde.

Beni destekleyecek bir diplomam ya da resmi bir eğitimim yoktu; sahip olduğum tek şey portföyümdü ve o da sosyal sayfalarımda yer alıyordu.

Cuma günüydü. Evan'a bu sabah içerik, e-posta ve bazı idari işlere yetişmem gerektiğini söyledim ve o da gün boyunca şantiyedeki her şeyi halletmekten mutluluk duydu. *Bebek Mavisi*, diye düşündüm. Wes'in aylardır, hatta belki de yıllardır bunun üzerinde oturduğuna inanamıyordum.

Tam eve göreydi. Bayıldım.

Büyük Ev'deki mutfak masasında telefonum, dizüstü bilgisayarım ve iPad'imle oturmuş, tüm silindirleri çalıştırıyordum. Şimdiye kadar geçen haftanın haberlerini yakalamış ve yayınlamak üzere üç video düzenlemiştim. Ayrıca birkaç fotoğrafı düzenledim ve bazı başlıklar yazdım. Dürüst olmak gerekirse, normalde çektiğim kadar çok fotoğraf çekmemiştim.

Ama neyse ki Evan benimle yeterince uzun süredir çalışıyordu ve kullanabileceğim bazı fotoğraflar çekmeyi ve videolar kaydetmeyi biliyordu.

Şu anda kolayca geliyordu. Bir projenin ortasındaiken de böyle oluyordu. İçerik çok daha kolay hale geldi çünkü yaratıcılığım özgürce akıyordu. Durdurulamayacağımı hissediyordum.

Bir projem olmadığında, içerik sıkıcıydı - nefret ettiğim bir angarya - bu yüzden şu anda bu konuda nasıl hissettiğimi iyice özümsemişimden emin oldum.

Ayrıca e-posta gelen kutuma bakmamak için de harika bir yoldu. Bana göre, hala çalışıyordum, hala üretkendim, bu yüzden erteleme olarak sayılmazdı.

Bence sağlam mantık.

Önümüzdeki iki hafta için yeterli içeriği hazırlamak iki saatimi daha aldı ama bittiğinde kendimi bu sabahkinden daha hafif hissettim. Bu iyi haberdi.

Kötü haber şu ki, artık iş bittiğine göre e-postalarımı ihmal etmek için bir bahanem kalmamıştı. Fırının üzerindeki saate baktım. Saat onu biraz geçiyordu. Kendime bir fincan kahve daha doldurdum, derin bir nefes aldım ve dizüstü bilgisayarımda e-postalarımı açtım.

Evan'dan birkaç tane vardı, sadece masrafları ya da diğer bilgileri gönderiyordu. Kolaydı, onları uygun klasörlere ayırdım. Tasarladığım evlerde ürünlerini kullanmamla ilgilenen markalardan gelen çok sayıda e-posta vardı, ki bu heyecan vericiydi, ama sonra "İş Sorgusu-Tucson, Arizona" konulu bir e-posta gördüm. Tereddütle açtım.

Merhaba Ada,

Benim adım Irie Fox ve size güneşli Tucson, Arizona'dan yazıyorum. Öncelikle, çalışmalarınızın büyük bir hayranı olduğumu söylemek istiyorum! Instagram'ınızı başından beri takip ediyorum ve gelişiminizi izlemek çok güzeldi. Özellikle yakın zamanda Rebel Blue Ranch'te üstlendiğiniz projenin kapsamından çok etkilendim. Wyoming. Wyoming'e hiç gitmedim, ancak reno'nuzu takip etmek bana bunun düzeltilmem gereken bir hata olduğunu hissettirdi Hemen.

Her neyse, uzun lafın kısıası, yakın zamanda küçük bir oda ve kahvaltının sahibi oldum. Cazibeli ve güzel bir yer. Ben gerçekten bunun harika bir şey olabileceğine inanıyorum, ama oraya ulaşmama yardım edecek birine ihtiyacım var. Bence sen mükemmel bir seçim olursun!

Şu anda iş tekliflerine açık mısınız? Ağustos başında başlamayı umuyorum. Eğer ilgileniyorsanız, lütfen bana bir görüşme ayarlamamız için uygun bir zaman bildirin.

*İçtenlikl
e, Irie*

Bu e-posta beni mutlu etmeliydi. Rebel Blue'daki işi kabul ettiğimde tam da beklediğim sonuç buydu.

Peki neden biri beni bir kova buzlu suyla ıslatmış gibi hissediyordum?

Dizüstü bilgisayarımı hemen kapattım. Şu anda bununla uğraşmak istemiyordum. Rebel Blue'da hâlâ birkaç haftam vardı. Sırada ne olduğunu anlamak için birkaç hafta.

Wes'le birkaç haftamız kaldı.

Bu düşünce kalbimi cam kırığına çevirdi ve kırıklar göğsümü dürtmeye başladı. *Bunu düşünme Ada. Onu terk etmenin nasıl bir his olacağını düşünme.*

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Buraya geldiğimde onunla bir çizgi çizdim. Bir planım vardı. Hayallerim vardı ve kimse için onları raydan çıkarmak istemedim. Wes buna saygı duydu, bana alan tanıdı, ben çizgiye gelene kadar bir hamle yapmaya çalışmadı.

Ve şimdi o çizgi yok olmuştu. Sınır aşılmıştı ve bunu geri alamazdık. Ben de istemiyordum.

Her şey bittiğinde bunun beni ya da hayallerimi nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kahretsin, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Arka kapının yanında duran eski püskü botları giydim. Bana uyuyorlardı, yani eski bir Emmy çifti olmalıydılar. Büyük Ev'in arka kapısından çıktım, bunu daha önce sadece birkaç kez yapmıştım ve arka verandadan çıkan patikada yürümeye başladım.

Başım dönüyordu ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan yürümeye devam ettim ama şu anda hareketsiz kalamazdım. Hareketsiz kalmak beni sıkışmış hissettirirdi ve sıkışmış hissetmek bir daha asla hissetmek istemediğim bir şeydi.

Yolda bir çatala geldim. Sağdaki patıkaya baktım ve sonunda küçük bir kulübe gördüm, ben de soldakine girdim.

Yürüdükçe başım daha da dolmaya başladı ve dengemi kaybettiğimi hissettim. Durmam gerekiyordu. Çömeldim, kollarımı dizlerimin etrafına sardım ve başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Bir ses duyana kadar öylece kaldım.

"Ada?" Emmy'ydi. "İyi misin?" Toprağın üzerinde botlarının bana yaklaştığını duyabiliyordum.

"Ben iyiyim," dedim ama başımı kaldırmadım. Emmy'nin yanıma çömeldiğini hissettim. Elini saçıma koydu ve düzeltmeye başladı. Onu durdurmadım ya da uzaklaşmadım.

"İyi görünüyorsun," dedi alaycı bir tavırla ama ses tonuna endişe de karışmıştı. "Cuma sabahı ahıra giden yolda top gibi kıvrılmış biri için son derece normal." Emmy'nin saçlarımdaki eli düşündüğümünden daha rahatlatıcıydı. Emmy besleyiciydi. Bu benim sahip olduğum bir güç değildi, ama diğer insanlarda hayranlık duymaya başladığım bir güçtü.

Geçtiğimiz yıl boyunca güçlü olmaya odaklanmıştım. Herkes bana böyle olmam gerektiğini söylüyordu. "Güçlü ol ve bunu atlatacaksın" dediler. Rebel Blue'ya gelip diğer kadınlarla vakit geçirene kadar yumuşaklığın da bir güç olduğunu fark etmemiştim - Emmy'de fazlasıyla vardı.

Emmy, Teddy ve Cam'in yanında olmak, hayatımı neden sadece tek bir şey olabileceğimi düşünerek geçirdiğimi merak etmemi sağladı.

Sessiz kaldım ve Emmy'nin saçlarımı okşamasına izin verdim. Zayıf olmaya ihtiyacım vardı, sadece bir dakikalığına.

Başımı kaldırdığımda Emmy endişeyle bana bakıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz," dedim.

Emmy başıyla onayladı. "Luke ve ben bu şeye geçen yıl birlikte yaşamaya başladıktan sonra başladık. İkimiz de oturup konuşmamız gereken bir sürü şeyle uğraşıyorduk.

ile. Birimizi rahatsız eden bir şey varsa ve bu konuda konuşmaya hazır değilsek, şu anda konuşmak istemememiz sorun değil, ama eninde sonunda konuşacağımıza söz veriyoruz." Emmy serçe parmağını kaldırdı. "Eninde sonunda bu konuda konuşacağınıza dair serçe parmağınızla yemin edin," dedi.

Serçe parmaklarımızı kilitledik.

"Genelde bunu bir öpücükle kapatırız ama sana bunu yaptırmayacağım." Bu beni gülümsetti.

"Yalnız kalmak ister misin?" Emmy sordu. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Emmy düşünceli bir şekilde bana baktı, ben ne dediğimi bile anlamadığım halde o ne dediğimi anlamış gibiydi. "Ben ahıra gidiyorum. Bir gezintiye ne dersin?"

"At üzerindeki gibi mi?"

"Evet, ata binmiş gibi," diye güldü.

"Ben hiç ata binmedim," dedim - panayırdaki midilliye bile binmedim.

"Merak etme, tam sana göre bir atım var," dedi Emmy. "Ve söz veriyorum, Rebel Blue gibi bir yerde at sürerken endişelerinizin kafanızı doldurması çok daha zor." Gökyüzüne baktı -büyük ve mavi- ve gülümsedi. "Buna ne dersin?"

Dudağımın içini çiğnedim. "Elbette," dedim. Bu, aklımı Tucson'dan uzaklaştırmak için iyi bir yol gibi geldi.

"Mükemmel," dedi Emmy. Emmy'nin ahır dediği yere kadar yan yana yürüdük ama benim zihnimdeki ahır imgesiyle şu anda durduğum yer çok farklıydı. Burası ahırların beş yıldızlı oteli gibiydi. Burada yaşayabilirmişim gibi hissettim. Emmy ahır sırasının aşağısına doğru yürüdü ve bir tanesini açtı. İçeri girdi ve bir süre sonra arkasında bir atla yeniden ortaya çıktı.

"Bu Maple," dedi. Atı yanıma getirdi ve duvardan sarkan bağlara bağladı. "O benim meleğim." Maple Emmy'nin boynuna sokuldu ve sonra Emmy'nin cebine doğru gitti. "Oh, anladım," dedi Emmy ona. "Beni sevgiyle yağlamak istiyorsun, bu yüzden sana bir ödül vereceğim." Emmy cebinden bir şey çıkardı ve Maple'a verdi.

Maple kestane rengindeydi. Tüyleri çok parlaktı. Atlar hakkında pek bir şey bilmiyordum, onları ürkütücü bulurdum ama hayvanları severdim ve parlak tüylerin genellikle sağlıklı bir ata işaret ettiğini bilirdim. "Ben de Moonshine'ı almaya gidiyorum. Bugün ona sen bineceksin." Emmy başka bir ahıra girdi ve Maple bana baktı.

Ben de baktım.

Emmy bir dakika sonra Moonshine ile döndü. Hafif ve benekliydi. Onu gördüğümde ilk düşündüğüm şey bilge görüldüğü oldu. Burnu, bir köpeğin yaşlandığında ağzının aldığı şekil gibi griydi ama Moonshine'da beni en çok etkileyen şey gözleriydi. Yumuşak, nazik ve bilgiliydi.

"Moonshine yeni başlayanlar için iyi bir at," diyor Emmy. "İnsanlarla ilgilenmeyi sever." Moonshine'ın kulaklarının arkasını kaşıdı. "Onu sevmek ister misin?" Emmy sordu ve şaşırtıcı bir şekilde hiç düşünmeden başımı salladım.

Moonshine'a yavaşça yaklaştım. Elimi uzatmak üzereydim ama durup Emmy'ye baktım, o da başını sallayarak devam etmem için bana izin verdi. Elimi Moonshine'ın burnuna koydum. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Al," dedi Emmy, kot pantolonunun cebindeki ödüllere birini bana uzatarak. "Ona verirken elini düz tut."

Dediğini yaptım ve Moonshine avucumdaki ikramı yedi. Dili şimdiye kadar temas ettiğim en tuhaf şeydi. Bu his beni güldürdü.

Sonra Emmy bana bir fırça uzattı ve "Beni takip et" dedi. Maple'ı nasıl fırçaladığını izledim ve aynısını Moonshine ile yapmaya çalıştım.

"Wes binicilik dersleri verdiğini söyledi?" Ben sordum. "Ve at eğitimi?"

Emmy başıyla onayladı. "Evet. Burada çok uzun süredir çalışmıyorum. Geçen Temmuz ayında Denver'dan eve taşındım. Kendime bunun geçici olduğunu söyledim ama belli ki değilmiş." Maple'ın paltosunu fırçalarken kendi kendine gülümsedi. "Derslere Kasım ayında başladım ve yılın başında babamdan bazı at eğitimi müşterileri aldım."

Emmy'nin Meadowlark'a geri döndüğünü bilmiyordum, hep burada olduğunu sanıyordum. Asi Mavi'yi Emmy olmadan hayal edemezdim,

ve onu o kadar iyi tanıımıyordum bile.

"Ya sen ve Brooks?" Ona sadece Emmy'nin Luke dediğini fark etmişim. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Emmy gülümsedi. "Eve taşındığımdan beri sanırım," dedi.

"Daha önce çıkmadın mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Bu ikilinin etkileşimine bakınca, sonsuza dek birlikte olduklarını düşünebilirdim - her ne kadar Dusty'nin onların birlikte olmalarına şaşırdığını hayal meyal hatırlasam da.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Luke ve ben büyürken pek iyi anlaşımadık. Buraya geri taşındığımda, onu neredeyse on yıldır beş dakikadan fazla görmemişim." Konuşurken bir yandan da bir sopayla Maple'ın toynaklarını temizlemeye başladı. "Eve pek de ideal olmayan koşullar altında geldim ama onunla birlikte olmak için her şeyi tekrar yapardım."

"Tuhaf mı?" diye sordum. "Geriye dönüp baktığında tüm hayatın boyunca ruh eşine bu kadar yakın olduğunu bilmek ve bunu bilmemek?"

Emmy Moonshine'ın yanına gidip toynaklarını temizlemeye başladı ama bana kocaman bir gülümsemeyle bakarak, "Luke Brooks şüphesiz hayatımın aşkı ama benim ruh eşim her zaman Teddy Andersen olmuştur," dedi.

"Bu adil," diye güldüm, göğsümdeki kıskançlık acısına rağmen. Bunu söyleyebileceğim bir arkadaşım yoktu.

Emmy doğruldu ve duvarda asılı duran eyerlere doğru gitti. Bir atı eyerlemenin bu kadar çaba gerektirdiğini bilmiyordum. Bunun sadece at-ve-git durumu olduğunu sanıyordum. Emmy birkaç dakika sessizce çalıştı ve eyerleri taktıktan sonra her bir atı onları tutan bağlardan çözdü ve "Dışarıda bineceğiz. Moonshine'ın dizginlerini alabilirsin. O seni takip edecek."

Emmy bir eline büyük bir blok aldı, diğeriyle Maple'ın dizginlerini kavradı ve Maple'ı ahır kapısına doğru yürütmeye başladı. Ben de Moonshine ile onu takip ettim.

Dışarı çıktığımızda, Emmy bloğu yere koydu ve Moonshine ona doğru yürüdü. "Bu bir binek taşı," dedi Emmy. "Eyere binmeyi kolaylaştırıyor - yerde durmaktan biraz daha fazla yükseklik sağlıyor."

"Üzerinde mi duracağım? Ya da basamak olarak mı kullanayım?"

"Üzerinde duracaksın." Dediğini yaptım. "Şimdi sol ayağını üzengiye koy -bu arada güzel çizmeler-, bir elini boynuza koy -şu küçük topuz- ve bir elini de eyerin arkasına koy -evet- ve sonra sağ ayağını itip eyerin üzerinde sallayacaksın."

"Teoride kulağa daha kolaymış gibi geliyor," dedim titreyerek.

"Bisiklete binebiliyorsan, ata da binebilirsin," dedi Emmy. "Söz veriyorum." En son ne zaman bisiklete bindiğimi hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Emmy, "Bu iş kesinlikle sende," dedi. "Geri sayım ister misin? Bazen işe yarıyor." Başımı salladım. Bu noktada her şeyi kabul edebilirdim. "Unutma, sadece sağ ayağını it ve bacağını yana salla." Tekrar başımı salladım. "Tamam, üç...iki...bir...başla!" Emmy'nin işaretiyle sağ ayağımı bloktan ittim ve savurdum.

Biraz fazla sert.

Selenin üzerinden geçtim ama o kadar çok ivme kazandım ki diğer tarafa geçmeye başladım. Düşeceğimi sandım ama Emmy koşup beni tekrar dik konuma getirdi.

Ve şimdi bir atın üzerindeydim.

"Güzel," dedi Emmy gülerek. "Bu tam bir bacak sallama hareketiydi!" "Özür dilerim," dedim koyun gibi.

"Hayır, gerçekten iyiydi. Düşseydin kendimi kötü hissederdim ama gayretini sevdim." *Gayret*, diye düşündüm. *Bu bir iltifat gibi geldi.*

"Tavsiyen var mı?" Ben sordum.

Emmy genişçe gülümsedi ve "Bir ayağını her iki tarafta tut ve aklını ortada tut" dedi. Bunun yardımcı olup olmadığını bilmiyordum.

Emmy Maple'a gitti ve bineğimi utandırdı. Atların etrafında yaptığı her şey o kadar zahmetsizdi ki. Emmy'yi ilk gördüğümde özgür görüldüğünü düşünmüştüm, *öyleydi* de, ama burada, atlarla birlikte, sadece özgür görünmüyordu, özgürdü.

Emmy, "Moonshine Maple'ı takip edecek, ama o boyun dizginli, bu yüzden onu yönlendirmeniz gerekirse, dizginlerini gitmek istediğiniz yöne doğru çekmeniz yeterli," dedi. Başımı salladım.

Maple yürümeye başladı ve Moonshine da onu takip etti. Vay anasını, bu dev hayvan hareket ediyordu. Ve ben de onunla birlikte hareket ediyordum.

Vay anasını.

Moonshine başını ve boynunu Maple'ın kalçalarının yanında tuttu, böylece ne onun arkasında ne de yanındaydı, sadece yanındaydı.

Bir süre yürüdükten sonra Emmy bana "Ee," diye seslendi. "Tadilata daha ne kadar var?"

"Birkaç hafta," dedim. "Her şey bir araya gelmeye başlıyor ama son birkaç hafta her zaman en zordur. Milyonlarca küçük şeyden oluşan bir liste var."

"Bu mantıklı," dedi Emmy. "Bu sizin bu ölçekteki ilk projeniz, değil mi?"

Ugh. "Evet, öyle. San Francisco'da çoğunlukla evler ya da evlerde odalar yaptım ama bir keresinde bir kafede çalışmıştım."

"San Francisco'ya geri dönmeyi düşünüyor musun?" Emmy sordu. Masum bir soruydu. Konuşmanın doğasında vardı ama yine de boğazımı sıktı.

"Hayır," dedim dürüstçe. Emmy sessizdi, muhtemelen detaylandırmamı bekliyordu. "Bu işi yeni bir başlangıç için kabul ettim. Sadece hayallerimin peşinden koşmak için bir şans istedim." Şu anda bundan çok daha fazlasını kovalıyormuşum gibi hissediyordum. "Bir daire için biraz borcum var ama bundan sonra ödeyebileceğim ve bu koparmam gereken son bağ."

"Bu çok komik," dedi Emmy. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de Meadowlark'a yeni bir başlangıç için geldim." Emmy ile benim aramdaki fark, onun burada kalabilmesiydi.

"Wes Meadowlark'ın turta ile tanındığını söylemişti ama belki de taze başlangıçlarla tanınmalı," diye şaka yaptım, bu konuşmanın daha da derinleşmesini önlemeye çalışarak. Atlarımız ilerideki ağaçlara doğru giden bir patika boyunca yürüyordu.

"Turtayı çok sever." Emmy önümde başını salladı. "O da seni çok seviyor, biliyorsun."

"Ben de ondan çok hoşlanıyorum" diye fısıldamadan önce bir dakika sessiz kaldım.

İlk başta Emmy'nin beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama sonra, "Bu yüzden mi bugün ölü bir böcek gibi kıvrılmıştın?" dedi.

"Nereden biliyorsun?" İçimi

çektim. "Şanslı tahmin," dedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Umarım kardeşin olduğu için bunu seninle konuşmam tuhaf değildir ama bence o harika biri - gerçekten harika biri -Ama nereye gidebileceğimizi bilmiyorum."

"Nerede olduğun yerine nereye gidebileceğinle ilgili olmasının bir nedeni var mı?" Emmy sordu.

"Tekrar sıkışmış hissedemem," dedim. "Evlendim, aşk olayını denedim, bunun için çaresizdim. Hâlâ bunun hayalini kuruyorum ama kendimi o kadar küçülttüm ki artık kim olduğumu bilmiyordum." Konuşmaya başladıktan sonra duramadım. "Ve şimdi bunu anladığıma göre, herkesin sevdiği türden bir insan olmadığımı fark ettim. Ben herkesin tahammül ettiği biriyim." Derin bir nefes aldım. "Ve ben bununla iyiyim, olduğum kişiyi seviyorum, ama eğer ben bunu anladıysam, Wes'in de anlaması an meselesi."

Sesimin korkmuş gibi çıkmasından nefret ediyordum.

Emmy bana baktı. "Eğer olduğun kişiyi seviyorsan, diğer insanların da sevdiğine inanmak neden bu kadar zor?" Tekrar öne döndü ve beni söyledikleri hakkında düşünmeye bıraktı.

Bir cevabım yoktu.

Emmy ve benim aramdaki sessizlik garip değildi. Düşünceliydi. Bir arkadaşına sahip olmak böyle bir şey miydi? Konuşabileceğin, seni zorlayabilecek ve düşündürebilecek birine sahip olmak? Seni bunu yapacak kadar önemseyen birine sahip olmak?

Etrafımda gördüğüm manzaraya baktım. Rebel Blue'ya vardığımda kış değildi ama yer yer kar vardı. Şimdi Rebel Blue yemyeşil ve bereketliydi. Çam ağaçlarının gökyüzüne doğru bastırılmış görüntüsünü seviyordum.

At üzerinde olmak düşündüğüm kadar korkutucu değildi - muhtemelen tüm işi Moonshine ve Emmy yaptığı için. Ben sadece burada oturmak zorundaydım ama bir noktada kendi başıma nasıl yapılacağını öğrenmeyi umursayacağımı düşünmüyordum.

"Ada," dedi Emmy bir süre sonra, "yanlış anlamamı istemem ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Tamam," dedim çekingen bir şekilde.

"Bunun yanlış anlaşılmasını istemiyorum, çünkü sen ve Wes yetişkin insanlarsınız ve ben de umutsuzca karışmamaya çalışıyorum, ama..." Derin bir nefes aldığını duydum. "Eğer o sadece bir duraksa, ona son durağınmış gibi davranma. Bundan kurtulabileceğini sanmıyorum." Bana dönüp bakmadı, bu yüzden başımı salladığımda beni göremedi.

Ondan da kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Bölüm 25

Wes

ADa dün gece yatağında uyuyakaldı. Uykuya daldığında pek sarılmazdı -kendi alanını severdi- ama her zaman benim yatağıma yaklaşırdı.

Gece boyunca bana sarıldı ve uyandığımda beni bir bebek koala gibi kucaklamıştı.

Dün gece saat onu geçene kadar Büyük Ev'e dönmedi ve ben de onu saat on bir buçuk civarında yatağıma girene kadar görmedim. Bir süredir Ada benim odamda kaldığından daha çok kendi odasında kalıyordu ama geçen hafta her gece benim yatağımda uyudu.

Ve ben doyamadım.

Kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordum. Erken kalkardı ama benim kadar erken kalkmazdı - bir çiftlikte büyümek insana bunu yaptırıyordu. Saat dört buçuktan beri uyanıktım, yani neredeyse bir saattir onun uyanmasını bekliyordum.

Bu noktada, hayatım boyunca onu beklediğimden oldukça emindim, bu yüzden bir saat kolaydı.

Onu kendime daha sıkı çektim ve boynunu, dövmelerini, alnını, kısacası her yerini öpmeye başladım. Gözlerini kapalı tutuyordu ama gülümsememeye çalıştığı belliydi.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedim boynuna bir öpücük daha kondurarak. "Hayır, bilmiyorsun," diye inledi.

"Uyumak istiyorum."

"Tatlım, uyanık olmak için güzel bir gün. Bugün Ryder Günü." Ryder Günü bir aile geleneğiydi. Her yıl yapardık. Tatil günleri arasında, Rebel Blue Ranch takvimindeki en önemli günlerden biriydi.

Ada'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ryder Day de neyin nesi?"

"Annemle babamın tanıştığı gün," dedim. "Annemin cehenneme dönmüş bir Volkswagen Cabriolet ile kasabaya geldiği ve babamın onu kurtarmaya gelip ona siktirip gitmesini söylediği gün."

Son kısımda Ada'nın gözlerinin parladığını gördüm. "Gerçekten böyle mi tanıştılar?" diye sordu.

"Evet. Ertesi yıl aynı gün evlendiler - arka kapının hemen dışındaki meşe ağacının altında."

"Kulağa film gibi geliyor," dedi Ada bana doğru kıvrılırken. "Peki, Ryder Günü'nde neler olacak?"

"Çoğunlukla çok fazla yemek," dedim. "Noel ve Şükran Günü gibi büyük bayramlarda babam çiftlik çalışanlarına her zaman izin verir, biz de o günlerde çiftlikte tek başımıza çalışırız. Ryder Günü bizim günümüz."

"Ryder günü sadece Ryders için mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ryder Günü ailemiz içindir ama ailemiz sadece doğduğumuz aileden ibaret değildir," dedim babamdan alıntı yaparak. "Teddy ve Hank, yani babası burada olacak. Cam de gelebilir ama nişanlısı henüz gelmedi. Dusty evde olduğu için o ve Aggie de bir ara bize katılabilir."

"Ve benim gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Üstüne yuvarlandım ve ellerini başının üzerinde kenetledim.

"İstiyorum," dedim. "Lütfen."

"Şey," diye nefes aldı. "Madem nazikçe sordun."

Eğildim ve onu yavaşça, sıkıca öptüm. Bacaklarından birini belime doladı ve alt dudağıma yumuşak bir ısırık verdi.

Sikeyim.

Onu daha sert öptüm ve ellerini bıraktım, böylece kendi ellerimle onun vücudunda -şimdiye kadar çekici bulduğum her şeyin toplamı olan o lanet olası çılgın vücudunda- gezinebildim. Parmaklarının külotumun bel bandının altına kaymadan önce sırtımda aşağı yukarı gezindiğini hissettim.

"Ada," diye hırladım ağzına karşı. Masumca kıkırdadı ve bu ses doğrudan sikime vurdu. Bu ses sadece benim içindi. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

"İnan bana," dedi, "bunu bitirebilirim."

Bunu bana kanıtlamasına fırsat vermeden telefonlarımızdan biri çalmaya başladı. Komodine baktım. Ada'nın telefonuydu. Ona verebilmek için uzanıp telefonu aldım.

"Seni bu kadar erken kim arıyor?" Ben sordum.

"Muhtemelen Evan'dır," dedi. Evan'ın sahadaki son haftasıydı, bu yüzden muhtemelen ikisinin birlikte ele alması gereken pek çok şey olduğunu biliyordum.

Ada ekrana baktı ve ben de yüzündeki rengin kayboluşunu izledim. "Bu... bu doğru olamaz," diye mırıldandı. Bunu yüksek sesle söylemek istediğini sanmıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Arayan kişinin kızımın üzerinde yarattığı etkiden hoşlanmamıştım. Birkaç saniye içinde neşeli bir halden bomboş bir hale geçişini izlemek sarsıcıydı.

Ada cevap vermedi. Sadece telefonunu tuttu ve çalmasını izledi. Telefon susana kadar konuşmadı. "Arayan eski kocamdı," diye fısıldadı.

Tamam, siktir et o adamı, diye düşündüm.

"Temas halinde misiniz?" diye sordum. Beni rahatsız ettiği için değil, kendime yeterince güvendiğim için. Arama beni huzursuz etmedi ama Ada'nın üzerindeki etkisi etti. Eski sevgilisi hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama onun kendisini kapana kısılmış hissetmesine neden olduğunu biliyordum ve bu da yeterliydi.

Ada başını salladı. "Hayır, hiç de değil." Boş gözlerle önüne bakıyordu. "En son konuştuğumuzda ona iyi geceler diledim. Ertesi sabah uyandığımdaya gitmişti. Bir hafta sonra postadan boşanma belgelerini aldım."

Kahretsın. Bu çok acımasızcaydı.

Ada'yı kollarımla sardım ve bana doğru eğildiğinde rahatladığımı hissettim. "Bunu hak etmedin," dedim saçlarına doğru.

"Biliyorum," dedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim. Onu mu yoksa kendimi mi daha çok rahatlatmaya çalıştığımı bilmiyordum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Ne istersen," dedim.

"Dışarı çıktığımız o gün bana kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek istediğini söylemiştin." Bunu söylediğimi hatırlıyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. "Uyandığımda ve o gittiğinde rahatlamış hissettim. Sonrasında derin bir üzüntü duydum ama ilişkinin yasını tuttuğum için değil. Mutlu olmaktansa rahat olmayı tercih ettiğim için rahatlık adına kaybettiğim ya da vazgeçtiğim tüm parçalarımın yasını tutuyordum. Kendim yerine sahte güvenlik hissime öncelik vermeyi seçtim."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Kendimden utanıyordum. Hayatımın her yönünü onun kontrol etmesine izin verdim çünkü bunu yapacak güvene sahip değildim. Hayatımdaki hiçbir şey üzerinde sahiplik duygum yoktu, bu yüzden tamamen başka birine bağımlı olduğum gerçeği benim için önemli değildi. Banka kartımızın şifresini bile bilmiyordum."

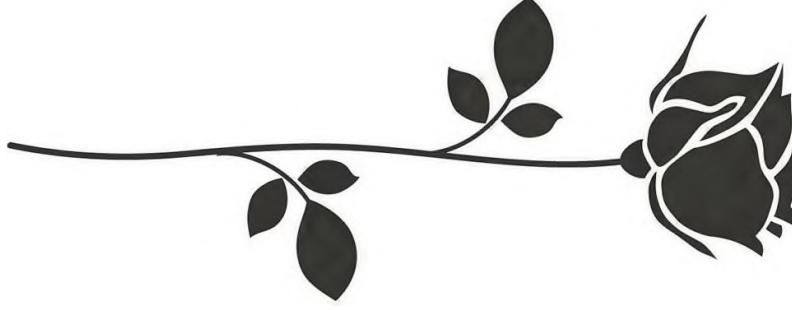
Ada'nın farklı bir versiyonunu hayal etmeye çalıştım - daha az sert ve ateşli biri

-Ama yapamadım. Şimdi bu niteliklere daha da hayranlık duyuyorum çünkü onun olduğu her şeyin kasıtlı olduğunu biliyordum.

"Sanırım"-içini çekti-"Sanırım Chance birileri üzerinde güç sahibi olmak istedi ve ben de bunu önemsenmekle karıştırdım."

Göğsüm ağrıyordu. Tek yapabildiğim ona daha sıkı sarılmaktı, ben de öyle yaptım. Bir süre daha yatağımızda kaldık ve kollarımın onsuz ne kadar boş hissedeceğini düşünmemeye çalıştım.

Bölüm 26

Ada

Rertesı gün en sevdiğim günlerden biri olmaya hazırlanıyordu. Beklenmedik duygusal bir başlangıçtan sonra Wes ve ben isteksizce yataktan kalkıp güne başladık. Loretta'yı kontrol edecek ve her ikisi de Büyük Ev'e dönmeden önce Gus'a çiftlikteki birkaç işte yardım edecekti. Ryder ailesinin bayramını kutluyoruz.

Wes ve ben giyinirken, bana Chance'i geri aramak isteyip istemediğimi ve ararken onun da yanımda olmasını isteyip istemediğimi sordu. Chance'in beni neden aradığını merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama onu geri arayacak kadar da merak etmiyordum.

Wes'e hayır dedim.

Eğer acil bir durum varsa -ne olduğunu hayal bile edemiyordum- tekrar arar, mesaj atar ya da benimle iletişime geçmenin başka bir yolunu bulurdu.

Her şey olup bittikten birkaç ay sonra, Chance bana ulaşırsa ne hissedeceğimi düşündüm. Onunla iletişime geçmeye çalışmışım.

Boşanma evrakları posta kutuma geldikten hemen sonraki haftalarda, ama asla başarılı olamadım. Benimle konuşmak istemedi - ta ki şimdiye kadar, görünüşe göre - yaklaşık iki yıl sonra.

O zamanlar, ondan gelecek bir tür kapanışla rahatlayacağımı düşünmüştüm. Şimdi ise geçen yıl boyunca kendim için oluşturduğum kapanışın daha önemli olduğunu düşünüyordum.

Peki bu beklenmedik telefon karşısında ne hissettim? Şok oldum. Ve olmak için her hakkım vardı.

Telefon görüşmesi yapan adam hakkında ne hissettim? Hiçbir şey. Boş bir hiçlik ya da incinmiş bir hiçlik değildi, kayıtsız bir hiçlikti.

Wes'i düşündüğümde hissettiklerimin tam tersiydi, ama henüz bu düşünce zincirine dalmaya hazır değildim, özellikle de Arizona'dan gelen teklif üzerimdeyken.

Mutfığa girdim ve Amos'u gördüm. Gazete okuyor ve kir renginde olduğu için sağlıklı olduğunu düşündüğüm bir smoothie içiyordu.

İçeri girdiğimde, "Günaydın Ada." dedi.

Amos'u sabahları nadiren görürdüm, yemin ederim adam saat üçte uyanırdı. "Günaydın," diye cevap verdim. "Yoksa Ryder Günün kutlu olsun mu demeliyim? Öyle bir şey var mı?"

Amos kıkırdadı. "Ryder Günün kutlu olsun."

"Kendi tatilinizi yaratmaya karar vermenize ne sebep oldu?" Gülümseyerek sordum. Gerçekten merak ediyordum ve Amos'un konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyordu.

O da gülümsedi, sıcak ve nazik bir gülümsemeydi. Tezgâhın üzerinden bana bir fincan kahve uzattı. "Biliyor musun," dedi, "bana bunu soran ilk kişi sensin."

"Gerçekten mi?"

Amos omuz silkti. "Çocuklarım Ryder Day'in olmadığı bir hayatı bilmiyorlar, bu yüzden nedenini hiç düşündüklerini sanmıyorum - belki de sadece ne ve kim olduğunu."

Yanındaki sandalyeye oturdum ve kahvemden bir yudum aldım. "Dinliyorum."

Amos düşünceli bir ifadeyle, "Stella'nın fikriydi," dedi. Stella. Amos'un rahmetli karısı, Wes'in annesi. Amos sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ben çocukken babamın Çiftçiler Günü vardı, yani işten izin aldığı bir gün. Onun benden farklı öncelikleri vardı." Amos'un ağzı hafifçe kapandı. "Nazik bir adam değildi. Anneme sadık değildi, beni ya da kardeşlerimi pek umursamazdı, bu yüzden Rebel Blue bana miras kaldığında -ki en genç ben olduğum için bunun olmaması gerekiyordu- onun yaptığı hiçbir şeyi yapmak istemediğime karar verdim.

"Stella bunu biliyordu," diye devam etti Amos. "Bu yüzden ilk yıldönümümüzde Ryder Günü'nü düzenledi; bizi, kurduğumuz aileyi, bizim baktığımız ve onun da bize baktığı bu yeri kutlamak için bir gün." Amos'un gözleri yumuşamıştı ve sesi ateşli çıkıyordu. Wes'in görüldüğü kadar iyi biri olduğundan şüphe ederdim ama Ryder'ların etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, üçünün de -hatta diğer ikisinden çok daha huysuz olan Gus'ın bile- sadık bir babanın ürünü olduğunu, onları o kadar çok sevdiğini ve iyi insanlar olmaktan başka bir şey yapamadıklarını o kadar iyi anladım.

"Bu çok güzel," dedim. "Eğlenceye katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Umarım hissettiğim kadar içten konuşmuşumdur.

"Hepimiz sana sahip olduğumuz için mutluyuz," dedi. "Artık Rebel Blue'nun bir parçasısın." Amos'un sözleri kalbimin derinliklerine işledi ve onları sonsuza dek orada tutmak istedim. O benim Rebel Blue'nun bir parçası olduğumu söylemişti ama ben Rebel Blue'nun *benim bir parçam* olduğunu hissediyordum.

Garip bir durumdu. Tüm hayatımı ait olmadığımı hissederek geçirmiştım - uyum sağlayamadığım ya da yalnız olduğum için değil, sadece *başka bir yere ait olduğumu hissettiğim için*.

Ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Sanırım Rebel Blue'nun varlığından haberdar olmadan önce onu özleyor olabilirdim.

-

Birkaç saat sonra, Emmy ve ben masayı dışarıya kurduk ve ateş çukurunun etrafına koymak için depodan daha fazla Adirondack sandalye çıkardık.

Emmy

Sanki onun için yapılmış gibi görünen kırmızı bir sundress giyyordu. Biz hazırlanırken o bir Bluetooth hoparlör açmıştı ve bilmediğim country şarkılar çalıyordu.

"Rebel Blue'da country müzik sevmek şart mı?" Şakayla karışık sordum.

"Sayılır, evet," diye yanıtladı. "Ve eski usul rock'n roll."

"Bak, bunu yapabilirim." Elimi hoparlöre doğru salladım. "Ama bu benim işim değil."

"Hmm. Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," dedi gülümseyerek. Sonsuza kadar sürecekti ama bunu ona söyleyecek yüreğim yoktu. Taşralı bir dönme olmayacaktım.

Bazı şarkılar oldukça akılda kalıcı olsa da.

Brooks ve Amos masaya yemek getirmeye başladılar. Amos bütün gün yemek pişirmişti ve Emmy de ona erkenden katılmıştı. Onlar çalışırken mutfağa girip çıkıyor, konuşmalarını dinliyor ve ara sıra sohbete dahil oluyordum. Luke yaklaşık bir saat önce ortaya çıkmış ve bana katılmıştı.

Wes'i sabahtan beri görmemiştim ama bana mesaj atmış ve Gus'la birlikte yakında orada olacaklarını söylemişti.

"Merhaba, Ryders!" Teddy'nin sesi arka kapıdan geldi. Çatal bıçak takımlarını tabakların yanına yerleştirdiğim yerden başımı çevirdiğimde onu kapının girişinde dururken gördüm. Önünde babası Hank olduğunu tahmin ettiğim tekerlekli sandalyede bir adam duruyordu. Gri saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve uzun bir sakalı vardı. Elleri de dahil olmak üzere derisinin dövmelele kaplı olduğunu buradan görebiliyordum. Üzerinde 1972'den fırlamış gibi görünen siyah bir Led Zeppelin tişörtü vardı.

Kısacası, belalı görünüyordu.

Kucağında bir gitar kutusu ve bir baston vardı.

Herkes Teddy ve Hank'e el salladı ve Luke tekerlekli sandalyenin güvenli bir şekilde basamaktan indirilmesine yardım etmek için kapıya gitti.

Amos'un ona doğru yürüdüğünü ve Hank'in elini sıkıldığını gördüm. Emmy yanağına bir öpücük kondurdu. Teddy Hank'i masanın başına, benim olduğum yere doğru itti ve beni babasıyla tanıştırdı.

"Baba," dedi, "bu Ada. Wes'e yardım eden iç mimar."

"Ah." Başını salladı. "Wes'in aşık olduğu kişi." Evet, bu adamın Teddy'nin babası olduğuna hiç şüphe yoktu. Gözlerimin açıldığını hissettim. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Yemin ederim," dedi Teddy inleyerek, "sana bir daha asla hiçbir şey söylemeyeceğim."

Hank'in gözleri parladı. Teddy'ninkilerle aynı renkteydiler; gümüşü bir mavi. Yıpranmış ellerinden birini bana doğru uzattı. Parmak eklemlerindeki dövmeleeri fark ettim ama okuyamadım. "Memnun oldum Ada. Ben Hank."

"İşte *şimdi* terbiyeli oldu," diye mırıldandı Teddy. Bana baktı ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Hank'in elini sıktım. "Memnun oldum," dedim utangaç bir gülümsemeye. "Teddy bana senden çok bahsetti."

"Belli ki," dedim kıkırdarak. "Ama 'vurulmak' doğru kelime mi emin değilim," diye ekledim, hissettiklerimi küçümsemeye çalışarak.

"Öyleyim." Bu Wes'in sesiydi. Arkamı döndüğümde, Waylon'la birlikte arka kapıdan bana doğru yürüyordu. Onun geldiğini duymamıştım. Yeterince yaklaştığında bir elini belime koydu ve şakağımı öptü. Dokunuşuna ve içimde yarattığı elektrik akımına o kadar odaklanmıştım ki, Wes'in herkesin önünde bana dokunuyor, beni öpüyor olduğu gerçeğini düşünecek vaktim bile olmamıştı.

Ya da hoşuma gittiği gerçeğini. Hem de çok.

Gus omuzlarında Riley ile kapıda belirdi. Beni görünce el salladı ve "Merhaba Ada Althea Hart!" diye seslendi.

Bu çocuğun hafızası çok iyiydi. "Merhaba Riley Amos Ryder," diye seslendim. Gus Riley'yi kaldırıp başının üzerine koydu, böylece onu yere bırakabilecekti.

"Wes Amca geçen gün eve bir buzağı getirdi," dedi saçlarını karıştırarak. Riley'nin gözleri sevimli bir şekilde büyüdü. "Evin diğer tarafındaki otlakta. Neden gidip bir merhaba demiyorsun?"

Riley cevap bile vermedi, bir anda çekip gitti.

Gus emberimize katıldı ve Hank'e elini uzattı. Hank elini tuttu. "Seni görmek güzel, Gus," dedi.

"Sen de," diye cevap verdi Gus ve glmsediğine yemin edebilirdim - sadece birazcık

Biraz.

Teddy bana döndü. "Ada," dedi, "beni çabucak imdiklebilir misin? Belki yüzüme yumruk atarsın?" Kaşları atıldı. *Ne?* "Babamla konuşan adam uyku felci iblisime çok benziyor ve o daha fazla yaklaştıktan uyanmam gerekiyor."

Gus gözlerini devirdi. "Benim hakkımda gördüğün rüyaları duymak istemiyorum, Theodora."

"Kabuslar," diye düzeltti Teddy.

Kızından Gus'a ve oradan da küçük bir glmseyle arkasına bakan Hank'e baktım.

"Cam geliyor mu?" Wes araya girdi. Biri Gus ve Teddy'nin sözünü kesmezse birbirlerine hakaretler yağdırmaya devam edeceklerini ğrenmiştım.

"Hayır," dedi Gus i çekerek. "Bir şey ıktı. Telefonda sesi iyi gelmiyordu ve hafta sonu Riley'ye bakıp bakamayacağımı sordu." Gus başıını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, onun için endişeleniyorum."

"Baro sonuçlarını aldı mı?" Teddy ona sordu. Normalde Gus'la konuşırken kullandığı alaycı ve kmseyci ton gitmiştı, Cam için duyduğu endişe gelmiştı.

"Bundan hiç bahsetmedi," dedi Gus. Gus'ın Cam'i çocuğunun annesinden daha fazla onemsemiği açıktı. Gözlemlediğim kadarıyla ikisi arkadaştı.

Teddy elini uzattı ve Gus'ın kolunu sıktı. Gus ona baktı, ama ben gözümü kırpana kadar Teddy'nin eli tekrar onun yanındaydı ve Gus başıa tarafa bakıyordu. Her şeyi hayal etmiştı olabilirim.

Teddy kimseye belli etmeden, "Eminim iyi olacaktır," dedi. En azından ben öyle görünmesini istediğini düşünüyorum. Yarın Cam'e mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak için aklıma bir not aldım.

"Yemek hazır!" Emmy seslendi. O, Amos ve Brooks son yemek tabaklarını da getirip masaya koydular.

O kadar çok yemek vardı ki hepsini nasıl yiyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Patates salatası, kavrulmuş havuç, ızgara kabak ve mısır. Haşlanmış yumurta, meyve ve ev yapımı ekmekler. Yemek mangalda ızgara tavukla tamamlandı. Her şey mükemmeldi; yemekler, ortam, insanlar.

Hepimiz oturduk. Amos ve Hank masanın başındaydı. Gus Amos'un yanındaydı, Riley onun yanındaydı ve sonra Emmy ve Brooks geldi. Masanın diğer tarafında Teddy babasının yanında oturuyordu. Sonra ben ve Wes vardık; Wes'in bir eli tüm yemek boyunca masanın altında kalçamdaydı ve bu Emmy'nin gözünden kaçmadı.

At sürerken söylediği şeyi düşünmemeye çalıştım - eğer hayatıma devam etmeyi planlıyorsam Wes'e son durakmış gibi davranmamam gerektiğini söylemişti. Ne demek istediğini biliyordum ama Wes'le ilgili hiçbir şey bana geçici gelmiyordu ve ona nasıl öyleymiş gibi davranacağımı bilmiyordum.

Ama bu, bunun kalıcı olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve çatalımı aniden yere bıraktım. Çok fazla sohbet olduğu için Wes dışında kimse fark etmedi.

Her zaman fark ederdi.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Başımı salladım ve ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi verdim. Bana inanmadığını söyleyebilirdim ama zorlamadı. Sadece kalçamı güven verici bir şekilde sıktı.

Akşam yemeği güneş batmaya başlayana kadar uzadı. Gökyüzü turuncu, pembe ve mor renklerle canlıydı. Son birkaç aydır çok sayıda Wyoming günbatımı görmüştüm ve sanki her biri bir öncekinden daha güzeldi.

Yemekten sonra Wes, Brooks ve Gus masayı toplayıp battaniyeler ve s'mores malzemeleri ile geri döndüler.

Ateş çukurunun etrafındaki sandalyelere geçtik. "Ee," dedi Wes kucağıma bir battaniye örterken, "ilk Ryder Günün nasıl geçti?" "İlk" demesi, sanki daha fazlası olacakmış gibi, kalbimin yerinden fırlamasına, sonra da düşmesine neden oldu.

"Sanırım Ryder Day'i seviyorum," dedim. Wes bana benim gün batımına baktığım gibi baktı ve ben kaçıp saklanmak istedim. Bana baktığında o kadar çok şey hissediyordum ki.

Arkamı döndüm ve Teddy'nin bana uzattığı çantadan bir lokum aldım. Ateş çıtırdarken Hank gitarını tıngırdatmaya başladı. Ne kadar yetenekli olduğuna şaşırmıştım. Çaldığı şarkı yumuşak ve güzeldi, neredeyse hüzünlüydü.

Sanki etrafımı sarıyormuş gibi hissettim.

"Bu hangi şarkı?" Marşmelovunu yakmakta olan Wes'e sordum.

"Sana tatlım dememe izin ver," diye cevap verdi hiç düşünmeden. Boğazım düğümlendi ve Wes sadece soruma cevap vermiş olsa da, daha fazlasını hissettirdi.

Wes daha fazlası gibi hissetti.

Bu yer, bu aile, hepsi daha fazlasıymış gibi geldi. O anda, sahip olmayı dilediğim geleceği neredeyse görebiliyordum. Kendimi yakın hissetmeye başladığım insanlarla çevriliyken Wes'in yanında bu ateşin başında oturabileceğim bir gelecek.

Kalbim geçmişime borçlu olmadığım bir gelecek için acıyordu.

Sırf sıkışmış hissetmemek için bana bitmek bilmez bir koşma dürtüsü veren geçmiş - koşmak kalbimi kabartsa ve ruhumu yorsa bile.

Şu anda burada olamazdım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım Wes'e. "Ben yatmaya gidiyorum." "Sen iyi misin? Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ben iyiyim. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Ayağa kalktım. Başım, Emmy beni yolda bulduğunda hissettiğiyle aynıydı, sanki doluydu ve her an dökülebilirdi.

"Tıkırdıyor mu?" Teddy sordu. "Aggie ve Dusty henüz ortaya çıkmadılar bile."

Başımı salladım. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye tekrarladım. "Gününüzün bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Harikaydı." Öyleydi de, ama harika şeyler uzun sürmüyordu. Kimsenin dağıldığını görmesine izin vermemeye çalışarak kapıya doğru yürüdüm.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," diye seslendi Emmy arkamdan. Cevap vermedim. Sadece yürümeye devam ettim. Odaya girip kapıyı arkamdan kapatana kadar durmadım.

Sırtımı kapıya dayayıp yere çöktüm. Kafamı kaldırdığımda kendi odam yerine Wes'in odasına gittiğimi fark ettim.

İçimi çektim. Burada kalamazdım, bu yüzden ayağa kalktım. Kapıyı açıp odama gitmek üzereydim ki Wes'in yatağının üzerinde bir defter gördüm. Kahverengi deriyi tanıdım. Bu onun eskiz defteriydi.

Açmak şöyle dursun, beni odanın karşısına geçip onu almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Merak belki. Ya da belki de beni teselli etmek için burada olmadığından ve bu da bir sonraki en iyi şey gibi geldiğindendi.

Her iki şekilde de, çevirip açtım. Eskiz defterinin ortasına yakın bir sayfaya düştü. Wes'in hiçbir eskizini yakından görmemiştim.

-Bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. İlk düşündüğüm şey, baktığım taslağın çok güzel olduğuydu.

Tabii ki öyleydi.

Güller, dikenler ve yapraklardan oluşan bir diziydi. Güzelce, cesurca gölgelendirilmişlerdi. Stil bana tanıdık geliyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordum.

Benzer bir çizim bulmak için sayfayı çevirdim ama bu seferki güller renkliydi. Kırmızı çok canlıydı.

Yine sayfayı çevirdim ve yine güller, dikenler ve yapraklar buldum. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Her sayfa bana tanıdık geliyordu, sanki daha önce görmüş gibiydim. Ancak sayfayı tekrar çevirip güller, yapraklar ve dikenler bir kol ve omuz taslağının üzerine çizilene kadar bu görüntülerin neden tanıdık geldiğini anlamadım.

Çünkü onları her gün aynada görüyordum. Tam o sırada kapı açıldı ve donakaldım.

Ona bakmak için dönmedim. Eskiz defterini kapatmadım. Orada öylece durup çizimlere baktım.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve birkaç saniye içinde arkamdaydı; o kadar yakındı ki nefesini ensemden hissedebiliyordum. Vücudumdaki her sinir küçük şimşekler çaktırıyordu.

"Bu çizimler," diye fısıldadım. "Onlar..."

"Evet," diye nefes aldı ben sözümü bitiremeden.

"Neden?" Yumuşakça söyledim.

"Nedenini biliyorsun," dedi. Gözlerimi sıkarak kapattım. Bu çok fazlaydı. "Tatlım, sorun ne?"

Önemli olan yanlış olan değil, diye düşündüm kendi kendime. *Doğru olan.* Ama söylediğim bu değildi. "Bunu yapamam," dedim yüzümü ona dönerken.

"Bana nedenini söyle," dedi.

"Çünkü birkaç hafta içinde ayrılıyorum, Wes. Bu hiçbir zaman geçici bir şey olmayacaktı." Sesimin içi boştu. İnanırcı değildi. "Buna hiç başlamamalıydık," dedim.

"Küçük bir mesafe yüzünden ilişkimizi bitirmek mi istiyorsun?" diye sordu, sanki çok saçmaymış gibi.

İşi kabul etmemiş ya da Irie'nin e-postasına yanıt vermemiş olmama rağmen, "Arizona'ya gidiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. "Bir teklif aldım. Ağustos'ta başlamamı istiyorlar."

Wes'in yüzü önce afallamış, sonra da incinmiş görünüyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedim. Kelimelerin tadı safra gibiydi. "Sen benim patronumsun. Bir proje için sözleşmem var. O proje tamamlandığında işim biter. Yoluma devam ederim. Yeni bir patronum olur."

Wes'in yüz hatları incinmişlikten öfkeye dönüştü. "Yani senin için sadece bu kadar mıyım?"

"Bu ve iyi bir yatış." Ne kadar acı çektiğimi göstermemeye çalışarak omuz silktim. *Benim neyim var böyle?*

Wes güldü ama bunda hiç mizah yoktu. "Demek yapmaya çalıştığın şey bu, beni uzaklaştırmak." *Evet,* diye düşündüm. "Bil bakalım ne oldu, tatlım? İstedğin kadar itebilirsin ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama ben gidiyorum," dedim. "Ben gidiyorum, Wes. Bunun nesini anlamıyorsun?" "Ve seninle çok gurur duyuyorum," dedi Wes. "O işi hak ediyorsun. I

bunu kabul etmeni istiyorum. Seni hayallerinin peşinden gitmekten alıkoymayacağım."

Yavaşça göz kırptım. Beklediğim yanıt bu değildi.

"Kafanın karışık olduğunu görebiliyorum." Bana bir adım daha yaklaştı. "O yüzden bunu senin için açıklayayım: Sana tapıyorum Ada. Sen, hiç

şüphesiz, tanıdığım en zeki ve amaçlı kadınsın.

Mesafe gibi aptalca ve aşılabılır bir şeyin seni benden almasına izin verirsem yaşayan en aptal adam olurum."

"Beni tanımıyorsun bile," dedim.

Wes derin bir nefes aldı. "Hava nasıl olursa olsun ayaklarının ve ellerinin her zaman soğuk olduğunu biliyorum. Hafta sonları erken kalkmayı tercih ettiğini biliyorum çünkü öğleden sonra uyumak yerine kestirmeyi tercih ediyorsun. Ekşi şekeri sevdiğini ve kendini tekrar etmekten nefret ettiğini biliyorum. Her zaman dakik olduğunu ve country müzikten nefret ettiğin konusunda yalan söylediğini biliyorum." "Seni tanıyorum" demeden önce bir dakika durakladı.

"Hayır, yok. Bunların hepsi küçük şeyler. Ufacık şeyler."

"Küçük şeyler büyük şeylerdir Ada. Bütün büyük şeyler onlardan oluşur. Seni tam olarak tanımıyor olabilirim ama tanımak istiyorum ve senden sadece bunu yapabilmem için bana bir şans vermeni istiyorum."

Başımı salladım. "Beni bu şekilde istemiyorsun, Wes. İsteddiğini düşünebilirsin ama istemiyorsun. Ben sana göre bir kadın değilim." Bunu söylerken kalbim kırıldı ve yere bakmak zorunda kaldım. Ona bakarsam ağlamaya başlayacaktım. "Ben gidince bunu anlayacaksın. Ve sonra onu bulacaksın - senin kadar sıcak ve parlak birini."

Sessizdi ve sessizlik kelimelerimin ağırlığını hissetmemi sağladı. Beni ezecek kadar ağırdılar. Birkaç dakika sonra Wes'in parmağının çenemin altından geçerek beni ona bakmaya zorladığını hissettim.

Kızgın görüneceğini sanmıştım ama öyle olmadı. "Hoş, sıcak, parlak ya da insanların güneşi tanımlamak için kullandığı diğer aptalca kelimelerden biri olmadığını söylüyorsun ama ben senden asla güneş olmanı istemedim." derken samimi görünüyordu. Gözlerimi devirdim, gözyaşlarımın akmasını engelleyecek şekilde hareket ettirmeye çalıştım. "Ay olmayı tercih ederdim zaten."

O zaman onunla alay ettim. Saçmalıyormuş gibi davranmak benim tek savunma mekanizmamdı. "Ben ay mıyım?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Sen aysın," dedi. "Ve ben de gelgitlerim. Hiç uğraşmadan beni içine çekiyorsun ve ben de sana isteyerek geliyorum. Her zaman da geleceğim."

Sonunda gözyaşlarım sel oldu ve yere yığıldım. Wes önümde diz çöktü. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, tatlım," dedi. "Yap

Bunu istiyor musun? Beni istiyor musun?" Bu sorunun cevabını zaten bildiğini ama benim de bildiğimden emin olmak istediğini hissettim.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım.

"O zaman birbirimize denemeyi borçluyuz." Sessiz kaldım, gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. "Lütfen Ada, bana deneyebileceğimizi söyle."

"Tamam," dedim o kadar yumuşak bir sesle ki beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama duymuş olmalıydı çünkü beni kollarıyla sardı ve ben de kendimi ona bıraktım. Her ne kadar ben başlatmış olsam da, bu kavgayı yapmak istemiyordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

O gece onun kollarında uykuya daldığımda, belki, sadece belki, işlerin yoluna girebileceğine inanmama izin verdim.

Bölüm 27

Wes

I' Her zaman adrenaline, kendimi yok edilemez hissettiren şeylere karşı bir ilgin olmuştur. Kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi hissediyordum. Çünkü

Eskiden korkusuzdum.

Ada Hart'la tanışana kadar.

Artık elimde kaybetmekten korktuğum bir şey vardı.

Ve Baby Blue'nun doğumuna bir haftadan biraz az bir süre kala, ilişkimizde onu kaybetmenin gerçek bir olasılık olduğu bir noktaya giderek yaklaşıyorduk.

Mesafe ya da Arizona'daki iş konusunda endişeli değildim ama Ada'nın mesafe konusundaki düşünceleri beni endişelendiriyordu; sanki ondan vazgeçmem için bunun yeterli olacağını düşünüyordu.

Ona bunun gerçek olduğunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum.

Ryder Day'den sonra denemeye karar verdik ve işler iyi gitti. Hatta harikaydı. Sanki bu bizim başlangıcımızmış gibi hissediyordum.

Büyük bir şey.

Saat yediyi geçiyordu ve Ada hâlâ Baby Blue'daydı. İşten çıktıktan sonra Büyük Ev'e dönmüş ve ona yiyecek bir şeyler alıp götürmüştüm. Bugün onu henüz görmemiştim.

Babam mutfağa girdiğinde bir sandviç, Doritos, biraz Sour Patch Karpuz ve bir Diyet Kola hazırlıyordum.

Hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu, imzası olan siyah kovboy şapkası da dâhil. "Weston," dedi. "Bir dakikan var mı?"

"Ada'ya biraz yemek götürecektim..." Ben başladım ama babam elini kaldırdı.

"Uzun sürmeyecek," dedi. "Söz veriyorum." Ben de başımı salladım ve devam etmesini bekledim. Tezgâhın karşısında bana bir sandalye çekti ve oturdu.

"Bu evi inşa etmeye karar verdiğimde" -babam elleriyle evimizi göstererek- "tek yapmak istediğim eski Büyük Ev'i yerle bir etmekti." Bu beni şaşırtmıştı. Babam çiftlikteki orijinal yapıların çoğunu korumak için çok çaba sarf etti. Sırf yapmış olmak için yeni şeyler inşa etmememiz ya da bakımını yapmaktan daha kolay olacağı için bir şeylerin bakımsız kalmasına izin vermememiz onun için önemliydi. "Ama her ne kadar çok güzel anılarım olmasa da bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.

"Sen o evde benim asla göremeyeceğim bir şey gördün," diye devam etti babam. "Ve seninle çok gurur duyuyorum." Bunu söylerken kot ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Elime aldım. "Nedir bu?" Mührü açarak sordum. "Bir senet," dedi.

Donup kaldım. Onu doğru mu duymuştum? "Tapu mu?" Yavaşça sordum, emin değildim.

"Senin adına. O ev için. Ve etrafındaki on beş dönümlük arazi için." Boğazım düğümlendi ve zarfı elimde sıkıca kavradım. "Asi Mavi'nin kendi parçası." Gözlerimin arkasına su kaçtığını hissettim.

"Ciddi misin sen?" Sesim titriyordu.

"Hayatım planladığım gibi gitseydi, Rebel Blue benim olmayacaktı," dedi. "Ve Rebel Blue'suz bir hayat..." Babamın sesi kesildi.

kapalı. "Pek bir hayat değil.

"Bir gün August çiftliği yönetecek ve mükemmel olacak," diye devam etti babam. Bunun üzerine başımı salladım. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Asi Mavi'yi yönetmeyi hiç istememiştim - bu Gus'ın hayaliydi. Ama ben bunun bir parçası olmak istiyordum. "Sen de bir parçasını hak ediyorsun."

Yavaşça zarfı açtım, kâğıtları çıkardım ve adım gördüm. Gerçekten de benimdi. Başımı kaldırıp tavana baktım ve gözyaşlarımı akıtmaya çalıştım.

Kendimin ve ailemin gurur duyabileceği bir şey yapabileceğimi kendime kanıtladığımı hissettim.

"Teşekkür ederim baba," diyebilirdim ancak. "Bu... bu sadece... Teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum, Weston." Sesi çakıllıydı. "Annen de gurur duyardı." Kahretsin, bu tam kalbimden vuran bir darbe değil miydi? Babam annemden söz ettiğinde, en ciddi halini sergilediğini bilirdim.

Babam Ada için hazırladığım yemeğe başıyla onay verene kadar bir süre daha onunla bu anın içinde kaldım. "Onu bekletme," dedi.

Gülümsedim. Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

-

Baby Blue'ya vardığımda Ada, oturma odasının duvarına yeni monte edilmiş büyük bir aynanın plastiğini çıkarıyordu. Aynanın üzerindeki plastikler olmasa bile, odayı çok daha büyük hissettirdiğini söyleyebilirim.

Burası çok güzeldi ama Ada Hart'ın yanında her şey sönük kalıyordu. Üzerinde yıpranmış bir tulum ve siyah bir atlet vardı.

Beni aynada gördü ve yansıması benimkine gülümsedi. Ondan gülümseme çıkaran tek kişinin ben olmama bayılıyordum. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana yemek getirdim." Çantayı kaldırdım.

"Yüzündeki o aptal gülümseme de neyin nesi?" diye sordu. Çantayı yere bıraktım ve arkasından yürüdüm. "Cidden," dedi. "Öyle görünüyorsun ki

yanakların patlayacakmış gibi."

Kollarımı beline doladım, o da bana yaslandı. Güllerden birinin tam ortasından omzunu öptüm. "Mutluyum," dedim. Arka cebimden zarfı çıkardım ve ona uzattım. Zarfı benden alırken gözleri kısıldı. Aynada zarfı açışını izledim ve okuduğunda gözlerinin açıldığını gördüm.

"Vay canına," dedi. "Wes, senin adına çok mutluyum." Gözleri o kadar parlaktı ki neredeyse kör edecekti.

Omzunu ve yanaklarını öpücöklere boğdum ve yanlarını sıktım. Kıvranıyor ve gülüyordu. "Wes!" diye ciyakladı. Tanrım, adımı söylemesine bayılıyordum. Ellerimi vücudunda gezdirdim ve gözlerimiz aynada tekrar buluştuğunda bir şeyler değişti. Birdenbire dünyanın en güzel kadınının bana doğru bastırıldığının ve göğsünün kabardığının farkına vardım.

Gözlerimiz kilitli kaldı. Ellerim kalçalarında durdu ve onları kendime doğru çektim. Onun için çoktan sertleşmişim. Kahverengi gözlerinin genişlemesini ve ağzının açılmasını izledim.

Ellerimi tekrar vücuduna ve göğüslerine götürdüm, tulumunun bir tarafını ve sonra diğer tarafını çözmeden önce sıkmaktan kendimi alamadım. Kayışlar omuzlarından düştü. Onları vücudundan aşağı ittim. İçinden çıkabilmesi için diz çökmek zorunda kaldım.

Tanrım, teni o kadar yumuşaktı ki. Ayağa kalkarken parmaklarımı hafifçe bacağının iç kısmında gezdirdim; kaz yumruları beni takip etti ve memnuniyetle sıırttım. Gümleğinin etek ucuna geldiğimde, gümleğini başından yukarı çekip yere fırlattım.

Parmaklarımı kalçalarındaki külotunun kemerinin altından geçirdim ve aynada ona baktım. Yüzü çoktan kızarmıştı ve gözleri cam gibiydi. "Harap olmuşsun," diye fısıldadım.

Aynadan yüzünü çevirip bana baktı. Elleri tişörtümün altına kaydı ve bir sıçramayı bastırmak zorunda kaldım. Bu kadın ve onun soğuk lanet elleri. Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Yepyeni evinde sevişecek miyiz?" diye sordu nazikçe, kotumdaki şişkinlik bunu ele vermeliydi.

Tırnaklarını sırtımda gezdirirken "Tanrım, umarım öyledir" diye inledim. Başının arkasını kavradım ve ağzımı onunkinin üzerine indirirken onu aynaya doğru ittim. Ağızlarımız buluşur buluşmaz ikimiz de inledik. Ada bana sarıldı, ben de diğer elimle külotunu yana kaydırdım. Kahretsin, benim için ıslanmıştı. Birbirimize karşı ne kadar rahat olursak bedenlerimiz de o kadar karşılık veriyordu -ki bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü daha önce beni böyle çıldırtan biriyle birlikte olmamıştım.

İki parmağımı içine soktum ve o da alt dudağımı ısırıldı. Omuzlarımı tutuş şeklinden tırnaklarının iz bırakacağını biliyordum.

Bekleyemedim.

Başparmağım klitorisine dokunduğunda, adım iç çekti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı içinden çıkardım ve o da sızlandı. İki elimle kıcını sıkıca kavradım -kendi izimi bırakacağımı umarak- ve onu kaldırdım. Kanepeye doğru yürüdük ve onu yatırdım. Dantelli beyaz sütyenini çıkarmak için durup vücudunu öptüm. Meme ucunu ağzıma aldım ve sırtı altımda kavislendi.

"Senin üzerine inebilir miyim?" Tenine karşı sordum.

"Ne-ne?" diye sordu başını kaldırırken. Şaşkın görünüyordu.

"Seninle yatmak istiyorum tatlım," dedim. "Eğer seni becermeme izin verirsen bu evin tapusunu hemen şimdi sana devredeceğim." Şaka yapıyor olabilirdim ama emin değildim.

"Saçmalıyorsun," diye nefes aldı Ada. Öyleydim. Beni bu hale o getirdi.

"Bana evet de tatlım," dedim onu göbük deliğinin hemen altından öperken ve ellerimi kalçalarına götürürken, sonra onu iç çamaşırının kumaşının üzerinden öptüm ve inledi.

"Evet," dedi. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye mırıldandı.

"Yaşayan en şanslı adam benim," diye inledim. Külotunu bacaklarından aşağı indirdim ve odanın diğer ucuna fırlattığımda göz ucuyla bir şey gördüm.

O bizdik. Aynada. *Hmm*.

Koltuktan kalktım ve Ada'yı koltuğun kenarına doğru sürükledim. "Sen ne-" Ada başladı.

Önünde diz çöktüm. Gömleğimi başımın üzerine çektim ve "Yukarı bak tatlım. Manzaranın tadını çıkar."

Bacakları omuzlarımın üzerindeydi ve onu kendime doğru çektim, böylece merkezini uzun, durgun bir şekilde yalayabildim. Şaşırmış bir "Oh," dedi ve ben de ona gülümsedim. İşte o zaman söz konusu biz olduğumuzda hiçbir şeyin yeterli olmayacağını anladım.

Aletim kotumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmişti ve ona daha dokunmamıştım bile.

Onu tekrar yaladım ve sonra kendimi tutmayı bıraktım. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve açlıktan ölüyormuşum gibi onu yuttum.

Ve öyleydim. Onun için.

"Aman Tanrım, Wes," diye inledi Ada. "Aman *Tanrım*." Parmaklarını saçlarımda düğümledi ve kalçaları başımın etrafında kapandı. Onları tekrar açmaya zorlamak için ellerimi kullandım. Klitorisini ağzımın içine aldım ve kalçaları yuvarlandı.

Ona baktım. Gözleri arkamdaki aynaya yapışmıştı. *Hay sikeyim*. Klitorisini daha sert emdim. Ağzının açık kalmasını ve başının geriye düşmesini izledim. Nefesleri artık daha hızlı geliyordu. Yakın olduğunu biliyordum.

Onun tadına bakarken parmaklarımla onu sikmeye başladım. Kıpırdanmaya başladı ve saçlarımı tutuşu sıkılaştı. Adımı söylemesiyle başlayan şey, bir dizi inilti ve iç çekişe dönüştü.

Amı parmaklarımın etrafında sıkılaştı ve vücudu sertleşti. Dilimin üzerine geldiğini hissettim ve orgazmını ondan çıkarmaya devam ettim. O kanepeye yığılana kadar topuklarımın üzerine geri oturmadım.

Ada'nın gözleri benim üzerimdeydi ve parmaklarımı yalamadan önce onu ağzımdan silmek için elimi kaldırdığımda her hareketimi takip ediyorlardı.

"Siktir," diye fısıldadı. Tamamen kanepede yanına sürünüp bir süre onunla yatmak niyetindeydim ama Ada'nın başka planları vardı. Yüzümü tuttu ve ağzımı tekrar kendi ağzına çekti. Acaba kendi tadını alabiliyor muydu?

"Wes, seni içimde istiyorum," dedi ağzıma karşı. "Ve tekrar izlemek istiyorum." *Yüce Tanrım.*

Ağzımı onunkinden çektim ve kot pantolonumun kemerini açmaya giderken boynumu öpmeye ve ısırmaya başladı. İnleme sırası bendeydi.

"Tatlım," diye inledim İngilizce dilindeki en kötü beş kelimeyi söylemeden önce. "Prezervatifim yok." Neden prezervatifim yoktu ki?

Salak.

"Umurumda değil," dedi ve ben hareketsiz kaldım. "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum, ikimiz de temiziz."

"Ada..." Tereddüt ettim. Üzerinde baskı hissetmesini ya da o anın sıcaklığıyla pişman olacağı bir şey yapmasını istemedim.

"Lütfen, Wes." Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı itti ve külotumun üzerinden sikimi avuçladı. "Seni hissetmek istiyorum."

"Bunun sadece orgazmın konuşması olmadığına emin misin?" Şanslıydım ki, külotumu indirip elini sikimin etrafına doladığında bile kelimeleri çıkarabildim.

"Orgazm olsun ya da olmasın" -boynumu yaladı ve kulak mememi ısırdı, dizlerimin üzerine düşmediğim için şanslıydı- "bu, aletini içimde hissetmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Aramızda hiçbir şey olmadan."

Hay sikeyim. Ada'nın her bölümüne bayıldım ama özellikle bu bölümüne bayıldım. Cesur yanını. Barda beni öpen, benimle tartışan, itip kakan ve her ortaya çıktığında beni dizlerimin üzerine çökerten parçasını.

Sonra onu öptüm, sert ve sıcak. "Emin misin?" diye sordum.

"Evet, benim coşkulu rızamı aldın." Ağzıma karşı gülümsediğini hissettim ve onu aynaya doğru yürütmeye başladım.

Yaklaştığımızda onu çevirdim. Kulağına, "Ellerini aynaya koy, tatlım," dedim ve sonra boynunu ısırdım.

Ada öne doğru eğildi ve gözlerimiz yansımada buluşmadan hemen önce avuç içleri aynanın üzerine indi. "Bacaklarını aç," dedim. Ellerimi sırtında gezdirdim ve kendimi onun içine doğru yönlendirirken destek almak için kalçasını kavradım.

Ağırdan aldım. Hem onun hem de kendi iyiliğim için bunun uzun sürmesini istiyordum. Ada bütün zaman boyunca beni izledi. Tüm vücudu kızarmıştı.

"*Büyük* hissediyorsun," diye inledi ben içine daha fazla iterken, "*büyük*." Kalçalarım istemsizce yuvarlandı ve şimdi tamamen içine oturmuştum.

Nefesim kesilmişti. Başımı omzuna koydum ve gözlerimi kapattım. *Nefes almak için*. "Bize bak Wes," diye iç geçirdi Ada ve başımı kaldırdım. "Ne kadar iyi göründüğümüze bak."

Neredeyse ağızımdan kaçıracaktım -ona karşı ne hissettiğimi- ama dilimi ısırdım.

Onun yerine, içine girip çıkmaya başladım.

Tekrar. Bir daha. Tekrar ve tekrar.

Ada'nın inlemeleri çığlıklara dönüştü ve ikimizin de vücudu titremeye başladığında gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. "Yaklaştım, Wes. Çok yaklaştım." Daha sert ittim ama aynı hızda devam ettim ve Ada'nın gözleri kamaştı.

"Bana nereye geleceğimi söyle," dedim. Sadece başlangıçtan bahsettik, sondan değil.

"İçimde," diye kekeledi Ada.

"Siktir," diye homurdandım. Ada'nın gözleri geri kaymaya başladı, ben de elimi onun etrafına uzatıp çenesini kavradım. "Gözlerini benden ayırma Ada." Kahverengi gözleri ileri fırladı. "Seni doldururken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Ada'nın vücudu kaskatı kesildi ve amının duvarlarının etrafında sıkıştığını hissettim. İkimiz de uçurumun kenarına doğru kayıyorduk ve ben pervasızca ona vuruyordum. Bir iç çekişler ve inlemeler denizinde kaybolmuştuk.

İkimiz de zirveye ulaştığımızda vücutlarımız sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

-

Bir süre sonra Ada ve ben koltukta birbirimize sarılmıştık. Bir elim saçlarındaydı ve kafa derisine masaj yapıyordum. Göz kapakları yarıya inmişti.

"Mmmm," diye iç geçirdi Ada. "Akşam yemeği hakkında bir şey mi söyledin?"

Kıkırdadım. "Beyninin hâlâ çalıştığını gördüğüme sevindim. Ben bakarım." Kendimi ondan kurtardım ve kanepeden kalkıp çantayı almak için

zemin.

Ada'ya dönüp baktığımda kalbim yine vahşi atların yaptığı şeyi yaptı.

Sıcak ve memnun görünüyordu. Ona böyle hissettirenin ben olduğumu bildiğim için göğsümde ilkel ve sahiplenici bir şey hissettim.

Ona geri döndüğümde, çantayı kanepede yanına bıraktım, önünde diz çöktüm ve başımı kucağına koydum. Saçlarımı okşadı.

"Ada..." Ben başladım. Kalbim güm güm atıyor ve duygularım boğazımın dibine kadar tırmanıyordu.

"N'aber kovboy?" diye sordu.

"Sana bir şey söyleyeceğim." Başım hâlâ onun kucağındaydı. Bir şey söylemezsem pişman olacağımı biliyordum. Çünkü başka biriyle birlikte olmaktansa Ada Hart'ı beklemeyi tercih edeceğimi biliyordum.

"Tamam..." Ada'nın sesi endişeli geliyordu.

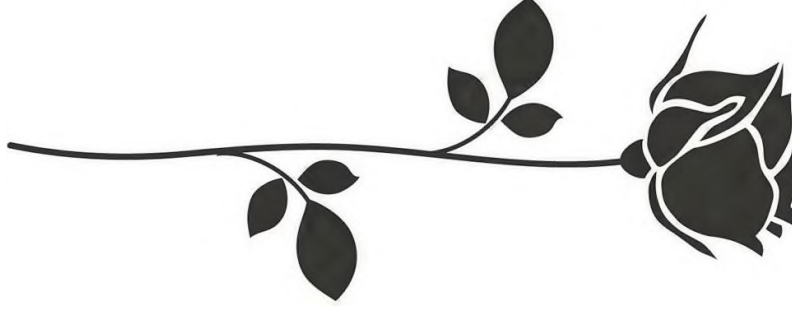
Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırarak onun karanlık ve duygulu gözlerine baktım. "Söylemek istediklerimi söylemeyeceğim çünkü henüz burada olmadığını biliyorum ama burada olduğumu bilmeni istiyorum. Ve beklediğimi."

Gözleri yüzümü aradı ve kaçma dürtüsüyle savaştığını görebiliyordum. Bu iyi bir işaretti, mücadele ediyordu.

Başımı tekrar kucağına koydum, nefes alması için ona yer açtım. Tekrar başımı okşamaya başladı. "Tamam," diye fısıldadı. Alabileceğim en iyi yanıt buydu ve kalbimin kabarmasına neden oldu.

"Tamam," diye cevap verdim.

Bölüm 28

Ada

TO gün bugündü. Bebek Mavi ilk kez sahneye çıkacaktı ve ben de havalı olmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Her zaman biraz gergin olurdum.

bitmiş bir proje gösterdi, ama bu farklı hissettirdi.

Bu farklıydı.

Bu proje benim için çok önemliydi. Kaliforniya'dan çıkış yolum ve kariyerim için bir sıçrama tahtasıydı. Ama aynı zamanda benden çok daha büyüktü.

Bebek Mavi ailenin bir parçasıydı. Sevdiğim adam için bir hayalin gerçekleşmesiydi. Hem de çok. Bana karşı büyük bir şeyler hissettiğini söyleyen ve benim de oraya ulaşmamı beklemeye hazır olan adam.

Ona zaten orada olduğumu söyleyemezdim.

Çünkü eğer orada olursam, bu burada kalabileceğim anlamına geliyordu ve burada kalmak beni çok korkutuyordu.

Burada kalırsam asla ayrılamayacağımı biliyordum. Bunu neredeyse görebiliyordum. Wes ve ben onun arazisindeki küçük evlerden birini yeniden yapacaktık. Biz

Pazar sabahları plak dinlerdik ve ben ellerimle yapacak bir şeyler bulurken o resim çizerdi. Ben Loretta'yla otururken o Waylon'la getir götür oynardı. Her yıl Haziran ayının ikisinde Büyük Ev'e gider ve Ryder Günü'nün bir parçası olurduk.

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla merak etmek zorunda kalmayacaktım, çünkü Weston Ryder beni sonuna kadar sevecekti.

Kendimi bu düşünce zincirinden sıyırdım. Spiral yapamazdım, bugün olmazdı. Banyo lavabosundan yüzüme su sıçradı. Kurulamak için dolaptan bir bez aldım.

Aynaya baktığımda, bana Baby Blue'daki geçen geceyi hatırlattı. Önce Wes'in önümde diz çöktüğünü, beni yutarken sırtındaki kasların esnemesini izlediğimi düşündüm. *Yukarı bak, tatlım. Manzaranın tadını çıkar.* Sonra aynada birlikte nasıl görüldüğümüzü ve içimde nasıl hissettiğini düşündüm. *Gözlerini üzerimde istiyorum.*

Yanaklarımın kızarmasını gerçek zamanlı olarak izledim. Tanrım, kendimi Wes gibi hissettim.

Tamam, Ada. Oyun yüzünü takın. Birkaç kez aşağı yukarı zıpladım ve omuzlarımı salladım. İşe yaramadı.

Bugün her şey tuhaftı, sanki bir şeyin eşiğindeydim. Üç ay önce Baby Blue'ya ilk kez girdiğimde hissettiğim duygunun aynısıydı bu.

Bu aynı zamanda Wes'i barda ilk kez gördüğümde hissettiğim duyguyla aynıydı. Sadece o zaman fark etmemiştim.

Wyoming'e geldiğimden beri görünüşümde büyük bir değişiklik olmamıştı. Saçlarım biraz daha uzundu ve güneşte vakit geçirdiğim için birkaç çilim çıkmıştı.

Görünüşümde değişen somut bir şey olmamasına rağmen, daha hafif ve mutlu görünüyordum.

Son üç ayımı sevdiğim bir işi yaparak geçirmiştim ve şu anda kendime tek nedenin bu olduğunu söylemeye çalışıyordum. Çünkü sevdiğim işi her yerde yapabilirdim, dolayısıyla daha mutlu görünmemin ve hissetmemin tek nedeninin bu olduğuna inansaydım, Tucson'daki iş için ayrılmak çok daha kolay olurdu.

Lanet olsun. Neden bu kadar çok şey hissediyordum? Banyo aynasında kendime bakarken yaşadığım bu sinir bozucu iç monoloğa bir son vermem gerekiyordu.

Başka bir derin düşünme seansı yapamadan banyodan çıktım.

Girdiğim oda her gece kaldığım oda değildi.

Dürüst olmak gerekirse, burada en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum.

Wes'siz bir yatakta uyuma düşüncesi beni üzüyordu. O her zaman çok sıcaaktı ve donmuş ayaklarımı üzerine koyduğumda hiç kızmazdı.

Hayır. Oraya gitme. Daha fazla derin düşünmek yok.

Bir kot pantolon ve düz siyah kısa kollu bir gömlek giydim. Wyoming hakkında kesin olan bir şey vardı, daha önce bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok mevsimi bir arada yaşamamıştım -bazen bir günde dört mevsimi birden yaşıyorlardı. Buraya geldiğimde kalan makul miktardaki kar çoktan gitmişti ve baktığım her yer yemyeşil ve yemyeşildi.

Sonbaharda her şeyin nasıl görüldüğünü bilmek istememe neden oldu.

Eğer her şey yolunda gitseydi, Arizona'da küçük ve hoş bir pansiyonda çalışıyor olacaktım. Omuzlarımın düştüğü fark ediliyordu, ki bu olması gerekenin tam tersiydi. Ne zamandan beri güzel bir oda-kahvaltı için heyecanlanmıyorum?

Weston Rhodes Ryder'dan beri. O zamandan beri.

Benim hakkımda ne hissettiğini açıkça ortaya koyan pek çok şey söylemişti ama şimdi onları düşündüğümde kalbim teklemeye başladı.

İyi anlamda değil.

Söylediği her şey -mesafenin önemli olmadığı, beni bekleyeceği, benim ay gibi olduğum- bir anda kafama dank etti ve başım dönmeye başladı.

Zamanlama bundan daha uygunsuz olamazdı.

Beynim onun sözlerini almaya ve onları olmadıkları bir şeye, daha önce duyduğum bir şeye dönüştürmeye başlamıştı. Başka birinden.

Kontrolü ilgi, bağımlılığı da sevgi sanmama neden olan biri. Birdenbire, tüm bu yanlış paralellikler kafamın içinde bir tilt makinesi gibi dönmeye başladı. Gerçek de oradaydı ama her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum.

Tamamen ve sadece bir adama bağımlı olduğum bir durumdan, iki yıldan kısa bir süre sonra aynı duruma düşmek için mi çıktım? Kafes gibi hissettiğim bir yerden yeni bir kafese kapatılmak için mi ayrıldım?

Yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çektim.

Kafamı kaldırdığımda komodinin üzerinde arabamın anahtarlarını gördüm. Hâlâ çalışmayan arabanın anahtarları.

Wes bana bunu düzelterceğini söylemişti ama hala yapmamıştı. Bunun meşgul olmasından kaynaklandığını biliyordum ve bana tamir etmesini isteyip istemediğimi sorduğunda, ona bunu bir öncelik haline getirmemesini söyledim. Ama kullanamadığım bir arabayı düşündüğümde aklıma gelen tek şey Rebel Blue'dan önceki hayatım ve onunla birlikte gelen aileden önceki hayatımdı.

Wes iyiydi. Nazikti. Peki ben neden çıldırıyordum?

Çünkü bir kez kaçma dürtüsü geldi mi, onu durduramazdım. Wes durdurabilirdi ama şu anda burada değildi. Ne yaptığımı bilmeden ayağa kalktım ve banyo kapısının arkasından küçük çantamı aldım.

Koridorda yürürken ve garaj kapısını açarken sakindim. Maskem takılıydı ve tecrübelerime dayanarak kaymayacağını biliyordum.

Kullanmayı bilmediğim Wes'in eski kamyonetinin kilidi açıktı ve anahtarlar koltuğun üzerindeydi.

Sanırım düz vites derslerinin işe yarayıp yaramadığını görmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 29

Wes

IYüzümde aptalca bir gülümseme olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Bugün benim lanet günündü ve hiçbir şey bunu mahvedemezdi.

Cidden, şu anda gökyüzü düşebilir - onu ayakta tutan titan çökebilir ve umurumda olmazdı.

Çünkü Ada Hart varken gökyüzüne kimin ihtiyacı vardı ki?

Son birkaç gündür Baby Blue'yu görmeme izin vermiyordu çünkü neredeyse bitmek üzere olan ürünün bir sürpriz olmasını istiyordu. Yapması gereken birkaç şey kalmıştı; birkaç mobilya parçası, nevresimler ve bunun gibi şeyler.

-Ancak ikimiz de ailenin Rebel Blue'nun temsil edilmesini istedikleri başka bölümleri olup olmadığını görmek için katkılarını istedik.

Ziggy'yi Büyük Ev'e geri götürdüm ve evin yanındaki küçük otlağa bıraktım. Ada, Emmy ile ata binmiş olabilirdi ama benimle hiç binmemişti. Aklıma ilk geldiğinden beri bunu gerçekleştirmek için bir fırsat yaratmaya çalışıyordum.

Bugün mükemmel bir zaman gibi geldi. Kadınım la birlikte Rebel Blue'dan geçip birlikte inşa ettiğimiz yere gitmek mi? Ve benim arazimde miydi? Evet, bunu yapabilirim.

Ayrıca Ada'yla çok gurur duyuyordum. Yaptığı işte çok iyiydi, çok yetenekliydi ve onu göstermek için sabırsızlanıyordum. Açıkçası, Arizona'ya gidip orada da sihrini konuşturacağı için heyecanlıyım.

Evet, bir plan yapmamız gerekiyordu. Misafir çiftliği gelecek yaza kadar açılmayacaktı, bu yüzden o Arizona'dayken ben onu ziyaret edebilirdim ve o da istediği zaman buraya gelebilirdi.

Sonsuza kadar böyle olmasını istemiyordum ama uzun vadeli bir ilişki için kısa vadeli bir plan yapmaya değ erdi.

Büyük Ev'in ön kapısından içeri girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini hissettim ama ne olduğunu bilmiyordum. "Ada?" diye seslendim.

Cevap yok. Hah. İkimizin de odasını kontrol ettim. Ondan bir iz yok. Çoktan burada olacağını düşünmüştüm.

Ön kapı açıldı ve ayak sesleri duydum. Mutfaktaki her kimse onunla buluşmak için koridora doğru ilerledim.

"...cidden mekanik bir boğa mı koyuyorsunuz?" Arayan Gus'tı.

"Evet, biraz düzenleme yapmam gerek ama ikinci katın tamamı bizim." Ve Brooks.

"İkinci katta yürümek zorunda kalan ilk kişiye acıyorum," dedi Emmy. "Muhtemelen onlara bir koşum takımı takmalı ve dublörlerin kullandığı şu dev pedlerden birini getirmeliyiz."

Brooks, "Yukarıda bir milyon kutu var," diye karşı çıktı.

Mutfağa girerken, "Eminim yerler daha az yapışkandır," dedim. "Selam," diyerek herkesi selamladım ve Emmy gelip bana hızlıca sarıldı.

"Selam yabancı," dedi. "Sanki seni yıllardır görmemiş gibiyim." Emmy'yi görmeyeli uzun zaman olmuştu. İşim onun kiyle pek örtüşmüyordu ama neredeyse her gün konuşurduk - çoğunlukla Ada'yla aramızda olup bitenler hakkında bana taciz mesajları gönderirdi.

Emmy geçen yıl eve döndüğünde, ona kavuşmaya alışmam biraz zaman aldı. Gus ve benim için, sanki ikimiz de

diğer ayakkabının düşmesini, tekrar gitmesini bekliyordum. Gitmediği için çok mutluydum. Üçümüz birbirimizi dengeledik.

"Hey," dedi Brooks. "Ada'nın arabası için sipariş ettiğin parça geldi. Kamyonetimde."

Ada'nın arabasını tamir etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi kötü hissediyordum ama sorunu teşhis etmek için Brooks'un yardımına ihtiyacım vardı çünkü araba motorları onun Rubik küpü gibiydi ve bir şeyleri tamir etmeyi çok severdi. Çiftlikte sürekli tamirat yapmasının bir nedeni vardı. Bir parçaya ihtiyacımız olduğu ortaya çıktı ve doksanlı yılların başında Honda için parçalar Meadowlark'ta hazırda bulunmuyordu. "Sağ ol dostum. Minnettarım."

"Babam nerede?" Gus saatine bakarak sordu. Saatin dolmasına on dakika vardı ve bu Amos Ryder için geç sayılırdı.

Ve Ada Hart.

"Buradayım," diye arka kapıdan babamın sesi geldi. "Bugün yaşlı bir kısrağ aldım. Onu ahıra yerleştiriyordum."

"Baba," diye inledi Gus. "Eğer Riley'e bir at alırsan, yemin ederim."

Babam sırtıttı. "Aslında," dedi, "o üç yaşlı atı kurtardım ve bir de eve ihtiyacı olan yaşlı bir kısrağ vardı." Ahırda ne zaman fazladan yerimiz olsa, babam orayı doldurmayı severdi. Genellikle ahırları, günlerinin geri kalanını sevgi ve güneş ışığıyla geçirecekleri güzel bir yere ihtiyaç duyan atlarla doldururdu.

Gus'ın gözleri kısıldı. "Ve bunun hem senin hem de Emmy'nin" -kız kardeşime bir bakış fırlattı- "geçen hafta bana Riley'nin kendi atı olması gerektiğini söylemenizle hiçbir ilgisi yok."

"Hiç de değil," dedi babam, "ama onu orada bırakamazdım ve Riley ona bakmama yardım etme teklifimi kabul ederse, bu onun seçimi."

"İkiniz de" -Gus babamı ve kız kardeşimi işaret etti- "saçmalıyorsunuz." Gus arkasını döndüğünde babamın Emmy'ye göz kırptığını gördüm. Bu ikisinin neyin peşinde olduğunu merak ettim.

"Peki," dedi Emmy konuyu değiştirerek, "gitmeye hazır mıyız?" Tekrar saatime baktım. Vakit gelmişti.

"Ada henüz gelmedi," dedim.

"Bizimle aşağıda buluşmayacağından emin misin?" Emmy sordu.

"Eminim." Ve öyleydim de. Ada'nın bugünü takvimine yazdığını görmüştüm, zaman ve mekân da buna dâhildi ve iş söz konusu olduğunda buna göre yaşıyordu. Onu aramak için telefonumu çıkardım. Ailemden uzaklaştım ve onlar konuşmaya devam ettiler.

Telefonu çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı. Sesli mesaja geçti. Tekrar denedim ve aynı şey oldu.

Çıldırmadan önce bir kez daha dene diye düşündüm.

Ben de bir kez daha denedim. Yine telesekretere yönlendirdi. Hiç çalmadı, bu da telefonunu kapattığı anlamına geliyordu.

Omuzlarımın düştüğünü hissettim. Ya da belki de kalbimdi, bilemiyorum. Koştı.

"Ona ulaşabildin mi?" Emmy sordu. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Arkamı dönüp ailemle yüzleşmeden önce bir nefes aldım.

Emmy yüz ifademi görür görmez yüzü düştü. "Wes, ben-" Sözünü bitiremeden başımı salladım. Üzgün olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Demek yapacağım şey buydu. Şapkamı kancasından alıp garaj kapısına yöneldiğimde Emmy hariç herkes şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Onun peşinden mi gidiyorsun?" Emmy aradı.

"Hayır," dedim. "Ben onu bekleyeceğim." Garajın kapısını açtığımda eski kamyonetimin yerinde olmadığını gördüm.

Düz vitesli olan.

İşte benim kızım.

Bölüm 30

Ada

I Vites değiştirmek, durmak ya da herhangi bir şey yapmak zorunda kaldığım her seferinde kafamın içinde Wes'in "*Debriyaj, tatlım*" diyen sesini duymasaydım, bu aptal kamyoneti şehir dışına sürmek çok daha kolay olurdu.

Debriyaj.

Ayrıca Wes beni aramaya başlamadan önce telefonumu kapatma öngörüsüne sahip olsaydım daha kolay olurdu.

Mutfakta ailesiyle birlikte duran ve onlara orada olmadığını ve gelmeyeceğimi söylemek zorunda kalan Wes'i düşündüm.

Tam MEADOWLARK'A HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçmek üzereydim ki tabelanın arkasını gördüm. Tabela bana Meadowlark'tan ayrıldığımı bildiriyordu.

Sınırı geçtiğimde tüm vücudum tepki verdi. Titredi ve güçsüzleşti.

Gerçekten istemesem de Emmy'nin söylediklerini düşündüm - zaten gideceksem Wes'e son durakmış gibi davranmamalıydım.

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı çünkü tam da bunu yapmışım.

Son birkaç haftayı, aramıza mesafe koymaya çalışmam gerekirken, Wes'le aramdaki her neyse onun içine daha da dalarak geçirmişim.

Çünkü onu terk etmek canımı yaktı.

Yapacağımı söylediğim şeyi neden yapmamışım? Neden ondan uzak durmadım? Neden bizi, gittiğimizde ikimizin de incineceği bir duruma sokmuştum?

Çünkü Wes'i istiyordum. Kısa bir süre için bile olsa. Ama o kısa sürede, pazarlık ettiğimden daha fazlasını elde etmişim.

Bu yüzden tek kelime etmeden ayrıldım.

Tıpkı Chance'in bana yaptığı gibi.

Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemişim. Bunu bilerek yaptığımı düşünmüyordum ama kamyonun sessiz kabininde, sadece motorun sesi ve kalp atışlarım bana eşlik ederken, kendimi yaşayan en kötü insan gibi hissetmeye başladım.

Ona söylemeden ayrıldığımda, beni elinde tutmak için verdiği mücadeleye katlanmak zorunda kalmayacaktım. Her iki dünyanın da en iyisini elde edebilirdim ve hiçbir parçayı toplamak zorunda kalmazdım.

Bu şekilde, arkamda bıraktığım enkaz benim sorumluluğumda değildi.

Bu düşünce beni bir yük treni gibi çarptı ve canımı *yaktı*. Birinin bana yaptığını Wes'e yaptığımın farkına varmak kusma isteği uyandırdı.

Kamyonu yoldan çıkarıp toprak bankete çektim. Durduğumda debriyaja basmayı unuttum, bu yüzden kamyon titredi ve öldü - hissettiklerime uygun olarak.

Gözyaşlarım kötü yamalanmış bir çatı gibi gözlerimden süzüldü ve başım direksiyon simidine düşerek yere yığıldım.

Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Birkaç saatten kısa bir süre içinde her şeyi nasıl bu kadar berbat edebilmişim? Birini istemekten onu terk etmeye nasıl geçmişim? Kendimi evimde hissetmekten kaçmaya? Mutlu olmaktan kalbi kırık olmaya?

Wes'e karşı hissettiklerimden, sevmediğim bir insan olmaya razı olacak kadar korkuyor muydum gerçekten? Mutluluk ihtimalim beklediğimden farklı görüldüğü için sevdiğim adamı terk ettiğim gerçeğiyle yaşamayı gerçekten istiyor muydum?

Hayır, bununla yaşamak istemedim. Wes'i istedim.

Neredeyse iki yıl sonra onu durup dururken aramak ve cevap vermesini ummak istemiyordum. Chance'in beni neden aradığını hâlâ bilmiyordum, umurumda da değildi ama bunu yapabileceğini düşünmesinden nefret ediyordum. Wes için o kişi olmak istemiyordum.

Bu da işin en boktan kısmıydı: İş başa düştüğünde, Wes'in beni affedeceğini biliyordum. Eğer şimdi ayrılırsam ve birkaç ay, bir yıl sonra geri dönersem beni affedeceğini biliyordum. Beni affederek ayrıldığım için hissettiğim yükü ve suçluluk duygusunu ortadan kaldıracaktı.

Her şeyin yoluna girmesine izin verirdi.

Çünkü o son derece şefkatli, nazik ve kibardı. Başkaları için çok ağır olan şeyleri çoğu zaman tek başına taşırdı. Herhangi bir takdir ya da övgü için değil, sadece önemsedığı için.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Benim için değil, bunun için değil.

Çünkü bu-ayrılmak-şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi.

Wes bir keresinde bana Ay olduğumu söylemişti ve ben de onunla alay etmiştim. Ama haklıydı. Ben aydım ve ay güneş olmadan parlamazdı.

Ve güneşim Meadowlark, Wyoming'deydi.

Bu bir hataydı.

Geri dönmek zorundaydım. Onu terk edemezdim. İstemiyordum. için.

Rebel Blue Çiftliği artık benim evimdi. Burası benim için Öyle hissediyordum ve gitmeyi düşündüğüm için bile aptaldım.

Debriyaja bastım, motoru çalıştırdım ve kamyonu banketten dışarı fırlattım. Toprak ve taşlar havada uçtu ve Meadowlark'ta bir kez bile polis arabası görmediğim için gökyüzüne sessiz bir teşekkür gönderdim.

Doğru yöne gittiğimde, etrafımdaki dünyayı hayranlıkla seyretmek için bir saniye ayırdım. Wyoming'deki dağlar ve ağaçlar bana arkadaşım gibi geliyordu.

Sanki benim için tezahürat yapıyorlardı - Wes'e daha hızlı ulaşabilmem için rüzgâra arkamdan esmesini söylemişlerdi.

Kasabanın düşündüğümden daha uzağına varmışım. Uzaktan MEADOWLARK'A HOŞ GELDİNİZ tabelasını görebilmem için dağların ve arkalarında batan güneşin yaklaşık otuz dakika sürmesi gerekti.

Yaklaşırken, tabelanın hemen önünde tanıdık bir kamyon fark ettim. Bu olamazdı.

Ama öyleydi. Kamyonun kaputunda bir kovboy oturuyordu ve yanında yerde beyaz bir tüy yumağı vardı.

O kovboyu ve köpeğini nerede olsa tanırım.

Bugün ikinci kez kamyonu bankete çektim. Aracı durdurduğumda, Wes'in gözlerini üzerimde hissettim.

Onlarla buluşmak için elimi kaldırmadan önce derin bir nefes aldım. Kızgın ya da üzgün görüneceğinden endişelenmişim. Ama bakmadı.

Gülümsüyordu. Gamzeleri tam ekrandaydı.

Onun kamyonetinin kaputundan kaymasıyla aynı anda ben de kamyonetimden indim ve Waylon bana doğru koştu. Yanıma geldiğinde, büyük, kabarık kafasını kaşımak için uzandım.

Wes hâlâ gülümseyerek, "Güzel kadınlara karşı bir ilgisi var," dedi.

Bunu tanıştığımız gece söylediğini hatırladım ve o zamanki gibi cevap verdim: "Bu cümle hiç işine yaradı mı?"

"Geri döndün, değil mi?"

Birbirimize koşmadık. Olağanüstü kozmik bir anda çarpışmadık. Birbirimize doğru yavaş, sıradan adımlar attık ve ortada buluştuk.

"Merhaba," diye nefes aldım.

"Merhaba." Hâlâ gülümsüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Geri döneceğimi bilmesine imkân yoktu.

"Seni bekliyordum." Ama nasıl olduysa oldu sanırım.

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden özür dileyerek başlayayım dedim. "Kaçtığım için özür dilerim." Wes başını salladı ama hemen cevap vermedi.

Gülümsemesi biraz soldu. Düşünüyormuş gibi görünüyordu; kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşmuştu. "Ada" -sesi tereddütlüydü- "İstediğin bir şeyi yapmamana ses çıkarmayacak bir adam olduğumu düşünmene neden olduysam özür dilerim."

Şimdi muhtemelen kafası karışmış görünen kişi bendim.

"Arizona'ya gitmeni istiyorum. Eğer istediğin buysa o işi kabul etmeni istiyorum" dedi.

Bunu gerçekten istedim. Rebel Blue'da çok şey öğrendiğimi hissediyordum ve aynı şeyi başka bir yerde yapmak istiyordum. Bir şeyleri hayata döndürmek ve insanların kendilerini ait hissedebilecekleri alanlar yaratmak istedim.

Ama daha çok istediğim başka bir şey vardı.

"Seni istiyorum," dedim. "Seninle olmak istiyorum."

Wes anlamamış gibi beni inceledi. Birkaç vuruştan sonra, "İkisine de sahip olabilirsin. Ben ve iş arasında seçim yapmak zorunda değilsin. Karşılığında başka bir şey almak için bir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin."

Yavaşça göz kırptım.

"Arizona'ya gidebilirsiniz. İstediğin her yere gidebilirsin" dedi. "Ben de müsait olduğumda sana gelirim. Ve sonra, projen bittiğinde, herkesin işi bittiğinde yaptığı gibi eve gelebilirsin."

"Bunu sonsuza dek yapamayız," dedim ve onunla o kadar uzun süre birlikte olmak istediğimi belli ettim.

"Biliyorum." Başını salladı. Elini kaldırıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eninde sonunda bir şeyler vermek zorunda kalacak, ama şu anda vermek zorunda değil, bu yüzden onu zorlamaya gerek yok."

Kollarımı ona doladım. Bir eliyle başımın arkasını kavrayarak beni orada tuttu. "Bunu mu demek istiyorsun?" Omzuna doğru söyledim.

"Her kelimesi," dedi. Dudaklarını saçlarımda hissettim.

Geri çekildim ve Wes'e baktım. Kendimi durduramadan, "Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüz hatlarımda şokla renklendiğini hissettim.

Wes'in gamzeleri büyüdü ve yeşil gözleri parladı. "Bunu ilk ben söylemek istedim," dedi.

"Söylemene gerek yoktu." Omuz silktim. "Sen bana gösterdin."

Sonra beni öptü, yavaşça ve kasıtlı olarak, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Ve pek çok açıdan öyleydik. Çünkü bu benim hayatımın başlangıcıydı. Wyoming'e geldiğimde uçurumun kenarındaydım.

Alnımızı birbirine bastırdık ve Wes şöyle dedi: "Seni seviyorum Ada. Sana göstermeye devam edeceğim ama bunu sana da söylemem gerekiyordu." Onu tekrar öptüm. "Ve eğer tekrar koşman gerektiğini hissedersen," dedi, "en azından ilçe sınırları içinde kalmanı rica edebilir miyim?"

Güldüm. Barda göz göze geldiğimiz ilk andan itibaren Wes'in beni kimsenin göremediği bir şekilde görebildiğini hissetmiştim ve bu soru da bunu kanıtlıyordu. Korktuğumu biliyordu ve yine de beni seviyordu.

Beni tam olarak olduğum gibi gördü ve beni bu yüzden sevdi, buna rağmen değil.

Ve ömürler geçtikçe, güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak bir ömür geçirmek için oldukça iyi bir yol gibi görünüyordu.

Sonsöz

Sekiz Ay Sonra

Wes

I Jackson havaalanında Ada'yı bekledim. Ayaklarımın üzerinde zıplıyor, parmaklarımı oynatıyor ve sürekli şapkamı düzeltiyordum. Onu görmeyeli yaklaşık iki ay olmuştu; ayrıldığından beri en uzun süreli görüşmemizdi. Temmuz'da Tucson için Rebel Blue.

O zamandan beri Utah ve New Mexico'da da projeler tamamlamıştı. Bunların hepsi konaklama projeleriydi - pansiyonlar, B&B'ler, bu tür şeyler. Kendi alanını bulmuştu ve bu işte çok iyiydi. Onu her yerde birkaç kez görmeye gitmiştim, bu da Wyoming'den hayatımda hiç olmadığı kadar çok ayrıldığı anlamına geliyordu.

Utah'ta birkaç ulusal parkı keşfetmek için uzun bir hafta sonumuz bile vardı

-Bryce Kanyonu benim favorimdi.

Gittiğimiz yerler çok güzeldi ama Wyoming her zaman benim evim olacaktı ve Ada bunu biliyordu. Ayrıca hazır olduğunda Meadowlark ve benim burada onu sonsuza dek evinde ağırlamak için bekliyor olacağımızı da biliyordu.

Ada her zaman işleri arasında geçirdiği birkaç hafta için Rebel Blue'ya geri döndü. Onu düşünerek Asi Mavi'nin uzak köşesinde bir kulübeyi yenilemeye başlamıştım. Hâlâ orası ile Büyük Ev arasında gidip geliyorum. Babam bana nedenini sorduğunda, yeni evin Ada olmadan ev gibi hissettirmediğini söyledim.

Tanrım, onu özledim.

Yapacağımızı söylediğim şeyi yaptık. İşe yaramasını sağladık. Ama lanet olsun, kolay değildi. Ada gittiğinde, hayatımda ve ruhumda onun gibi bir boşluk oluştu.

Ama onun ve bizim anılarımızla doldurdum. Onun hayallerinin peşinden koşmasından ve istediğini yapmasından duyduğum gururla doldurdum. Aynı anda hem son derece sıradan hem de olağanüstü hissettiren bir aşkla doldurdum.

Hayatım boyunca Ada'yı beklemiştim. Neden aşık olamadığımı ya da olmak istemediğimi merak etmekle geçen otuz yılım vardı. Otuz yıllık bekleyiş çok fazlaydı ama sonunda ona sahip olmak için her şeyi tekrar yapardım.

Ve yaptım. Al onu.

Biz sonsuza dek sürecektik bir şeydik.

Parlak siyah saçları ve en sevdiğim gülleriyle bana doğru koşan bir yele gördüğümde aklımdan geçen düşünce buydu. Kendimi toparlayamadan çantasını bıraktı, kollarına atladı ve bacaklarını belime doladı. Biraz tökezledim ama hemen toparlandım.

Öpüşmedik. Henüz öpüşmedik.

Ona sıkıca sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm, o da aynısını yaptı. Bir saniye orada kaldık, birbirimizi içimize çektik. Birbirimizi her gördüğümüzde, sanki diğerinin gerçek olduğunu hatırladığımız bir an yaşıyorduk.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

"Evine hoş geldin, tatlım."

Geri çekildi ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Her zaman yaptığımız gibi birbirimize baktık. New Mexico'dan gelmişti ve dışarıda çok vakit geçiriyor olmalıydı çünkü çilleri geri gelmişti.

Ağızma sert bir öpücük kondurmadan önce gözleri bir saniye benimkileri aradı. Onun ilk hamleyi yapmasında beni etkileyen bir şey vardı. Bu beni bardaki o geceye, gömleğimi yumrukladığı ve ağzını benimkine yapıştırdığı ana götürdü.

Bana ne yapıyorsun? Söylediğimi hatırlıyorum.

Onu beş dakikadır tanıyordum - "tanımak" güçlü bir kelime, farkındayım- ve o beni çoktan taşaklarımdan yakalamıştı.

O kadar uzun süre öpüştük ki yoldan geçenlerden birkaç yuhalama, bağırma ve ıslık sesi duymaya başladık. Kızardığımı biliyordum ama umurumda değildi.

Sonunda çekip gittiğinde, ağzının benimkine değmemesinin yasını tuttum ama alnının benimkine değmesinin şimdilik yeterli olacağını tahmin ettim.

"Seni özledim," dedi tekrar.

"Seni seviyorum," diye cevap verdim. "Ve seni deli gibi özledim." "Bir daha asla o kadar uzun gitmeyelim, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim. Hayatım boyunca yaptığım en kolay anlaşmaydı. Bacaklarını çözüp yere bırakmadan önce son bir kez daha sıktı.

Çantasını aldım ve bagaj teslimine doğru yürürken kolumu omzuna attım - kızım bavulunu hafif hazırlamamıştı. "Bu sefer kaç çanta var?" diye sordum. Bazen eve bir sürü eşya getirirdi -antika falan.

"Sadece iki tane." Bana gülümsedi. İlk çantasını tanıdım - Rebel Blue'ya getirdiği çantanın aynısıydı - atlıkarıncada belirdiğinde. Şimdi üzerinde havayolu şirketinin turuncu "ağır" etiketlerinden biri vardı.

Üzerinde aynı etiket olan bir sonraki çantasını işaret etti. *Tanrım. İkisini de* kapmadan önce bacaklarımla kaldırmayı aklıma not ettim.

Cehennem gibi ağırdılar.

"Biliyor musun," dedim, "eğer uçağın gökyüzünden düşerse, bu iki canavar yüzünden senin suçun olur."

Ada sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı. "Evimiz için aldığım nadir eski Pyrex karıştırma kabı seti bu riske değdi."

Bizim evimiz.

Bunu ilk kez söylemiyordu ama her söylediğinde ilk kez söylüyormuş gibi hissediyordum. Ada Hart'ın benim, benim de onun olduğum gerçeğinin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kamyonetimin yolcu kapısını ona açarken, "Sözüne güveniyorum," dedim. Atlamadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. Diğer tarafa döndüm ve bindim. Ada yanıma oturmak için hızlıca bank koltuğuna kaydı, ki bu tam da hoşuma giden şeydi.

Biraz James Taylor açtım ve Meadowlark ve Rebel Blue'ya doğru üç saatlik yolculuğa başladık. Ada'nın son projesinden ve bulduğu taşları backsplash ve duş zemini gibi tasarım unsurlarına dahil etme konusundaki yeni keşfettiği sevgisinden bahsettik. Ona bu yaz Baby Blue'daki gezintilerimize rehberlik etmesi için tuttuğumuz çobanlardan bahsettim.

Artık konuk çiftliğinin gerçek adı olan Baby Blue, 15 Haziran'da resmen açılacak ve Ağustos ayının son haftasına kadar hafta boyu geziler düzenleyecekti. Misafirlerimiz her gün ata binme, yürüyüş yapma, balık tutma ve umarım dinlenme seçeneklerine sahip olacaklardı. Şimdiden her hafta dolu. Ada'nın sosyal medyası birçok insanı bize yönlendirdi.

İşe aldığımız mevsimlik çobanlar ve rehberler harikaydı ve Rebel Blue çevresinde kullanacakları patikaları çiftlik elçilerinin işine engel olmayacak şekilde planlamıştık, ancak misafirlerin bazı inatçı ineklerle temas etme olasılığı hala oldukça yüksekti.

Sanırım hepsi çiftlik deneyiminin bir parçası.

"Açılış için buralarda olacağını düşünüyor musun?" Muhtemelen zaten biliyor olsa da onu orada ne kadar çok istediğimi belli etmemeye çalışarak sordum.

Ayağa kalktı ve yanağımdan öptü. "Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım," dedi. "Ayrıca, içinin mükemmel görüldüğünden emin olmam gerekiyor."

Rahatlama ve sevinç içime doldu. Birlikte inşa ettiğimiz yere gelen insanları karşılamak için orada olacaktı. İkimizin de hayallerinin sıçrama tahtası olan yere.

Ada kısa süreli kaçamağından döndükten sonra aileme Baby Blue'yu gösterdik. Her santimetrekaresine bayıldılar. Özellikle de artık giriş holünü süsleyen tabloya. Annemin tablolarından biriydi. Büyüktü.

-Muhtemelen dörde altı ebatlarında ve gün batımında Rebel Blue Ranch'in kapısını tasvir ediyordu.

Babam bunu gördüğünde gözyaşlarına boğuldu. Emmy ve Gus da öyle.

"Peki," diye sordum, "ne zaman geri dönüyorsun? Bir sonraki işini ayarladın mı?" Bu konuyu henüz konuşmadığımızı fark ettim. FaceTime'larımızın, telefon görüşmelerimizin ya da mesajlarımızın hiçbirinde bu konuyu açmamıştı. Normalde, bir sonraki işini mevcut işinin bitiminden yaklaşık iki ay önce ayarlardı.

Cevap vermek yerine sadece "Kenara çek" dedi, bu tuhaftı ama dediğini yaptım. Kamyon Meadowlark'ın hemen dışındaki toprak bankette durduğunda Ada vücudunu bana doğru çevirdi ve bir elini yüzüme koydu.

"Değilim," dedi. "Geri dönüyorum."

Kalbim göğsümde gümbürdedi. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu?

Kahverengi gözleri yumuşacıktı, "Bana hayallerimin peşinden gitmeme asla engel olmayacağını söylemiştin. Sen benim hayalimsin, Wes. Sen, Waylon, Loretta ve Baby Blue." Nefesim boğazımda düğümlendi. "Poppy Mallow Inn'e ulaştım. Birkaç odalarını yenileyeceğim. Hayallerimi takip ettim ve onlar da beni sana getirdi."

Sonra onu öptüm. Çılgınca ve inançsızlık doluydu. Kalıyordu.

Temelli olarak.

Ada kollarını boynuma doladı ve vücudunu benimkine çekti. Tişörtümün düğmelerini açmaya başladığında öpüşmelerimiz çılgınlıktan muhtaçlığa dönüştü. Ellerimi dar siyah tişörtünün altından geçirdim ve ona tekrar dokunmanın nasıl bir şey olduğunun keyfini çıkararak sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

Lanet olası cennet.

Dilimi ağzına soktum ve inledi. Tanrım, onun seslerini özlemiştim. Onları seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum; vücudunu, aklını. Ellerini kemerime götürdü. "Ada," diye uyardım.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldı. "Seni seviyorum, Wes." Adımı her söylediğinde aletimin sertleştiğini itiraf etmekten utanmıyordum ve umuyordum ki

sonsuzu dek böyle olacaktı. Boynundan aşağıya doğru öptüm ve boğazının dibini ısırdım.

Onu sırtüstü koltuğa yatırdığımda göğsümdeki vahşi atlar koşmaya başladı. Tişörtünü kaldırdım, böylece içine girdiğimde mükemmel göğüslerinin kabardığını görebiliyordum. Gözlerinin geriye yuvarlanışını ve ağzının açık kalışını izledim.

"Kahretsin Ada," diye inledim. "Her zaman seni hayal ediyorum. Birlikte olduğumuzda nasıl hissettiğini." Nefesleri hızlı ve boğuktu. "Rüyalarım gerçeğin yanına bile yaklaşamıyor."

Onu öpmem için beni aşağı çekti ve şapkamı çıkarmaya gittim, ama göğsüme elini koyarak beni durdurdu. "Kovboy şapkanı çıkarma," dedi hınzırca bir gülümsemeyle ve kalçalarımın yuvarlanmasına neden oldu.

Şapkayı çıkarmadım.

-

Rebel Blue'ya vardığımızda neredeyse iki saat geçmişti. Güneş dağların arkasından batıyordu ve kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyordum.

"Umarım bir şey kaçırmamışsızdır," dedi Ada endişeyle. "Eğer girişlerini kaçırsak kendimi çok kötü hissedeceğim."

"Eğer yaptıysak," dedim sırtarak, "bu senin hatan." Hiçbir şey kaçırmadığımı bildiğim halde. Planladığım gibi Ada'nın eşyalarını bizim eve bırakacak vaktimiz olmayacaktı ama Brooks ve Emmy on beş dakika daha burada olmayacaklardı.

Kamyonu Büyük Ev'in önünde durdurdum. Görünüşe göre Teddy, Gus ve Dusty çoktan gelmişlerdi. Kamyondan indiğimizde parmaklarımı Ada'nın kilere geçirdim.

İçeride yumuşak, eski bir country çalıyordu. Müzikten sesler duyabiliyordum ve Brooks ile Emmy'nin en sevdiği yemeklerin kokusunu alabiliyordum: güveçte tavuk, patates püresi, taze ekmek, ballı havuç.

Tüm iyi şeyler.

Ada ve ben mutfağa girdiğimizde bizi babam, Hank, Gus, Riley, Teddy ve Dusty karşıladı. Gülümsemeler, sarılmalar ve Ada'ya "Evine hoş geldin" demeler vardı. Herkese sarılışını izledim. Gülümsemesi gerçkti.

Hepimizi ilk karşıladığında yüzünde beliren o sıkı profesyonel gülümsemeyi en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum.

Ada buraya aitti ve bunu herkes biliyordu.

"Biraz yakın kesiyorsun, değil mi?" Gus söyledi.

"Siz iki çılgın çocuk ne yapıyordunuz?" Teddy göz kırparak sordu. İkimiz de cevap veremeden ön kapı tekrar açıldı ve hepimiz kıpırdamadan Brooks ve Emmy'nin mutfakta belirmesini bekledik.

Bunu yaptıklarında, her ikisinin de gözleri parlıyordu ve açık alandaki bir attan daha mutlu görünüyorlardı. Gülümsemeleri o kadar büyüktü ki muhtemelen yanakları acıyordu ve hepimize baktıkça daha da büyüdüler. Emmy ve Brooks'u bu kadar mutlu görmek kalbimi coşturdu.

"Ne olmuş yani?" Teddy sordu ve Emmy kıkırdayarak sol elini Brooks'unkinden ayırdı ve hepimizin görebilmesi için havaya kaldırdı.

Annemin yüzüğü, küçük elmaslarla işlenmiş sade bir altın yüzük, şimdi yüzük parmağını süslüyordu.

Emmy'nin fıçı yarışı kariyerinin son yarışından yaklaşık bir hafta sonra Brooks'un o yüzüğe sahip olduğunu biliyordum.

Alkışlar patladı ve daha fazla sarılma ve gözyaşı vardı. Babam sürekli burnunu karıştıırıyordu; bu onun duygusal bir karmaşa içinde olduğunu göstergesiydi.

Emmy parlıyordu ve Brooks da onun ışıltısının tadını çıkarıyordu. Onlar adına çok mutluydum. Daha fazla sarılma, daha fazla gözyaşı ve daha fazla kahkaha vardı. Gus Brooks'un sırtını alkışladı ve Teddy Emmy'ye sıkıca sarılıp başının yanından öptü.

Ortalık biraz durulup yemeğe oturduğumuzda Ada eğildi ve fısıldadı, "Sanırım bir gün bunu yapmak istiyorum. Seninle birlikte." Ona sorgulayarak baktım. Ne demek istiyordu? Yüzümden anlamış olmalıydı, çünkü "Evlenmeyi kastediyorum" dediğinde tüm dünyam bir anlığına durdu.

şakağını öptüm ve "Evet, hanımefendi" dedim.

Bu kitap, hayallerimin peşinden koşarken benimle birlikte koştuğın için
senden başka kimseye ithaf edilemezdi sevgili okuyucu.

Ve Corrine için, Leo'nun sevgilisi.

Teşekkür

Kitap yazmak zordur. İkinci bir kitap yazmak ise gerçekten zordur. *Swift and Saddled'ı yazarken* bu iş için biçilmiş kaftan olup olmadığımı merak ettiğim çok zaman oldu. Beni gurur duyduğum bir kitap yazmaya iten ailem, arkadaşlarım ve okuyucularımınla çevrili olduğum için kendimi alçakgönüllü ve derinden minnettar hissediyorum.

Done and Dusted için teşekkür yazımı yazdığımdan bu yana pek çok şey değişti ama asla değişmeyecek olan bir şey var ki o da anne ve babama, kara kedi annem ve golden retriever babama duyduğum minnettarlık ve sevgidir. İkiniz sayesinde, birbirinizi ve beni sevmek şekliniz sayesinde bu haldeyim. Tüm zorlukların üstesinden geldiğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken çok gözyaşı döktüm ama Stella hepsini yakaladı. Teşekkür ederim, meleğim.

Lexie kızıma teşekkür etmezsem bu bir Rebel Blue Ranch romanı olmazdı. Bunu yazarken hemen yanımdasın ve farkında bile değilsin. Karanlık günlerde bana olan inancın güneş ışığı gibi geliyor. Tanıştığımız herkese bir kitap yazdığımı söylediğin için teşekkür ederim.

Sydney'e, beni dinleyemeyecek kadar meşgul olmadığın için teşekkür ederim. Güzel bir şey yaratmak için düşüncelerimin enkazını ayıklamama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Candace'e, en başından beri yanımda olduğun için. Sen benim kayam oldun ve seni tanıdığım için çok minnettarım.

Tayler, seninle çalışma fırsatı bulduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Beynimin çalışmadığı günlerde bana karşı çok nazıksın ve Rebel Blue'yu benim kadar sevdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni ailenize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Angie, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde desteklemeye devam ediyorsun. "Teşekkür ederim" yeterli değil ama umarım şimdilik yeterli olur.

Austin, beni şaşırtıyorsun. Yeteneğini benimle ve hikayelerimle paylaştığın için teşekkür ederim. Yarattığın kapaklar benim en sevdiğim şeyler.

Jess, senin gelmiş geçmiş en iyi menajer olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Benim için ortaya çıktığın, beni kolladığın ve bana inandığın için teşekkür ederim. Bu kariyer korkutucu olabilir ama sen bunu azaltıyorsun. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmemi sağladığın için teşekkür ederim.

Emma, kendimde hiç görmediğim bir şeyi bende gördüğün için teşekkür ederim. Sen benim hayatımı değiştirdin. Seni Rebel Blue'da kollarımı açarak ve bir çift kovboy çizmesiyle karşılamak için sabırsızlanıyorum.

Ve en önemlisi: Teşekkürler okuyucularım. İster Asi Mavi'nin bağımsız günlerinden beri burada olun, ister bu kitap Meadowlark'taki ilk maceranız olsun, burada olduğunuz için çok mutluyum. Bu hayatımın yolculuğu oldu ve ben yaşayan en şanslı kızım çünkü hepsini sizinle paylaşabiliyorum.

Her birinizi kalbime yakın tutuyorum. Hepiniz benim için sadece mucizevi olarak tanımlanabilecek bir şekilde ortaya çıktınız. Birçoğunuz kitaplarımı okumakla kalmıyor, aynı zamanda onları arkadaşlarınıza tavsiye ediyor ve güzel şeyler yapmak için ilham kaynağı olarak kullanıyorsunuz! Bu beni çok duygulandırıyor! Duygusal bir karmaşa! Kitaplarımı sevdiğiniz ve onları yüksek sesle sevdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbim hepimiz için ve tabii ki Asi Mavi için çarpıyor.

Son olarak, Huey, Thumper, Brindle, Spanky, Jewel ve tüm Absaroka Çiftliği ailesine bir yeehaw. Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Etrafım sizlerle, dağlarla ve masmavi gökyüzüyle çevriliyken bu hikayeyi göndermek asla unutamayacağım bir andı.

HIZLI VE EYERLI

LYLA SAGE

Dial Delights

Wes'in Spanakopita'sı (Ispanaklı Turta)

Tarif doğrudan Mama Sage'in ağzından (hayatında hiçbir şeyi ölçmedi)

İçindekiler:

1 paket yufka
2 kilo ıspanak, doğranmış (Mama Sage doğranmış seviyor, böylece yemesi daha kolay oluyor)
3 yeşil soğan, doğranmış (tamamı-yeşil ve beyaz kısımları)
fincan maydanoz, doğranmış
8 ons beyaz peynir (burada "iyi beyaz peynir" deme
ihtiyacı hissediyor) 3 yumurta
Tuz
Zeytinyağı (yine burada "iyi zeytinyağı" deme ihtiyacı hissediyor)

Yol tarifi:

1. Fırını önceden 350°F'ye ısıtın.
2. Ispanak, soğan ve maydanozu yıkayın ve iyice kurulayın. Dolgu malzemelerinin çoğunu (doğranmış ıspanak, yeşil soğan, maydanoz, yumurta ve tadına göre tuz) sahip olduğunuz en büyük kapta birleştirerek başlayın. Bu tartışmalı bir konu ama Sage Anne ıspanağı önce soldurmuyor (bunu büyükanneme söylemeyin).
3. Bunlar birleştikten sonra, ¼ fincan (iyi) zeytinyağı ekleyin ve beyaz peynirinizi ufalayın. Tekrar karıştırın. Annem ellerinizi kullanmanın en iyisi olduğunu söylüyor.
4. 12" x 9" boyutlarında bir fırın tepsisini (iyi) zeytinyağı ile yağlayın.

5. K     bir kaseye biraz (iyi) zeytinyağı d    . Bunu yufkaları tavaya yerleştirmeden   nce fır  alamak i  in kullanacaksınız. Yufka zor bir hamur işidir. Kırılmasını   nlemek i  in paketten   ıkarıp a  tıktan sonra   zerini stre   film ve mutfak havlusuyla   rt  n.
6. Bir yufkaya zeytinyağı s  r  n ve fırın tepsisine yerleştirin. Tepsinin kenarından birkaç santim sarkmasını istersiniz. Tepsinin tabanı yufka ile kaplanana ve bir yufka sınırınız olana kadar bu işleme devam edin.
7. Dolguyu tepsiye d    n ve eşit şekilde yayın.
8. Daha fazla yufkaya zeytinyağı s  r  n ve i   malzemenin   zerini   rtmek i  in kullanın. Dolgu kaplandıktan sonra, tavanın kenarından sarkan yufkayı alın ve yukarı doğru katlayın. Bu, spanakopitanın u  larının   tır   tır olmasını sağlar. Ailem bu par  alar i  in kavga eder.
9. Spanakopitanızın   st  ne (iyi) zeytinyağı s  r  n. Annem bazen biraz tereyağı ekler, ama bu onun i  indeki Amerikalı'dır.
10. Keskin bir bı  akla spanakopitanızı hafif  e kareler halinde   ızın. Bu, piştikten sonra kesmeyi kolaylaştırır ve pişirme sırasında buharın   ıkmasına yardımcı olur.
11. 30-45 dakika pişirin. (Evet, pişirme s  releri arasında b  y  k bir fark var ama annemden   ğrenebildiğimin en iyisi bu).
12. İyi eğlenceler!

İlk bölüme özel bir bakış için okumaya devam edin

***KAYBOLMUŞ VE KEMENTLE
BAĞLANMIŞ,***

Rebel Blue Ranch serisinin bir sonraki kitabı!

Bölüm 1

TEDDY

N Hiçbir şey bayat sigara ve dökülmüş bira kokusu kadar "günaydın" diyemez. Geceleri Devil's Boot'a girmek bir şeydi; dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim şeylerden biriydi. Ama gündüzleri, duyularıma bir saldırıydı. Neredeyse kötü kararların hayaletlerinin süet ceketime (krem rengi, vintage, püsküllerle kaplı, tamamen sevimli ama belalı).

Peki neden bir Pazar sabahı saat yedide Wyoming'in en pis barına gidiyordum? Çünkü en iyi arkadaşım istedi ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Emmy Ryder ve ben doğduğumuzdan beri arkadaştık - kelimenin tam anlamıyla. Ben daha birkaç aylıkken babam onun ailesinin çiftliğinde çalışmaya başlamıştı ve Emmy benden sadece birkaç ay büyüktü. İlk anım

İkimizin Rebel Blue Çiftliği'ni kesen derenin daha ince kısımlarından birinin üzerinden atlarken çekilmiş bir fotoğrafı. Emmy kayıp dereye düşene kadar ileri geri gitmiştik. Sıçrama sesini ve ona eşlik eden nehir taşlarının takırtısını hala duyabiliyorum. Neredeyse anında bileği balon gibi şişti - beş ya da altı yaşındayken bile bir bileğin böyle görünmemesi gerektiğini biliyordum. Dereden çıkmasına yardım ettim ve eve dönüş yolu boyunca bana yaslandı.

O zamandan beri birbirimize yaslanıyorduk.

Nişanlısı Brooks, Devil's Boot'un sahibiydi. Burası birkaç yıl önce babasından ona miras kalmıştı ve sahibi olarak gerçekten de ortalığı kasıp kavuruyordu. Brooks'un bar için pek çok hayali vardı. Bunlardan en büyüğü mekanik bir boğa kurmaktı -hayır, şaka yapmıyorum- işte bu yüzden Pazar günümü kutuları karıştırarak ve otuz yıllık toz, kir ve Tanrı bilir daha nelerle dolu katmanları süpürerek geçirmek üzereydim.

Yine de sorun etmedim. Ayrıca, dün gece Emmy'yle yatıya kalabilelim diye onu onun ve Emmy'nin yatağından kovduğumu düşünürsek, ona borçlu sayılırdım.

Emmy ve Brooks barda durmuş, başları birbirine yakın bir şekilde konuşuyorlardı. Evlerinden kahve almak ve onlara biraz yalnız kalma fırsatı vermek için daha önce ayrılmıştım, muhtemelen duşta seks yapmak için kullanıyorlardı - azgın küçük pislikler.

Bazen bir spreyci şişesi almak istedim, böylece onları spreyleyebilecektim - bilirsiniz, kötü davrandığında bir kedi ya da köpeğe yaptığınız gibi - sevgi gösterileri biraz fazla yoğun olduğunda.

Ama Emmy ve Brooks birbirleri için yaratılmışlardı ve ben ikisini de sevdim. Hem de çok. Açıkçası Emmy'yi daha çok seviyordum, ama Luke Brooks son birkaç yıldır beni büyülemişti. En iyi arkadaşınızın hak ettiğini bildiğiniz şekilde sevilmesini izlemek çok güzel bir şeydi.

"Kahve geldi," diyerek varlığını duyurdum.

Emmy bana döndü. "Tanrı'ya şükür, sen bir kahramansın." Doğum günü için ona aldığım atleti ve bir çift siyah taytı giymişti. Üstünde göğüslerinin tam karşısında "Luke Pillows" yazıyordu.

Devil's Boot'un ikinci katını temizlediğim bir gün için muhtemelen fazla şık olduğumu fark ettim-Wrangler'lar, siyah atlet ve ceket, tabii ki. Ama kıyafetleri seviyordum, hoşuma giden bir kıyafeti bir araya getirdiğimde hissettiklerimi ve bunu gerçekten seviyordum. Kıyafetler zırh gibiydi ve Emmy'nin ağabeyi bugün ortaya çıkacaksa zırha ihtiyaç olacaktı.

Wes değil. Wes'i severdim.

Fincanını uzattım, o da minnetle aldı. Parmaklarını bardağın etrafına doladı ve bir yudum aldı. Sol yüzük parmağını süsleyen altın kordon ışıktaki parlıyordu. Taşıdığım karton içecek tutacağına baktı. İçinde iki fincan daha vardı; benim için buzlu kahverengi şekerli latte, Brooks için de sade kahve.

Emmy kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Komik," dedi. "Ben de senden Gus için bir fincan getirmeni istediğimi hatırlıyorum."

"Huh," dedim omuzlarımı silkerek. "Unutmuş olmalıyım." Gus, Emmy'nin en büyük kardeşi, Brooks'un en iyi arkadaşı ve en önemlisi benim baş düşmanımdı.

Küçük kasabalar karmaşık ağlar ördü.

Gus'tan nefret ettiğimden değil... Şey... Aslında, bunu unutun. Ondan biraz nefret ediyordum. Nasıl başladığını hatırlamıyorum (bu bir yalan, ama önemli değil). Çoğunlukla, her zaman onun benden hoşlanmadığını hissettim, bu yüzden ben de ondan hoşlanmadım ve sonra bu, birbirimize karşı her zaman hoş bir şekilde kaba olmamıza dönüştü.

Çok huysuzdu. Bu kadar yakışıklı bir erkeğin bu kadar büyük bir pislik olmasına izin verilmemeli. Yanlış reklamdı.

Ve yaşlandıkça daha da kötüleşiyordu.

Emmy iç çekti. "Bugün iyi davranmaya çalışmaya ne dersin?" diye sordu.

"Harika değil," dedim. Brooks bardaki yerinden güldü. Ona doğru yürüdüm ve fincanını uzattım. Bir alkış hareketiyle kaldırdı.

"Sağ ol Ted," dedi. "Gus bir süre daha burada olmayacak, bu yüzden sözlü cephaneliğini hazırlamak için zamanın var."

"Gördün mü?" Emmy'ye bakarak söyledim. "Anlıyor."

Emmy Brooks'a sert bir bakış attı ama Brooks ona göz kırptı. Bunu yaptıktan sonra biraz yumuşadığını gördüm. "Sağdıcımız ve nedimemiz birbirlerinden nefret etmeseler iyi olur diye düşündüm," dedi. "Baş nedime" kelimesi göğüs kafesine küçük bir sızı gönderdi.

Elbette Emmy'nin baş nedimesi olduğum için çok heyecanlıydım. Düğünü, hayatı, her şey için heyecanlıydım. Ama bazen düğün konusu açıldığında üzülüyordum. Teselli edilemez falan değil ama sanki en yakın arkadaşım için duyduğum mutluluk ve kendim için duyduğum üzüntü göğsümde hak iddia ediyor, kimin önce nakavt olacağını görmek için birbirlerini olabildiğince sert yumrukluyorlardı.

Bu, hayatlarımızın farklı evrelerinde olduğumuzu hatırlatıyordu ve beni korkutuyordu. Emmy'nin bana her zaman ihtiyacı vardı. Birbirimizin bir numarasıydık. Artık Brooks vardı ve bana eskisi gibi ihtiyaç duymayacağından, benim ona ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duymayacağından korkuyordum.

Serserilikten bahsediyorum.

"O zaman belki de Brooks bu kadar nefret dolu olmayan bir sağdıç seçmeli." Omuzlarımı silktim ve ona baktım. "Onun iki erkek kardeşi var, biliyorsun."

Tek yaptığı gülümsemek ve "Not edildi." demek oldu.

Emmy iç çekti ve yoluna devam etti. Ayda birkaç kez Gus'la beni anlaştırmaya çalışırdı. Hiç işe yaramadı ama ısrarcılığına hayran kaldım. En iyi arkadaşım asla pes etmezdi. Beni bara geri götürdü ve Brooks'la birlikte o gün için bir kontrol listesi hazırladılar. Amaç basitti: Tüm çöpleri ikinci kattan ve bodrumdan çıkarmak ve kurtarılacak her şeyi bodruma taşımak.

Brooks ve Gus bodrumu alacaktı, ki bu benim için sorun değildi çünkü orası korku filmlerinden fırlamış gibiydi ve bugün bir iblis tarafından ele geçirilecek havada değildim. Tabii seksi bir iblis değilse; o zaman ikna edilebilirdim.

Emmy ve ben ikinci katı alacaktık. Brooks'un nihai planı oraya daha küçük bir bar ve yeni oturma yerleri koymak ve mekanik boğaya yer açmak için birinci kattaki oturma yerlerinin bir kısmını kaldırmaktı.

Çöp torbaları, eldivenler ve temizlik malzemeleriyle donandıktan sonra Emmy'yle birlikte Devil's Boot'un ikinci katına çıkan çürük merdivenlere doğru ilerlemeye başladık. O sırada barın arka kapısı açıldı. Gus Ryder içeri girdi ve kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

Üzerinde dar, soluk mavi bir tişört, gri bir jogger pantolon ve uzun zamandır görmediğim kadar uzun olan koyu kahverengi saçlarını örten Carhartt marka bir beyzbol şapkası vardı. Geçen yıl, yirmili yaşlarında benimsediği kısa, düzgün kesilmiş sakal yerine bıyık bırakmaya başlamıştı. Bıyık hala güçlü bir şekilde devam ediyordu ve ona yakıştığını düşünmeme rağmen ağzımdan çıkan ilk şey "Hey, Porno-bıyık. Bize katılman ne güzel."

"Siktir git, Theodora," dedi bana doğru bakmadan. Sesi sıkıcıydı. Tam adımlı söyleyiş şekli dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "O gömleği Riley'nin dolabından mı çaldın?" Dar mavi gömleğini işaret ederek sordum.

Riley, Gus'ın altı yaşındaki kızıydı ve gömleğinin şekli göğsünü ve pazularını kucaklıyordu, ona ait olabilecek kadar küçük görünüyordu.

"Biliyor musun," dedi sonunda zümrüt gözlerini bana dikerek, "beni süzme şeklin beni rahatsız ediyor."

"Gömleğinin içinden meme uçlarını görebiliyor olmam beni rahatsız ediyor," diye karşı çıktım. "Brooks," dedim ona bakarak. "Bu koşullarda çalışamam."

Brooks omuz silkti ve Gus'la bana bakan Emmy'ye başıyla işaret ederek, "Bunu patronla konuş," dedi. Hiç eğlenmemişti.

Tek söylediği "Gus, sen ve meme uçların bodrum katındasınız. Ted, hadi gidelim." Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ama el sallamak için Gus'a doğru döndüm.

Beni tersledi.

Umarım bir iblis tarafından yenir.

Birkaç saat sonra, Emmy ve ben dolu çöp torbalarının çift haneli sayılarına ulaşmıştık ve Şeytan Çizmesi'nin kirini tenimde bir film gibi hissediyordum. Barın ikinci katının pisliğini ciddi şekilde hafife almıştım. Süet ceketimi bir sandalyenin üzerine bırakmak ve etkilenmemesi umuduyla plastik bir poşetle örtmek zorunda kalmıştım. İyi tarafından bakarsak, birkaç eski plak bulmuştum.

Emmy eve götürebileceğimi söyledi. Babama mesaj attım ve ona bu gece Tanya Tucker ve Willie Nelson dinleme partisi yapacağımızı söyledim.

Köşede üzerinde çalıştığım kutuları karıştırmaya devam ettim. Eski gazetelere benzeyen bir sürü şey buldum. Bir tanesini çıkardım; 1965 tarihli *Meadowlark Examiner'da* Devil's Boot'un Wyoming'in en iyi barlarından biri olarak gösterildiği bir haberd.

"Emmy," diye seslendim. Odanın diğer köşesinden kirli ve ıslak görünümlü bir kumaş parçasını çekiştirdiği yerden başını kaldırıp baktı. "Bunları gördün mü?" Gazeteleri işaret ederek sordum.

"Başka gazeteler?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım. "Bunlardan daha fazlası var mı?"

Emmy başıyla onayladı. "Bodrumda birkaç kutu bulduk. Luke onları saklamak istiyor. Sanırım birkaç tanesini çerçeveletmek istiyor. Sen ve Ada da muhtemelen onlarla yapacak güzel bir şeyler bulursunuz." Ada, Wes'in kız arkadaşıydı. Bir iç mimar ve etkileyici derecede yaratıcıydı. Resim yapmayı ve ellerimle bir şeyler yapmayı severdim, bu yüzden onunla iyi anlaşırdık.

"Gerçekten harikalar," dedim gazeteleri karıştırırken. Devil's Boot hakkında hikâyeler ve tarih boyunca çekilmiş resimler vardı. *Jackson Hole News'un* bir nüshası burayı Wyoming'deki en eşsiz bar olarak adlandırıyordu.

"Şu kutuyu bodruma götürür müsün? Koridorun sonunda diğerlerini koyduğumuz küçük bir dolap var."

"Bodrum hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," diye sızlandım.

Emmy güldü ve "Sanırım bu dün gece bana anlattığın iblis romantizmini yaşama şansın" dedi. Bir huff attım. Kitap tavsiyelerimi bana karşı kullandığına inanamıyordum.

"Peki," diye mırıldandım. "Ama orada öldürülürsem ya da şeytani bir boyuta götürülürsem, bana bunu yaptırdığın için kendini çok kötü hissedeceksin." Ceketimi giydim; gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Ayrıca, seksi iblisin gelme ihtimaline karşı sevimli görünmem gerekiyordu.

Emmy elini kalbinin üzerine koydu. "Sana Meadowlark, Wyoming'in gördüğü en iyi cenazeyi düzenleyeceğime söz veriyorum," dedi.

"Unutmayın, yakılmak ve havai fişeklerle havaya uçurulmak istiyorum," diye yanıt verdim.

"KISS 'I Was Made for Loving You' şarkısını seslendirirken," dedi elini sallayarak. "Biliyorum, biliyorum." Emmy ve ben altıncı sınıftayken buna karar vermiştim. Bir patlama ile gitmekten bahsediyoruz, değil mi?

Kutuyu aldım ve iki kat merdivenden inmeye başladım. Bodrum karanlıktı. İlk kez buraya kadar iniyordum ve gerçekten ürkütücüydü. Brooks ve Gus neredeydi?

Sigara ve bayat bira kokusu bodrumda o kadar güçlü değildi. Çoğunlukla sadece eski kokuyordu. Ayrıca çok daha serindi - muhtemelen kuytu köşelerde gizlenen tüm paranormal aktivitelerden dolayı. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Tam biraz rahatlamaya başlamıştım ki yüksek bir sesle irkildim ve koridorun sonundaki dolaba doğru koştum.

Bu ürkütücü bodrumdan derhal çıkmam gerekiyordu - sıcak ibislere lanet olsun.

Dolaba vardığımda ceketim kapı koluna takıldı, kapı arkamdan çarparak kapandı ve beni zifiri karanlıkta bıraktı. Gazete kutusunu düşürdüm ve sinirli bir homurtu duydum.

Dolapta başka biri daha vardı.

Ceketimin düğümünü çözmeye ve kapıyı açmaya çalışarak kapıya geri döndüm. Ceketimi çözmeyi başarmıştım ama kapıya takıldığı yerde bir yırtık hissedebiliyordum. Öte yandan kapı yerinden oynamıyordu. "Ne oluyor lan, Theodora?" diye derin ve öfkeli bir ses geldi sağ taraftan. Arkamda.

İşte bu şekilde kendimi Gus Ryder ile bir dolaba kilitledim. Vay anasını.

Lyla Sage tarafından

Bitti ve Tozu Alındı

Swift ve Saddled

LYLA SAGE Vahşi Batı'da sadık yoldaşı, yaşlı ve kör bir pitbull ile birlikte yaşıyor. En sevdiği şeyler olan güneş ışığı ve büyük mavi gökyüzü gibi hissettiren romantizm yazıyor. Aynı zamanda *Done and Dusted kitabının* da yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor.

[@authorlylasage](https://twitter.com/authorlylasage)

Books Driven by Neor

newsletter'ümüze
kaydolun

BFtd JHd MOFB bunu
başaracak

thediapress.com

@TH EDiALp9E 55

@TH EDIALPRESS

Your personal information will be processed in
accordance with our privacy policy, located here:
penguinrandomhouse.com/privacy

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

 Swift and Saddled için kapak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.